

НОРА РОБЪРТС СЪЗДАДЕНИ В СМЪРТТА

Част 25 от „В смъртта“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2008

chitanka.info

*„Ах! Часовникът ти вечно изостава.
По-късно е, отколкото си мислиш.“*

Робърт У. Сървис

*„А музиката смъртните залива с
царственото си презрение.“*

Ралф Уолдо Емерсън

ПРОЛОГ

Смъртта бе призвание за него. Той не гледаше на убийството като на обикновено действие или средство за постигане на целите. То определено не бе импулсивен акт или път към печалба и слава.

Смъртта — сама по себе си — бе всичко.

Твърде късно бе успял да блесне и често тъгуваше, че изгуби толкова години, преди да открие смисъла на живота си. Пропиля много време, пропусна възможности. Все пак се прочу и бе безкрайно благодарен, че най-сетне е успял да надникне дълбоко в себе си и да види истинската си същност. Това, за което е създаден.

Той бе майстор в изкуството на смъртта. Пазителят на времето. Ръката на съдбата.

Разбира се, нужни бяха години в експериментиране. Времето на учителя му беше изтекло много преди самият той да се превърне във виртуоз. А дори в разцвета на силите си учителят не си бе представял докъде се простира силата. Гордееше се с наученото и не само бе развивал уменията си, а и ги бе обогатявал, усъвършенствайки техниките.

Докато се учеше, бързо разбра, че предпочита за партньори жените. В грандиозната опера, която сътворяваше и пресътворяваше, те се представяха далеч по-добре от мъжете.

Изискванията му бяха малко, но много точни и ясни.

Не ги изнасилваше. Беше експериментирал и в тази област, но откри, че изнасилването носи неприятни усещания и унижение и за двете страни. В него нямаше изтънченост.

Както при всяко призвание и всеки занаят, изискващ талант и концентрация, бе разбрал, че и неговият се нуждае от почивки. „Периоди на отдых“, както ги наричаше.

През тях се забавляваше като отпускар. Пътуваше, опознаваше света, опитваше изискани ястия. Понякога караше ски, гмуркаше се или просто седеше под чадър на някой красив плаж и прекарваше времето си в четене, с чаша „Май Тай“^[1] в ръка.

Но не преставаше да планира, да подготвя и организира.

Когато отново се залавяше за работа, бе зареден с енергия.

„Както сега“, помисли си той, докато подреждаше инструментите си. Още повече че по време на последния си отдых бе стигнал до прозрение за собствената си съдба. Затова се бе върнал към корените си. Тук, където за първи път сериозно бе захванал занаята, щеше да възстанови старите и да изгради нови връзки, преди завесата да се спусне.

„Това ще добави още толкова интересни пластове“, каза си, докато проверяваше остротата на старинния нож с рогова дръжка, купен по време на екскурзия в Италия. Завъртя стоманеното острие срещу светлината и го огледа с възхищение. Около хиляда деветстотин петдесет и трета, по негово предположение.

Съвсем съзнателно беше избрал класическо оръжие.

Отдавна предпочиташе старинни инструменти, въпреки че използваше и по-модерни. Лазерът например беше отлично средство, когато искаше да използва силата на огъня.

Държеше да има разнообразие — остро, тъпо, хладно, горещо... поредица елементи в различни цикли. Трябваша забележителна вещина, търпение и концентрация, за да доведе циклите до абсолютния предел на усещанията на партньорката си.

Тогава, едва тогава завършваше проекта, убеден, че е сътворил най-големия си шедевър.

Тя бе отличен избор. Можеше да се поздрави. Оцеля три дни и четири нощи и в нея все още имаше живот. Невероятно.

Беше започнал бавно, естествено. Искаше да има постепенно издигане — като кресчендо, до онази свършена кулминация.

— Музика — даде той гласова команда и застана неподвижно, със затворени очи, блажено заслушан в първите тонове на „Мадам Бътерфлай“ от Пучини.

Разбираше избора на главната героиня — да умре в името на любовта. Нали преди толкова години същият избор бе определил и неговия път.

Наметна защитната мушама върху елегантния си бял костюм.

Обърна се. Погледна я.

„Толкова прелестно създание“, помисли си. Както винаги, се сети за първообраза ѝ. „Нейната майка“, както би я нарекъл.

Първата и единствена Ева.

Тази красива бяла кожа, набраздена от изгаряния, малки разреза и множество старателно пробити дупчици. Те издаваха сдържаността, търпението и усърдието му.

Лицето ѝ бе непокътнато — все още. Винаги запазваше лицето за накрая. Очите ѝ се взираха в неговите — широко отворени, но малко премрежени. Вече бе изживяла почти всичко, което бе способна да изживее. Движеше се добре във времето. Чудесно, защото бе предвидил и изпитал всяка подробност.

Вече бе намерил следващата.

Той погледна почти нехайно към втората жена в другия край на стаята, спокойно спяща под въздействието на наркотика, с който я бе упоил. Може би утре щеше да започне с нея.

Но засега...

Приближи се към партньорката си.

Никога не запушваше устите им. Вярваше, че трябва да бъдат свободни да крещат, да умоляват, да ридаят и дори да го проклинат. Да изразяват всичките си емоции.

— Моля ви — промълви тя. Единствено: — Моля ви.

— Добро утро! Дано си си починала добре. Днес имаме доста работа за вършене. — Усмихна се, докато плъзгаше върха на острието между първото и второто ѝ ребро. — Е, да започваме.

Письците ѝ бяха като музика.

[1] Коктейл с ром, кюрасо, лимон и плодови сокове. — Б.пр. ↑

1.

„Понякога — помисли си Ив — наистина си струва да се живее.“ Ето сега лежеше на двойното разтегателно кресло и гледаше филм. Изобилстваше от екшън сцени — тя обичаше да гледа експлозии, а в така наречения „сюжет“ нямаше нищо, което да подтиква към размисъл.

Можеше просто да гледа.

Хапваше пуканки с много мазнина и сол, а дебелият котарак, сгушен в краката ѝ, стопляше приятно ходилата ѝ. Следващият ден ѝ бе почивен, което означаваше, че ще може да спи докогато пожелае и да се излежава до втръсване.

Най-хубавото бе, че Рурк бе изтегнат на креслото до нея. А след като съпругът ѝ опита шепа пуканки и заяви, че са ужасни, цялата купа беше на нейно разположение.

Наистина не можеше да бъде по-доволна.

Всъщност вероятно можеше... когато го нападне в леглото като хала след края на филма. Нейната версия за двойно удоволствие.

— Страхотно — каза тя след въздушен сблъсък на туристически трамвай и летяща рекламна кола. — Просто страхотно.

— Знаех си, че подобна история ще ти допадне.

— Няма никаква история. — Ив взе още шепа пуканки. — Но точно това ми попада. Само няколко диалога между експлозиите.

— Имаше и кратко разголване в близък план.

— Да, нещо, което би допаднало на теб... и на всички от твоята порода.

Ив вдигна поглед към Рурк, докато на екрана пешеходците бягаха с писъци под падащите отломки.

Беше толкова неустоим... за всяка порода. Лице, изваяно от талантиливи богове в прилив на вдъхновение. Красиви скули под светла ирландска кожа и устни, които, преди да посегнат към нейните и да я накарат напълно да загуби способността си да мисли, ѝ напомняха за поетите. Проницателни сини очи, виждащи истинската ѝ същност.

Като добавеше към всичко това дългите лъскави черни коси, стройното тяло и онзи секси ирландски акцент, съчетани с пъргав ум, чувство за хумор, буен темперамент и гангстерска хитрост, той бе самото съвършенство.

И бе само неин.

Възнамеряваше през следващите тридесет и шест часа да се възползва добре от всичко, което притежава.

На екрана избухна улична битка с хвърчащ чакъл, мини гранати и свръхбързи бластери. Добрият герой, който се отличаваше като такъв само поради факта, че досега беше сритал най-много задници, прелетя през мелето на въздушен джет.

Очевидно заинтригуван, Рурк машинално посегна към пуканките, а после отдръпна ръка и намръщено погледна пръстите си.

— Защо просто не сипеш лъжица сол в мазнина и не я изядеш?

— Пуканките придават приятен привкус. О, какво има? Да не изцапа хубавите си ръчички?

Той се изтри в бузата ѝ и се усмихна.

— Вече са чисти.

— Хей!

Ив се засмя и остави купата. Знаеше, че пуканките са в безопасност, защото дори Галахад, котаракът, не би посмял да хапне от тях. Силно смушка Рурк в ребрата и с претъркулване се озова върху него.

Можеше да започне прелюдията към втората част от двойното удоволствие.

— Ще си платиш за това, приятел.

— Колко?

— Ето каква ще бъде схемата на плащане. Начална вноска... — Наведе се към него и всмука плътната му долна устна. Почувства как ръката му се плъзна по тялото ѝ. Изглежда го с присвити очи. — Галиш ме по задника или доизтриваш мазнината и солта от пръстите си?

— С един задник два заека. Да продължим с началната вноска.

— Лихвата ще бъде... ха-ха!... твърда.

Отново се устреми към устните му.

В този миг комуникаторът ѝ запиука.

— Проклятие. — Отдръпна се. — Някаква глупост. Не съм на повикване.

— Тогава защо го държиш в джоба си?

— По навик. Глупаво е. По дяволите — процеди Ив през зъби, извади комуникатора и погледна дисплея. — Уитни е. — Въздъхна и зарови пръсти в косите си. — Трябва да вдигна.

— Филм пауза — нареди Рурк и изтри мазнината от бузата ѝ. — Осветление седемдесет процента.

— Благодаря. — Ив включи апарата. — Далас.

— Лейтенант, явете се в Ийст Ривър Парк, на Втора улица и авеню Д, като главен разследващ.

— Командир...

— Зная, че не сте нито дежурна, нито на повикване — прекъсна я той. — Вече сте.

В съзнанието ѝ прозвуча думата „защо“, но беше достатъчно обиграна, за да не я изрече на глас.

— Да, сър. Ще се свържа с детектив Пийбоди по пътя.

— Ще се видим в централата.

Уитни затвори.

— Необичайно — отбеляза Рурк. Вече бе спрял филма. — Командирът да ти се обади лично и да те изтръгне от дома по този начин.

— Нещо горещо — отвърна Ив и пхна комуникатора обратно в джоба си. — В момента нямам горещ случай. Не че това е достатъчна причина да ме потърси лично, когато не съм на работа. Съжалявам. — Хвърли поглед към него. — Филмовата вечер се проваля.

— Ще я отложим. Но така и така съм свободен, мисля да дойда с теб. Умея да стоя настрана — добави Рурк, преди тя да възрази.

„Така е“, призна Ив пред себе си. Знаеше, че е отменил някои от ангажиментите си, вероятно свързани със закупуване на малка държава или планетоид, и реши, че е честно да уважи желанието му.

— Да тръгваме.

Рурк наистина умееше да стои настрана, когато трябва. Умееше и да наблюдава. Това, което видя, когато пристигнаха в парка, бяха безброй полицейски коли и малка армия униформени полицаи и оперативни работници.

Хора от медиите, надушили горещата новина, вече бяха там, а част от тази армия препречваше пътя им. Бяха поставени заграждения и като всички журналисти и обикновени зяпачи той трябваше да наблюдава издад тях.

— Ако ти доскучае — каза му Ив, — просто си тръгни. Мога да се прибера и сама.

— Не се отегчавам лесно.

Сега се взираше в нея, наблюдаваше я. Неговото ченге. Вятърът развяваше краищата на дългия ѝ черен шлифер, неизменен за този първи ден от месец март — суров като цялата 2060-а. Закачи значката на колана си, въпреки че едва ли някой би могъл да се усъмни, че е ченге, при това с висок чин.

Висока и атлетична, тя стигна до загражденията с широки крачки. Късо подстриганите ѝ кестеняви коси трептяха от същия този вятър, носещ мирис на река.

Взираше се в лицето ѝ, в съсредоточените ѝ очи с цвят на малцово уиски и в устните, които по-рано бяха докосвали неговите с такава нежност, а сега бяха стиснати строго. Светлините играеха по лицето ѝ и разкриваха неповторимите ѝ черти от различен ъгъл.

Тя погледна назад към него само за миг. После премина през загражденията, за да свърши онова, за което той вярваше, че е родена.

Ив уверено закрачи между полицаите и оперативната група. Някои я познаха. Други просто доловиха онова, което бе доловил Рурк. Авторитет. Когато един от полицаите се приближи към нея, тя спря, отметна шлифера си и потупа значката.

— Лейтенант, получих заповед да ви посрещна и да ви придружа. С партньора ми пристигнахме първи на местопрестъплението.

— Добре. — Бегло го огледа. Изглеждаше млад, чист и спретнат като примерен ученик. Бузите му бяха зачервени от студа. Говорът му издаваше, че е родом от Ню Йорк, вероятно Бруклин. — Какво имаме тук?

— Наредиха ми да ви заведа да видите сама.

— Така ли? — Ив погледна значката на дебелата му униформена куртка. — Добре, Нюкърк, заведи ме.

Плъзна поглед по алеите, по редицата дървета и храсти. Местопрестъплението изглеждаше добре охранявано. И не само откъм

сушата, забеляза тя, когато хвърли поглед към реката. Речните патрули бяха отцепили брега.

По гърба ѝ пропълзя хладна тръпка на очакване. С каквото и да си имаше работа, явно беше нещо голямо.

Прожекторите, сложени от техническия екип, хвърляха бяла светлина сред сенките. В нея видя Морис да се задава насреща ѝ. „Нещо голямо“, отново си помисли тя, щом бяха повикали главния съдебен патолог. Забеляза, че лицето му е напрегнато и угрижено.

— Далас. Казаха ми, че ще те изпратят.

— А на мен не ми казаха за теб.

— Бях наблизил с приятели. В малък блус клуб на Блийкър.

Това обясняваше ботушите. Естествената кожа в черно и сребристо, навярно принадлежала на някое влечуго, не беше нещо, което човек би обул, за да се яви на местопрестъпление. Не и винаги стилният Морис.

Дългият му черен шлифер се развяваше и разкриваше вишневочервен хастар. Отдолу беше облечен с черен панталон и сиво поло — твърде скромно за него облекло. Дългата му черна коса бе пригладена и прихваната със сребристи ластици на конска опашка.

— Командирът те е повикал — каза тя.

— Да. Все още не съм докоснал трупа. Направих само оглед. Чаках те.

Не го попита защо — разбра, че от нея се очаква да си направи изводи, без да получава външна информация.

— Ела с нас, Нюкърк — нареди тя и тръгна към прожекторите.

Мястото приличаше на пелена от сняг или лед, така изглеждаше отдалеч. А позата на трупа върху нея бе като на модел за авангардна фотография.

Но знаеше какво е. И още преди да се приближи, хладната тръпка впи ледени зъби в гърба ѝ.

Срещна погледа на Морис, но той не издаде нищо.

Не беше нито лед, нито сняг. Тя не беше модел или произведение на изкуството.

Ив извади запечатващ спрей от чантата с принадлежностите си и я остави на земята.

— С ръкавици си — напомни ѝ Морис, — ще ги съсипеш.

— Прав си. — Без да откъсне поглед от трупа, тя свали ръкавиците и ги пхна в джоба си. Напръска ръцете си. Закачи диктофона на шлифера си. — Запис включен.

Оперативната група бе направила свой опис, както и Морис. Сега бе неин ред.

— Жертвата е бяла жена, кавказки тип. Установихте ли самоличността ѝ? — попита тя Морис.

— Не.

— Все още неидентифицирана. Възраст между двадесет и пет и тридесет, кестенява коса и сини очи. Малка татуировка на пеперуда със сини и жълти шарки на левия хълбок. Тялото е голо, положено върху бял чаршаф, с разперени ръце и обърнати нагоре длани. На средния пръст на лявата ръка има сребърен пръстен. Множество видими белези от мъчения. Прорезни рани, синини, прободения, изгаряния. Дълбоки разрези на кръст на двете китки — вероятно причина за смъртта.

Погледна Морис.

— Да. Вероятно.

— На корема е издълбан надпис, който се разчита като „Осемдесет и пет часа, дванадесет минути и тридесет и осем секунди“. — Ив въздъхна дълбоко. — Той се е върнал.

— Да — съгласи се Морис. — Върнал се е.

— Да проверим самоличността и часа на смъртта. — Тя огледа наоколо. — Може би я е донесъл през парка или по вода. Земята е замръзнала, а и това е обществен парк. Дори да успеем да вземем отпечатъци от подметки, няма да ни свършат работа. — Отново посегна към чантата си и спря, когато видя Пийбоди да бърза към нея.

— Извинявай, че се забавих толкова. Трябваше да дойда от другия край на града, а по надлеза имаше задръстване. Хей, Морис! — Изпод червената си шапка с ниско спусната козирка Пийбоди потърка нос и погледна трупа. — О, господи! Дълго се е мъчила. — Обута с грубите си зимни ботуши, тя направи крачка встрани, за да погледне от по-добър ъгъл. — Посланието. Има нещо в него. Смътно ми говори нещо. — Докосна слепоочието си. — Смътно.

— Заеми се със самоличността ѝ — нареди Ив и се обърна към Нюкърк. — Какво знаеш?

Досега той бе стоял нащрек, но застана още по-изправен, още по-скован.

— С партньора ми патрулирахме и се натъкнахме на нещо, което приличаше на последни приготовления за обир. Проследихме един заподозрян до парка. Отпрати се на изток. Посоката му бе ясна. Разделихме се, за да го пресрещнем. Тогава открих жертвата. Повиках партньора си и уведомих командир Уитни.

— Процедурата не е такава, полицай Нюкърк.

— Да, лейтенант. Реших, че при тези обстоятелства е не само оправдано, а крайно необходимо да съобща на командира.

— Защо?

— Познах почерка, лейтенант. Баща ми също работи в полицията. Преди девет години беше в специалния екип за разследване на поредица жестоки убийства. — Той отмести поглед към трупа, а после отново към Ив. — С този почерк.

— Баща ти е Джил Нюкърк?

— Да, лейтенант. — Раменете му леко се отпуснаха при въпроса й. — Тогава следях развоя на разследването, доколкото можех. През годините, особено откакто постъпих в полицията, с него неведнъж сме разговаряли за случая. Веднага познах почерка. Чувствах, че в този случай е уместно да наруша процедурата и да докладвам лично на командира.

— Имаш право. Умно решение, полицай. Стой наблизко.

Ив се обърна към Пийбоди.

— Самоличността на жертвата е Сарифина Йорк, на двадесет и осем. Адресът ѝ е на Уест, Двадесет и първа. Неомъжена. Работила е в „Старлайт“, ретро клуб в Челси.

Ив приклезна.

— Не е убита тук и не е била увита в този чаршаф, когато я е донесъл. Държи на чистотата около „творенията“ си. Час на смъртта, Морис?

— Единадесет тази сутрин.

— Осемдесет и пет часа. Значи я е хванал по някое време в понеделник или по-рано, ако не е включил часовника. От миналите му подвизи е известно, че започва с първата много скоро след похищението.

— Включва хронометъра с началото на работата си — потвърди Морис.

— О, мамка му. Спомних си. — Лицето ѝ бе поруменяло от вятъра и очите ѝ се отвориха широко при спомена. — Медиите го наричаха Жениха.

— Заради пръстена — добави Ив. — Допуснахме да изтече информация за този пръстен.

— Беше преди близо десет години.

— Девет — поправи я Ив. — Девет години две седмици и... три дни, откакто намерихме първия труп.

— Имитатор — предположи Пийбоди.

— Не, той е. Посланието, времето... това не достигна до медиите. Запазихме информацията в тайна. Но не приключихме случая. Не го заловихме. Четири жени за петнадесет дни, брюнетки между двадесет и осем и тридесет и три години. Всичките измъчвани от двадесет и три до петдесет и два часа. — Ив отново погледна издълбания надпис. — Станал е по-добър в занаята.

Морис кимна, докато довършваше огледа.

— Изглежда, е започнал с по-повърхностните рани, както преди. Ще потвърдя това, когато я откараме у дома.

— Има белези от връзване на глезените и китките малко над разрезите. — Ив повдигна едната ръка. — Не е лежала и търпяла без съпротива, както изглежда. При другите бе използвал наркотици.

— Да, ще проверя.

Ив си спомни всичко, всяка подробност от разследването, отчаянието и яростта, които го съпътстваха.

— Навярно е измил косата и тялото ѝ със скъпи козметични продукти. Увил я е, може би в найлон, за да я премести. По телата на другите нямаше дори прашина. Прибери пръстена като веществено доказателство, Пийбоди. Можеш да я откараш, Морис. — Ив се изправи. — Полицай Нюйорк, искам пълен и подробен доклад, незабавно.

— Да, лейтенант.

— Кой е началникът ти?

— Громан. От Седемнадесето управление съм.

— Баща ти все още ли работи там?

— Да, лейтенант.

— Добре, Нюйорк, подготви този доклад. Пийбоди, провери списъка на лицата в неизвестност. Трябва да се свържа с командира.

Когато излезе от парка, вятърът бе утихнал. Поне малко милост. Тълпата зяпачи беше оредяла, но медийните хрътки изглеждаха още по-настървени. Единственият начин да овладее положението беше да застане лице в лице с тях.

— Няма да коментирам. — Трябваше да крещи, за да надвика въпросите, с които вече я засипваха. — Ще направя кратко изявление. Ако не престанете да викате, няма да получите и това. По-рано тази вечер — продължи тя сред глъчката и нивото на шума спадна — патрули на нийоркската полиция са открили труп на жена в Ийст Ривър Парк.

— Идентифицирана ли е?

Ив прониза с поглед репортерите, които не зачитаха авторитета ѝ.

— От небето ли сте паднали, или просто правите гимнастика на гласните си струни? Всеки слабоумник знае, че не можем да разкрием самоличността на жертва, преди да уведомим близките ѝ. Причината за смъртта ще бъде установена от медицински експерт. Ако на някой глупак му хрумне да пита дали имаме следа, няма да получи достъп до каквато и да е информация. Ясна ли съм? Сега престанете да ми губите времето.

Гневно се отдалечи и бе на половината път към колата си, когато видя Рурк да стои облегнат на нея. Напълно бе забравила, че е там.

— Защо не си се прибрал у дома?

— Какво? И да пропусна шоуто? Здравей, Пийбоди.

— Здравей. — Тя успя да му се усмихне, въпреки че бузите ѝ бяха сковани от лед. — Бил си тук през цялото време?

— Почти. Поразходих се. — Рурк отвори вратата и извади две термо чаши. — Да ви донеса подаръци.

— Това е кафе — каза Пийбоди с въздишка на благодарност. — Горещо кафе.

— Дано ви посгрее. Страшно ли е? — попита той Ив.

— Доста. Пийбоди, потърси връзка с близките на жертвата.

— Йорк, Сарифина. Веднага.

— Тръгвам си — заяви Рурк, но спря. — Как беше името?

— Йорк — повтори Ив. — Сарифина. — Стомахът ѝ се сви. — Нима ще кажеш, че си я познавал?

— Около тридесетте, привлекателна брюнетка? — Отново облегна гръб на колата, когато Ив кимна. — Назначих я преди няколко месеца за управител на клуб в Челси. Не мога да кажа, че зная друго за нея, освен че ми се стори будна, енергична и компетентна. Как е умряла?

Преди Ив да отговори, Пийбоди се върна при тях.

— Майката е в Рино, Невада. Бащата на Хаваите. Колко ли е топло там? Има сестра, която живее тук, в Мъри Хил. Сарифина е в списъка с изчезналите лица. Сестра ѝ е съобщила за нея вчера.

— Първо да отидем до жилището на жертвата, после до клуба и накрая при сестрата.

Рурк докосна ръката на Ив.

— Не ми каза как е умряла.

— Мъчително. Няма време за подробности. Мога да ти уредя транспорт или...

— Ще дойда с вас. Беше моя служителка — изтъкна той, преди да чуе възраженията ѝ. — Идвам с вас.

Отказа се да спори с него. Не само бе загуба на време и енергия, а и би могъл да помогне.

— Ако някой служител, особено заемащ отговорна длъжност, не се появи на работа няколко дни, биха ли те уведомили?

— Не непременно. — Рурк се постара да прикрие смущението си от тона ѝ на ченге. — И определено не зная какъв е бил графикът ѝ, но ще проверя. Ако не се е явила на работа, вероятно някой я е прикрил... или е било съобщено на директора на подотдел „Развлекателни дейности“.

— Трябва ми име.

— Ще го получиш.

— Обявена е за изчезнала вчера. Който е поел случая, би трябвало вече да е разпитал колегите ѝ в клуба, съседи, приятели. Нужна ни е връзка там, Пийбоди.

— Ще я уредя.

— Кажи ми как е умряла — отново настоя Рурк.

— Морис ще установи причината за смъртта.

— Ив.

Тя надникна в огледалото за обратно виждане и срещна погледа му.

— Добре, мога да ти кажа как е станало, поне в общи линии. Дълго е била следена. Убиецът е посветил доста време да наблюдава и изучава навиците ѝ, ежедневните ѝ занимания, транспорта, който ползва, уязвимите ѝ моменти... онези, в които е най-вероятно да остане сама и незащитена. Когато е бил готов, най-вероятно я е похитил от улицата. Има собствена кола за тази цел. Упоил я е и я е откарал в своето... — Бяха го наричали „ателие“, спомни си Ив — ... на място, което е подготвил, най-вероятно в дома си. Веднъж стигнал там, или я е държал упоена, докато реши, че е готов, или... ако е била първата, веднага е започнал.

— Първата?

— Точно така. Когато е готов, нагласява часовника. Сваля дрехите ѝ, връзва я. Предпочитаното средство е въже... здраво. Протрива китките при съпротива. Използва четири метода на изтезание... четири физически, не знаем за психологическите. Горещина, студ, остри инструменти, тъпи инструменти. Прилага ги с нарастваща жестокост. Продължава, както навярно се досещаш, докато жертвата престане да му носи достатъчен стимул, наслада или интерес. Тогава ги довършва, като прерязва китките им и оставя кръвта им да изтече. Постмортен издълбава на корема колко време са издържали — в часове, минути и секунди.

Последва дълъг миг пълно мълчание.

— Колко? — попита Рурк.

— Била е силна. После ги измива. Изтъква ги идеално със скъп сапун и шампоан. Предполагаме, че ги увива в найлон и ги транспортира до предварително избрано място. Оставя ги там върху бял чаршаф. Слага сребърен пръстен на безименния пръст на лявата ръка.

— Аха... — промърмори Рурк, загледан през прозореца. — Спомням си нещо от тази история. Чувал съм нещо.

— Между единадесети и двадесет и шести февруари 2051-ва той отвлече, измъчва и уби четири жени по този начин. После престана. Просто престана. Потъна в небитието, мамка му. Надявах се, че е отишъл в ада.

Рурк най-сетне разбра защо съпругата му беше повикана лично от командира в извънработно време.

— Ти си разследвала тези убийства.

— Фийни. Той беше главният. Аз все още бях току-що получил повишение детектив. Поехме случая. При второто убийство беше сформиран специален екип. Но не успяхме да го пипнем.

„Четири жени — помисли си Ив, — за които досега няма възмездие“.

— От време на време изплува отново — продължи тя. — На различни места. За две, две и половина седмици четири-пет жени. После се покрива. За година, година и половина. Сега се е върнал в Ню Йорк, откъдето, мислим, е започнало всичко. Обратно към началото... и този път ще приключим случая.

В добре обзаведената си всекидневна, с бутилката шампанско, която по традиция отваряше, за да отпразнува завършването на всеки успешен проект, човекът, когото преди години медиите бяха нарекли Жениха, седна пред мултимедийния екран.

Знаеше, че е твърде рано. Нямаше да чуе репортажи. Щяха да открият последното му творение едва сутринта. Но не устоя на изкушението да погледне.

„Няколко секунди, за всеки случай“, каза си той, после щеше с наслада да пие шампанско на фона на музика. Пучини може би, в чест на... нужен му бе миг да си спомни името ѝ. Сарифина, да. Прекрасно име. Пучини за Сарифина. Беше забелязал, че тя реагира най-добре на музиката на Пучини.

Превъртя каналите и почти веднага бе възнаграден. Преливайки от задоволство, кръстоса крака и се подготви да слуша рецензиите за последната си творба.

— Самоличността няма да бъде разкрита, преди да бъдат уведомени близките на жената. На този етап няма потвърждение, че е била убита, но присъствието на лейтенант Ив Далас на местопроизшествието сочи, че става дума за престъпление.

Изръкопляска, когато на екрана се появи лицето на Ив.

— Ето те и теб — каза той. — Здравей отново! Толкова е хубаво да видя стара приятелка. Този път ще се опознаем много по-добре. —

Повдигна чашата си за тост. — Зная, че ще бъдеш най-великият ми шефдовър.

2.

Апартаментът на Сарифина бе луксозно градско жилище. Ярките цветове преобладаваха в боите и тъканите, а плотовете и лавиците контрастираха в лъскаво черно. „Изискано и пъстро“, помисли си Ив. И лесно за поддържане, което я накара да си представи жена, която няма нито време, нито желание да се престарава.

Леглото ѝ бе застлано със сигнално червена покривка и ярки възглавнички. В гардероба имаше цяла колекция от класически рокли. Отново изискани, семпли, но лъскави и в наситени цветове. Обувките, също класически, бяха прибрани в прозрачни защитни кутии.

Добре се бе грижела за нещата си.

— Такива тоалети ли трябваше да носи в клуба? — попита съпруга си Ив.

— Да, точно. Темата е ретро — четиридесетте на двадесети век. Част от задълженията ѝ беше да общува с клиентите, да посреща редовните и да поседява при тях. И да изглежда подобаващо.

— Явно се е справяла. Ето по-модерните ѝ ежедневни дрехи и два официални костюма. Ще проверим електрониката ѝ — добави тя и хвърли поглед към линка на нощното шкафче. — Да видим дали ѝ се е обаждал. Не е в обичайния му стил, но нещата се променят. Ще се поровим в паметта на линковете и в компютъра ѝ. Имаше ли офис в клуба?

— Да.

— Ще проверим електрониката и там. — Отвори чекмедже на малкото бюро до прозореца. — Няма бележник за срещи, органайзер или джобен линк. Сигурно са били у нея. Има шикозна чанта в гардероба и една от онези... как ги наричаха... бизнес папки. Вървят с официален костюм. Ще видим дали сестра ѝ знае за нещо липсващо.

— Кутия соево мляко в хладилника — докладва Пийбоди, когато влезе. — Срокът на годност е изтекъл в сряда. И остатъци от китайска храна, която по моя преценка е тук от седмица. Намерих листчета с бележки. — Повдигна ги. — Списък за пазаруване на хранителни

продукти и няколко други неща. Има снимка, на която е с някакво гадже, но не беше залепена на хладилника. Намерих я обърната надолу в чекмедже в кухнята, което според мен означава, че гаджето отскоро е бивше.

— Добре, да ги опаковаме и да ги надпишем.

Ив погледна часовника си. Наближаваше един след полунощ. Ако започнеха да тропат по вратите и да будят съседите по това време, само щяха да ядосат хората.

А ядосаните хора бяха по-малко словоохотливи пред полицаи.

— Тръгваме към клуба.

Предвид слабостта на Рурк към старите филми, особено мелодраматичните черно-бели продукции от средата на миналия век, Ив не можеше да не познава модата, музиката и духа на четиридесетте. Поне както бяха представяни от Холивуд навремето.

Когато влезе в „Старлайт“ в два през нощта, имаше чувството, че вече знае какво е да бъдеш увлечен във вихър и пренесен в друга епоха от машина на времето.

Клубът бе огромно разкошно помещение на три нива. До всяко от тях се стигаше по няколко широки бели стъпала. И всяко, дори в този час, бе пълно с хора, които седяха на маси с бели покривки или в сепарета със сребриста тапицерия.

Сервитьорите — мъже с елегантни бели костюми и жени с къси черни рокли с широки поли, се придвижваха от маса до маса, за да поднасят табли с питиета. Клиентите бяха издокарани с ретро костюми, черни папийонки, лъскави рокли от типа на онези в гардероба на Сарифина или по-пищни, със сложна кройка.

Ключовите думи тук бяха „елегантност“ и „изтънченост“ и Ив бе леко изненадана да види по масите хора на възраст от малко над двадесет до такива, които несъмнено вече са отпразнували стогодишнината си.

На лъскавата черна сцена свиреше група или може би подходящата дума бе „оркестър“, защото бяха най-малко двадесет души със струнни и духови инструменти, пиано и барабани. А ритъмът на суинга караше двойките да се тълпят в централната част на клуба. На дансинга.

Черно и сребристо на големи шахматни квадрати блестяха и искряха под примигващите светлини на бавно въртящи се огледални кълба.

— Това е изключително шик — отбеляза Пийбоди.

— Всичко ново е добре забравено старо — каза Рурк, като огледа клуба. — Човекът, който ви трябва, е заместник-управителката Зила Ууд.

— Нима знаеш имената на всичките си служители? — попита Ив.

— Всъщност не. Погледнах в регистъра. Име, график, снимка от лична карта... — Присви очи. — Да, това сигурно е Зила.

Ив проследи погледа му. Забележителната жена бе облечена в бледозлатисто, което блестеше върху кожа с цвят на добро кафе. Носеше косите си на свободни дълги талози, които се спускаха по раменете и гърба ѝ. Ив забеляза, че върви бързо, но го прави някак плавно и спокойно, сякаш разполага с безкрайно много време.

Очевидно бе, че е забелязала големия шеф, защото очите ѝ, в почти същия цвят като роклята, бяха вперили поглед в него. Плътна пръсти по сребристия парапет, докато изкачваше стъпалата до него.

— Госпожице Ууд.

— Каква приятна изненада. — Подаде му ръка с ослепителна усмивка. — Веднага ще уредя маса за вас и компанията ви.

— Не искаме маса. — Ив привлече погледа на Зила. — Да отидем в офиса ви.

— Разбира се — съгласи се Зила, без да трепне дори за миг. — Елате с мен.

— Съпругата ми — каза Рурк и получи укорителен поглед изпод вежди от Ив. — Лейтенант Далас и партньорката ѝ, детектив Пийбоди. Трябва да поговорим, Зила.

Гласът ѝ остана спокоен и плътен като пласт сметана, който можеше да бъде налят върху онова силно черно кафе. Но в очите ѝ се изписа тревога.

Поведе ги покрай гардероба и лъскавите врати на тоалетните, а после набра код за личния си асансьор.

След няколко мига отново се озоваха в двадесет и първи век. Стаята бе семпло и функционално обзаведена, явно предназначена за бизнес. Само за бизнес. Стенни екрани показваха картина от клуба —

различни негови части, включително кухнята, избенното помещение и склада за напитки. На бюрото имаше мултилинк, компютър и кошница с класьори за дискове.

— Да ви предложи ли нещо за пиене? — започна Зила.

— Не, благодаря. Познавате ли Сарифина Йорк?

— Да, разбира се. — Тревогата стана по-очевидна. — Случило ли се е нещо?

— Кога я видяхте за последен път?

— В понеделник. Всеки понеделник организираме следобедни партита за най-старите си клиенти. Сарифина се занимава с това, има усет. На работа е от един до седем, а аз поемам вечерната смяна. Тръгна си около осем, мисля. Попитах, защото не се появи в сряда. — Зила хвърли поглед към Рурк и отметна косите си назад. — Вторник е почивният ѝ ден, но в сряда не дойде. Прикрих я. Помислих си, че просто... — Зила нервно заигра с огърлицата си, прокарайки пръсти по искрящите прозрачни камъчета. — Наскоро скъса с приятеля си и беше разстроена. Хрумна ми, че може да са се сдобрили.

— Друг път отсъствала ли е от работа без предупреждение? — попита Ив.

— Не.

— В нейна защита ли го казвате?

— Не, не! Сари никога не е отсъствала. — Зила прикова поглед в лицето на Рурк. — Никога, затова отначало я прикрих. Обича работата си тук и е страхотна.

— Разбирам и оценявам жеста, който си направила за приятелка и колежка, Зила — увери я Рурк.

— Благодаря. Но не се яви на работа и в четвъртък и не можах да се свържа с нея. Не съм сигурна дали бях ядосана, или разтревожена. Всъщност по малко и от двете, така че позвъних на сестра ѝ. Сари е посочила нея като лице за контакт. Не се обадох в офиса ви, сър. Не исках да я накисна.

Новината щеше да бъде голям удар за нея, Ив знаеше това. Винаги беше така.

— Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, но Сарифина е мъртва.

— Сари... какво... Какво казахте?

— Трябва да поседнеш, Зила.

Рурк хвана ръката ѝ и леко я побутна към един стол.

— Казахте... че е мъртва? Станала е злополука? Как...

В тъмните ѝ очи проблесна ужас.

— Била е убита. Съжалявам. Приятелки ли бяхте?

— О, господи! О, господи! Кога? Как? Не разбирам!

— Разследваме случая, госпожице Ууд. — Ив за миг отмести поглед към Рурк, който отиде до вграден бюфет, отвори го и извади бутилка бренди от богатия избор от питиета. — Можете ли да ми кажете дали напоследък някой я е безпокоил или е проявявал необичаен интерес към нея?

— Не. Искам да кажа... мнозина се интересуваха от нея. Тя е от хората, които привличат внимание. Не разбирам.

— Споделяла ли е, че някой я безпокои или я кара да изпитва неудобство?

— Не.

— Пийни малко от това.

Рурк пхна чаша бренди в ръката на Зила.

— Идвал ли е някой да разпитва за нея?

— Тази вечер, преди няколко часа, детектив от полицията. Сестрата на Сари е съобщила за изчезването ѝ. Тогава си помислих... — В този миг бликнаха сълзи. — Честна дума, помислих си, че сестра ѝ създава излишна паника. И аз бях малко притеснена, само малко, защото мислех, че се е върнала при бившия си и той я е убедил да зареже тази работа. Това беше проблемът — продължи Зила, като изтри сълза от бузата си. — Не му харесваше, че работи тук, защото през повечето нощи бе заета. — Изведнъж влажните ѝ очи се отвориха широко. — Той ли я е наранил? О, боже мой.

— Изглеждаше ли способен?

— Не. Не, не. „Глезльо“, мислех си. Пасивно-агресивен и леко смахнат. Никога не съм предполагала, че може да ѝ стори зло. Не и това.

— Засега няма причина да го подозираме. Можете ли да ми дадете име и адрес?

— Да, добре.

— Пазите ли все още дисковете от охранителните камери от понеделник?

— Да, пазим ги седмица.

— Ще ми бъдат нужни. Ще взема и дисковете от миналата събота и неделя. В понеделник Сарифина сама ли си тръгна?

— Не я видях да излиза. Пристигнах около осем без петнадесет и тя вече си обличаше палтото. Казах нещо от сорта: „Не ти се тръгва от тук, а?“, и тя се засмя. Искала само да довърши нещо по документацията. Побъбрихме си няколко минути, главно общи приказки. Каза: „Ще се видим в сряда“, и ѝ пожелах приятен почивен ден. После излезе от офиса, а аз седнах да прегледам набързо късните резервации. Предполагам, че не се е мотала повече. Не спомена да има среща с някого.

— Добре. Ще ви бъде благодарна, ако ми предоставите онези дискове и информация за мъжа, с когото е имала връзка.

— Да. — Зила се изправи. — Мога ли да помогна с нещо? Не зная какво да правя. Сестра ѝ... Да се обадя ли на сестра ѝ?

— Това е наше задължение.

При почукване на вратата посред нощ повечето хора интуитивно знаят, че не им носят добри новини.

Когато Джейси Йорк отвори, Ив долови ужаса ѝ. Още щом прикова поглед в очите ѝ, преди да бъде изречена и дума, сред този ужас се надигна скръб.

— Сари... О, не! Не!

— Госпожо Йорк, може ли да влезем?

— Намерили сте я. Но...

— Не е зле да влезем, госпожо Йорк. — Пийбоди хвана ръката на Джейси и приятелски я потърка. — Да поседнем.

— Ще бъде разтърсващо. Адски разтърсващо. Моля ви, кажете го бързо. Искам да узная веднага.

— Сестра ви е мъртва, госпожо Йорк. — Все още докосвайки ръката ѝ, Пийбоди почувства потръпването ѝ. — Много съжаляваме за загубата ви.

— Мисля, че го знаех. Разбрах го още когато се обадиha от клуба. Знаех, че с нея се е случило нещо ужасно.

Пийбоди поведе Джейси към кресло във всекидневната. Купища вещи, забеляза Ив, които крещяха, че тук живее семейство. Снимки на малки момчета, на усмихнат мъж, на жертвата.

Имаше няколко пъстроцветни покривки и множество големи възглавници за сядане на пода, които изглеждаха често употребявани.

— Съпругът ви у дома ли е, госпожо Йорк? — попита Ив. — Искате ли да му се обадим да дойде?

— Няма го... замина с момчетата за Аризона. В Седона. За седмица. Там има ученически лагер. — Джейси огледа стаята, сякаш очакваше да ги види. — Отидох без мен. Не исках да спя на палатка, а и имах работа. Реших, че би било хубаво да прекарам една седмица сама у дома. Не им се обадох. Не им казах, за да не се тревожат. Защо да ги безпокоя, щом всичко щеше да бъде наред? Не преставах да си повтарям, че всичко ще бъде наред. Но не е. Не е.

Закри лицето си с ръце и зариде.

Ив предположи, че е с десетина години по-голяма от сестра си. Косите ѝ бяха руси и късо подстригани, а насълзените очи — с цвят на лятно небе.

— Позвъних на полицията — изхлипа тя. — Когато казаха, че не се явява на работа, позвъних на полицията. Отидох до апартамента ѝ, но я нямаше, така че им се обадох. Казаха да подам сигнал за изчезнало лице. — Затвори очи. — Какво е станало със Сари? Какво е сполетяло сестра ми?

Срещу креслото имаше диван. Ив седна на него, за да бъдат лице в лице.

— Съжалявам. Била е убита.

Руменината, избила от плача по страните на Джейси, изчезна напълно и лицето ѝ пребледня от ужас.

— Казаха... чух... казаха, че тази вечер са намерили труп на жена в Ийст Ривър Парк. Самоличността нямало да бъде разкрита, преди да уведомят близките. Аз съм най-близкият ѝ човек. — Притисна пръст към устните си. — Помислих си: „Не, не може да е Сари. Тя не живее в Ийст Сайд“. И все пак очаквах някой да почука на вратата. И ето ви.

— Били сте близки, вие и сестра ви.

— Аз... не мога. Не мога.

— Ще ви донеса вода, госпожо Йорк. — Пийбоди я потупа по рамото. — Нали мога да ви донеса вода от кухнята?

Джейси кимна и продължи да се взира в Ив.

— Беше моята малка кукла. Майка ми почина, когато бях малка, и няколко години по-късно баща ми се ожени повторно. Тогава се появи Сари. Беше толкова красива, като кукла. Обожавах я.

— Щеше ли да ви каже, ако някой я тормози? Ако е обезпокоена или смутена от нещо?

— Да. Често разговаряхме. Обичаше работата си. Беше добра в нея и ѝ доставяше удоволствие. Но това се оказа проблем за Кал, мъжа, с когото излизаше от няколко месеца. Факт бе, че работеше нощем и не можеше да бъде с него. Беше ядосана и страдаше заради ултиматума, който той ѝ постави — или да напусне работа, или ще скъса с нея. И така скъсаха. По-добре за нея.

— Защото?

— Не я заслужаваше. Не го казвам само защото съм ѝ сестра. — Замълча и прие водата, която Пийбоди ѝ подаде. — Благодаря. Просто не я заслужаваше... малко е себичен и не му харесваше, че тя печели повече от него. Знаеше го, даваше си сметка и бе готова да продължи напред. Все пак тъгуваше заради раздялата. Сари не обича да губи. Нали не мислите... Мислите ли, че Кал я е наранил?

— А вие?

— Не. — Джейси отпи, плахо си пое дъх и пийна още една малка глътка. — Не вярвам. Никога не би ми хрумнала подобна мисъл. Защо да го прави? Той не я обичаше — каза вяло. — Беше твърде себелюбив, за да изпитва толкова силни... Трябва да я видя. Трябва да видя Сари.

— Ще го уредим. Кога я видяхте за последен път?

— Миналата неделя следобед. Преди Клинт и момчетата да заминат. Дойде да им пожелае приятно прекарване. Беше изпълнена с живот, с енергия. Уговорихме се да излезем по магазините в събота... утре. Моите хора се връщат чак в неделя, ще си поиграят още един ден, преди да се приберат у дома. Със Сари решихме да си купим това-онова, да обядваме заедно. О, господи... Господи! Как е умряла? Как е умряла малката ми сестричка?

— Все още разследваме, госпожо Йорк. Веднага щом мога да ви съобща подробности, ще го направя. — Нямаше да каже на горката жена какво е сполетяло сестра ѝ, не и докато няма от кого да получи подкрепа. — Можем да се свържем със съпруга ви. Искате ли да се върнат?

— Да... Да, искам да си дойдат. Искам ги у дома.

— Има ли някого, когото бихте искали да повикаме, съседка или приятелка, да постои при вас дотогава?

— Не зная. Не...

— Госпожо Йорк — ласкаво заговори Пийбоди. — Не бива да оставате сама сега. Нека позвъним на някоя приятелка да дойде и да остане тук.

— Либ. Можете ли да се обадите на Либ? Тя ще дойде.

Когато излязоха навън, Рурк издаде дълга въздишка.

— Често се питам как можеш да проникваш толкова дълбоко в умовете на онези, които причиняват смърт, когато заставащ лице в лице с нея. Но мисля, че от всичко, което правиш, най-мъчително е да съобщаваш на живите какво е сполетяло близките им. — Леко потърка ръката на Ив. — Не й каза какво точно се е случило със сестра й. Даваш й време да се опомни от първоначалния шок.

— Не зная дали така беше най-добре за нея. Болката ще бъде непоносима. Може би трябваше да й го кажа сега, когато вече е съкрушена.

— Постъпи правилно — увери я Пийбоди. — Приятелката й ще е с нея, но тя се нуждае от семейството си. Трябва да бъдат заедно, за да превъзмогнат удара.

— Да. Е, да отидем да видим какво може да ни каже Морис. Слушай — обърна се тя към Рурк. — Ще се обадя веднага щом мога.

— Искам да дойда с теб.

— Вече е... колко... четири сутринта? Не е нужно да идваш в моргата.

— Момент — промърмори той на Пийбоди, хвана ръката на Ив и я отведе настрана. — Искам да стигна до края. Стига да ми позволиш.

— Мога да ти кажа каквото узнаем от Морис, и да успееш да поспиш. Но... — продължи тя, преди Рурк да проговори — не е същото. Искам да ми кажеш, че не се чувстваш отговорен.

Той погледна назад към апартамента на сестрата и си представи каква скръб цари там сега.

— Не е мъртва поради това, че я назначих на работа. Не съм такъв его манияк. Все пак искам да остана с теб до края.

— Добре. Ти ще караш. Ще направим спирка по пътя. Трябва да кажа на Фийни.

Той бе неин наставник, учител и партньор. Въпреки че никой от двамата не говореше за това, Фийни ѝ беше като баща относно значимите неща в живота.

Беше я избрал измежду редовите полицаи, когато все още носеше униформа, и бяха станали тандем. Никога не го бе питала какво е видял у нея, та е решил да вземе за партньор толкова младо ченге. Знаеше само че това негово решение предопредели съдбата ѝ.

Ив щеше да стане добро ченге и без него. Щеше да се издигне до детектив благодарение на волята, упоритостта и способностите си. И може би някой ден щеше да получи високия чин, който имаше сега.

Но без него нямаше да бъде същото ченге.

Когато заслужи повишение, Фийни поиска да бъде прехвърлен в електронния отдел. Работата с компютърна техника отдавна му беше страст и това желание не беше изненада.

Ив помнеше, че бе малко ядосана, когато той напусна отдел „Убийства“. През първите няколко месеца ѝ липсваше. Бе свикнала да го вижда, да работят заедно и да разговарят всеки ден. След преместването му сякаш беше загубила едната си ръка.

Можеше да остави това за сутринта — поне до по-нормален час. Но знаеше, че ако бе на негово място, щеше да бъде благодарна за това почукване на вратата. Щеше да побеснее, ако бъде лишена от него.

Когато той отвори, лицето му бе сънено и изглеждаше по-състарено от обичайното. Косата му, оредяла ръждива четина, леко посребряла, стърчеше, сякаш внезапно наелектризирана.

Макар да бе облечен с домашен халат в изненадващ лилав цвят, очите му имаха поглед на ченге.

— Кой е умрял?

— Трябва да поговорим — каза му Ив. — По-важното е как, отколкото кой.

— Е... — Той се почеса по брадичката и Ив чу драскането на наболите косъмчета. — Да влезем. Жена ми спи. Нека отидем в кухнята. Трябва да пийна кафе.

Бе скромно жилище. Уютно, помисли си тя, като на Джейси, макар и с няколко десетилетия по-старо. Децата на Фийни бяха пораснали и вече го бяха дарили с внуци. Не бе сигурна колко на брой. Но имаше просторна трапезария с достатъчно голяма маса да побира всички на семейните вечери.

Фийни донесе кафе, тътрейки чехли, за които Ив би заложила месечната си заплата, че са коледен подарък.

В средата на масата имаше ваза със странна форма, на червени и оранжеви ивици. „Творение на госпожа Фийни“, досети се тя. Съпругата имаше множество хобита и страсти, едно от които бе да изработва разни неща, често неразгадаеми.

— Поех горещ случай — започна Ив. — Жертвата е жена, брюнетка, приближаваща тридесет, намерена гола в Ийст Ривър Парк.

— Да, гледах телевизионния репортаж.

— Намерили са я гола. Била е измъчвана — изгаряния, синини, разрези и пробождания. Китките са прерязани.

— Мамка му.

„Да, веднага схвана“, забеляза тя.

— На лявата ръка имаше сребърен пръстен.

— Колко време? — полюбопитства Фийни. — Колко е издържала? Какво е издълбано на тялото ѝ?

— Осемдесет и пет часа, дванадесет минути и тридесет и осем секунди.

— Мамка му — повтори той. — Шибана работа. — Ръката му се сви в юмрук и леко, но енергично удари по масата. — Няма да се измъкне, Далас. Този път няма да ни се изплъзне. Сигурно вече е хванал втората.

— Да — кимна Ив. — Предполагам, че е започнал с нея.

Фийни се подпря с лакти на масата и прокара пръсти през косата си.

— Трябва да прегледаме отново всичко, до което се добрахме преди девет години, всичката информация за него от разследванията на другите му подвизи. Сформирай специален екип и действайте. Няма да чакаме да се появи и вторият труп. Имаш ли нещо от местопрестъплението?

— Засега само трупа, пръстена и чаршафа. Ще ти дам копие от записите. Отивам в моргата, да видим какво ще ни каже Морис. Трябва

да се облечеш, освен ако не си решил отсега нататък да ходиш на работа с този лилав халат.

Той погледна надолу и поклати глава.

— Ако видиш онзи, който жената ми подари за Коледа, ще разбереш защо все още нося стария. — Той стана рязко. — Тръгвайте без мен, ще се срещнем в моргата. Тъй или иначе, ще трябва да взема моята кола. И без това ще ми трябва транспорт на връщане.

— Добре.

— Далас.

В този миг Рурк осъзна, че той и Пийбоди сякаш не съществуват. Просто не бяха част от реалността, в която се намираха другите двама.

— Трябва да открием онова, което ни убягна — каза Фийни на Ив. — Кое то убягна на всички. Винаги има нещо. Една нишка, една стъпка, една мисъл. Не бива да го пропускаме този път.

— Няма да го пропуснем.

Рурк бе влизал в моргата и друг път. Запита се дали стените на тунелите са облицовани с бели плочки, за да компенсират липсата на естествена светлина, или просто са избрани в знак на приемане на жестоката истина.

Всеки звук отекваше в тях, стъпките отзвучаваха безкрайно дълго. Цареше гробна тишина, поне в часовете, когато персоналът почиваше в мир, така да се каже.

Имаше доста време до разсъмване и Рурк забеляза признаците на изтощение по лицето на Пийбоди — сенките под тъмните ѝ очи. Но не и при Ив, все още не. Умората неизбежно щеше да я върхлети, но сега тя бе движена от чувство за дълг, решимост и стаен гняв, от които може би сама не осъзнаваше, че черпи енергия.

Ив спря пред двойните врати на залата за аутопсии.

— Държиш ли да я видиш? — попита го тя.

— Да. Искам да помогна и ако има с какво, трябва да разбера. Виждал съм мъртъвци и преди.

— Не и гледка като тази.

Побутна вратите.

Морис беше вътре. Ив забеляза, че се е преоблякъл със сиви памучни дрехи и сребристо-черни маратонки, които навярно държеше

на работното си място, за да тренира, когато има време. Бе седнал на стоманен стол и остана така няколко мига, отпивайки нещо гъсто и кафяво от висока чаша.

— А, компания. Протеинов коктейл?

— Не, благодаря — отвърна Ив.

— На вкус е малко по-приятен, отколкото изглежда. И действа добре. Рурк, радвам се да те видя, въпреки обстоятелствата.

— Аз също.

— Жертвата е била негова служителка — каза Ив.

— Много съжалявам.

— Почти не я познавах. Но...

— Да, но... — Морис остави коктейла, преди да стане. — За съжаление сега всички ще я опознаем доста добре.

— Била е управител на един от клубовете му — „Старлайт“, в Челси.

— Твой ли е? — леко се усмихна Морис. — Заведох един приятел там преди две седмици. Забавно пътуване назад в интересно време.

— Фийни идва насам.

Морис вдигна поглед към Ив.

— Разбирам. Предишния път бяхме тримата около първия труп. Помниш ли?

— Да, помня.

— Казваше се Корин, Корин Дагби.

— На двадесет и девет — потвърди Ив. — Продавала обувки в бутик в центъра. Обичала купоните. Беше издържала двадесет и шест часа, десет минути и петдесет и осем секунди.

Морис кимна.

— Помниш ли какво каза, докато стояхме тук тогава?

— Не, не точно.

— Аз помня. Каза: „Няма да се задоволи с това“. Беше права. Разбрахме, че иска нещо повече. Да изчакаме ли Фийни?

— Ще му кажем какво е пропуснал.

— Добре.

Морис затвори залата.

Рурк погледна към масата отдалеч, преди да се приближи.

Бе виждал мъртъвци, жертви на безсмислена, брутална, смразяваща жестокост, но се убеди, че Ив отново е права.

Не бе виждал подобна гледка.

19.

„Толкова много рани — помисли си той, — и всичките идеално почистени.“ Нещо му подсказваше, че не би било толкова ужасяващо, ако имаше кръв. Кръвта щеше да бъде доказателство, че някога в това тяло е имало живот.

Но жената, която помнеше жизнена и преливаща от енергия, приличаше на злочеста кукла, обезобразена от жестоко дете.

— Безупречна чистота — заяви Ив и го накара рязко да извърне глава към нея.

Понечи да проговори, да изрази част от ужаса, който изпитва. Но видя лицето ѝ и долови напирания гняв, колкото и спокоен да бе гласът ѝ. Долови и жалост. Дълбоко в себе си бе способна на такава жалост, че той се питаше как издържа.

Затова замълча.

— Действа много методично. — Морис включи компютъра, преди да ѝ подаде микроскопски очила. — Виждаш ли тези разрези по крайниците? Дълги, тънки, плитки.

— Скалпел може би... или връх на остър нож. — Въпреки че раните се виждаха увеличени в близък план на екрана, Ив се наведе да ги огледа през очилата. — И много прецизни. Или я е дрогирал, или я е вързал така, че да не може да се движи достатъчно, за да го затрудни.

— На кое би заложила? — попита Морис.

— Връзване. Не би му било забавно, ако е упоена и усещанията ѝ са притъпени, нали? Тук изгарянията са малки. — Ив обърна лявата ръка на жертвата. — В свивката на лакътя, точно в средата, но кожата е леко овъглена по ръбовете. Огън? Не лазер, а истински пламък?

— Бих се съгласил. Някои от другите изгаряния изглеждат по-скоро от лазер. А тук, от вътрешната страна на бедрото, където има петна? Крайна степен на студ.

— Да. Синините... никакво протриване на кожата, нито драскотина. Гладък инструмент.

— Торба с пясък. — Рурк огледа синините. — Само това старовремско оръжие може да остави подобни следи. Добре натъпкана, върши работа.

— Отново съм съгласен. Следват пробожданията — продължи Морис. — Има няколко кръга. — На екрана се заредиха кадри на опакото на дясната ръка, петата на левия крак, задните части. — Двадесет миниатюрни дупчици на равно разстояние.

— Като с игли — замислено каза Ив. — Някакъв... инструмент... Може би е... — Сви дясната си ръка, докосна петата на трупа, натисна. — Това е новост. Досега не е имало такава фигура.

— Извратеняк с въображение — обади се Пийбоди. — Морис, може ли да си взема бутилка вода?

— Заповядай.

— Имаш нужда от въздух — каза Ив, без да я погледне. — Върви да подишаш малко.

— Само вода.

— Тази фигура е нова — продължи Ив, — но останалите са запазена марка. Може би е станал по-изобретателен, малко по-търпелив. Когато човек се занимава с нещо достатъчно дълго, става все по-добър. По-дълги, по-дълбоки рани по гърдите. По-голямо разстояние между изгарянията, по-тъмни синини по прасците.

— Увеличава болката постепенно. Искане да бъде трайна. Има разрези и изгаряния по лицето. Но никакви синини. Ако я халоса с торбата пясък, може да загуби съзнание. А той не иска това.

Вратите се отвориха със замах. Фийни влезе и тръгна право към масата.

— Проклятие — бе единственото, което каза.

— Имаме нова фигура. Кръгове от прободни рани. Да видим какво ще кажеш.

Ив се наведе над обезобразеното лице, без очите ѝ да трепнат зад очилата.

— Никакво зачервяване, което да издава, че е залепил нещо на устата ѝ. Нищо, което би загрозило кожата. Навярно жилището му е на много уединено място, където може да ги оставя да крещат. Резултат от токсикологичния анализ?

— Пристигна точно преди да дойдете. Има незначително съдържание на стандартно приспивателно в кръвта. В часа на смъртта

е била будна и в пълно съзнание.

— Същият почерк. Приспива я, когато трябва да свърши нещо друго.

— Има следи и от вода и протеин в тялото. Лабораторният доклад ще потвърди, но...

— Осигурява им достатъчно хранителни вещества, за да имат сили — каза Фийни.

Ив кимна.

— Помня. Винаги завършва по този начин. — Повдигна ръката на жертвата и обърна китката нагоре. — Разрези на кръст, но не твърде дълбоки. Кръвта ѝ изтича, но бавно. Така наладата му трае по-дълго.

— Като се има предвид вече загубената кръв и травмите, предполагам, два часа. Най-много три. Загубила е съзнание, преди да издъхне.

— Някакви следи от онова, с което я е измил?

— Да. В раните от скалпел и пробожданията под ноктите. Изпратих пробите в лабораторията.

— Изпрати и натривки от кожата, косми. Искам да проверим каква вода е използвал. От центъра? От крайните квартали?

— Ще се погрижа.

— Започнал е с втората. — Фийни срещна погледа на Ив, когато свали очилата. — Може би е набелязал и третата.

— Да. Ще се видя с командира. Засега ти се обади на двама от най-добрите в отдела си. Искам да проверят и анализират всяка информация, която получим, да изчислят вероятностите. Първият пристигнал на местопрестъплението е бил синът на Джил Нюкърк.

— Старото копеле.

— Ще се свържеш ли с Нюкърк-старши? В Седемнадесети е, както и малкият. Ще възложи на сина да сформира екип от униформени, ако лейтенантът там няма нищо против.

— Кой е лейтенантът?

— Громан.

— Познавам го — каза Фийни. — Ще уредя това.

— Добре. — Ив погледна часа, пресметна. — Пийбоди, запази зала, ще ми трябва за целия ден. Ако се цупят, кажи им, че ще си имат проблеми с Уитни. Ще се срещнем там за първото съвещание точно в девет.

Докато вървяха към изхода, Ив стрелна Рурк с поглед.
— Предполагам, че ще искаш да присъстваш на съвещанието.
— Правилно.
— Трябва да поискам разрешение от Уитни.
— Добре.
— Ти поеми волана. Ще видя какво мога да направя.

Позвъни и когато я свързаха, не бе изненадана, че Уитни е вече на бюрото си.

— Сър, тръгваме от моргата към централата. Запазваме зала.

— Зала А е на наше разположение.

— Зала А — повтори Ив. — Свиквам първото съвещание в девет.

— Ще бъда там. Както и началник Тибъл.

— Добре, сър. Включих капитан Фийни, защото работихме заедно при предишното разследване. Помолих го да нареди на двама от отдела си да проверят данните. Искам да възложя сформирането на специален отряд на полицаи Нюйорк, защото е пристигнал пръв на местопрестъплението и е син на полицаи, участвал в предишното разследване.

— Разрешавам.

— Сър, Фийни вече участва. Искам още четирима в екипа си. Бакстър, Трухарт, Дженкинсън, Пауъл. Ще прехвърля случаите, с които са заети в момента, на други хора.

— Вие решавате, лейтенант, но Трухарт е помощник, а не детектив и няма необходимия опит.

— Неуморен е, сър, и има отлично око. Получил е известна закалка от Бакстър.

— Доверявам се на вашата преценка.

— Благодаря. Ще помоля доктор Майра да прегледа и вероятно да актуализира профила и ще ми бъде нужно съдействието на цивилен експерт-консултант.

Уитни не каза нищо няколко дълги секунди.

— Толкова ли държиш да въвлечеш Рурк, Далас?

— Жертвата е работела за него. Тази връзка може да ни отвори доста врати при разследването и разпитите. Освен това, командир Уитни, той има достъп до по-добра техника от тази в отдела. Бихме могли да я използваме.

— Отново ти решаваш.

— Да, сър.

Съмваше се, когато Рурк сви към подземния паркинг на централата.

— Пристигаме, сър. В девет ще бъда готова.

— Ще се свържа с доктор Майра и началника.

Ив се отпусна за миг на седалката, когато Рурк паркира. Отзад Пийбоди тихо похъркваше, почти като котка.

— Знаеш за мъченията — бавно заговори тя.

— Да, зная.

— И познаваш хора с връзки.

— Вярно.

— Върху това искам да помислиш. Ако имаш познат, който би могъл да ни даде още информация, ще я използвам. Той има инструменти и ателие, със сигурност добре оборудвано. Мисля, че има и електронни играчки. Следи пулса на жертвата, може би мозъчните вълни. Камери, аудио. Предполагам, че иска да гледа, а човек не може да гледа и да работи едновременно. Не и когато е толкова съсредоточен.

— Можеш да разчиташ на мен за всичко.

Тя кимна, обърна се и побутна Пийбоди по коляното.

— А? Какво? — Пийбоди рязко се надигна, примигна. — Бях се замислила.

— Да, на мен винаги ми текат лиги и хъркам, когато съм замислена.

— Лиги? — Пийбоди уплашено потърка устата си. — Не са ми текли лиги.

— Можеш да подремнеш един час.

— Не, добре съм. — Пийбоди слезе от колата, примигна и широко отвори очи, сякаш да покаже колко е бодра. — Просто клюмнах за минута.

— Един час. — Ив закрачи към асансьора. — Използвай го, а после се яви в залата. Трябва да ми помогнеш с подготовката.

— Не се ядосвай толкова само защото съм задрямала за няколко минути.

— Ако бях ядосана, щях да ти сритам задника, вместо да ти дам час почивка. И не спори с мен, когато умирам за чаша кафе. Полегни за час. Имаш нужда. — Когато вратите се отвориха, Ив влезе с Рурк,

обърна се и размаха пръст срещу намръщеното лице на Пийбоди. Този час започва да тече сега.

Рурк изчака, докато вратите се затворят.

— И ти имаш нужда от час почивка.

— По-скоро от кафе.

— И нещо за хапване.

Плъзна поглед към очите му.

— Ако започнеш да ми мърмориш за храна и сън, ще те изритам от екипа си.

— Ако не ти напомнях, че трябва да се храниш и да спиш, рядко щеше да се сещаш и за двете. Какво има в автоматичната печка в офиса ти?

— Кафе — отвърна тя, жадувайки за глътка.

— Ще дойда там след малко.

Когато той се обърна и тръгна в обратната посока, Ив само смръщи вежди зад гърба му.

Все пак, ако я оставеше на мира, докато е зает бог знае с какво, щеше да бъде по-лесно да състави първия си доклад, да свика екипа си.

Мина през общото помещение. Наближаваше краят на смяната. Щом влезе в офиса си, веднага програмира кафе и изпи половината от първата чаша на крак.

Първия път нямаше истинско кафе за разсънване, спомни си Ив. Вместо в претъпкан офис, работеше на претъпкано бюро в общото помещение. Тогава не тя, а Фийни ръководеше разследването. Знаеше, че все още тежи на съвестта му, че помни всяка стъпка, всяка прекъсната нишка и задънена улица. Всеки труп.

Трябваше да бъдат запомнени. Всичко трябваше да бъде запомнено, за да не се случи отново.

Тя седна на бюрото си, изпрати съобщения на Бакстър и Дженкинсън с нареждане да се свържат с помощниците и партньорите си и да докладват.

Безмилостно стовари техните случаи върху плещите на други детективи.

Знаеше, че много скоро ще се надигне ропот и негодувание.

Нареди да ѝ донесат всички материали от безуспешното разследване преди девет години, включително и първия профил на

Майра, изпрати молбата за всички доклади по други, все още неразкрити случаи със същия почерк.

Свърза се с лабораторията и в кратко гласово съобщение до главния лаборант Дик Беренски настоя по-скоро да получи резултати.

С втора чаша кафе на бюрото, се залови да пише доклада.

Доизглаждаше го, когато влезе Рурк. Той остави термо купа на бюрото ѝ и ѝ подаде лъжичка за еднократна употреба.

— Яж.

Ив плахо повдигна капака на купата и надникна под него.

— По дяволите. Щом си си направил труда да отскочиш за храна, защо си взел овесена каша?

— Защото е полезна. — Той седна на единствения стол за посетители със своята купа. — Знаеш ли, че тук не се предлага нищо, което поне донякъде да става за ядене?

— Яйцата не са толкова лоши. Ако сложиш много сол.

Рурк само поклати глава.

— Ти слагаш много сол на всичко, но това не го прави годно за ядене.

Щом овесената каша беше в наличност, Ив реши да я опита. Поне щеше да я засити.

— Тук се предлага храна за ченгета. — Хапна и се намръщи. За овесена каша не беше толкова отвратително. — А това не е храна за ченгета.

— Не е от тук. Купих я от закусвалнята зад ъгъла.

За миг лицето ѝ се намръщи почти като на Пийбоди.

— Там продават тестени закуски, сладкиши.

— Да — усмихна се той. — Овесената каша ще ти се отрази по-добре.

„Може би“, помисли си тя, но не бе особено доволна.

— Държа да кажа нещо, преди да започнем истински. Ако ти се прииска да се оттеглиш, можеш да го направиш по всяко време.

— Разбрано, но няма да се оттегля.

Ив загреба още една лъжица и се завъртя на стола, за да се обърне с лице към него.

— Трябва да си наясно също, че ако реша, че участието ти създава повече проблеми, отколкото полза за разследването, ще се наложи да те освободя.

— Лично или професионално?

— Рурк.

Той остави купата си, стана и си програмира кафе. Можеше да се опита да го освободи, помисли си, но и двамата знаеха, че няма да успее да го накара да стои далеч. Осъзнаваше, че това наистина може да се окаже проблем.

— Личният ни живот е оцелял и ще продължи въпреки ударите, които понася, когато работим заедно, или по-точно — когато ти помагам в работата.

— Този път е различно.

— Да, разбирам и това. — Рурк се обърна с кафето в ръка и срещна погледа ѝ. — Веднъж не можа да го спреш.

— Просто не успях — поправи го Ив.

— Така си казваш, защото е лично. Колкото и да се опитваш да отречеш, лично е. По-трудно е за теб... и може би за нас. Но нещата са се променили за девет години, много неща.

— Преди девет години нямаше кой да ме тъпче с овесена каша.

— Ето. — Устните му трепнаха. — Едно от тях.

— Малко вероятно е да спасим втората, Рурк, освен ако не стане чудо.

— И се боиш, че няма да спасиш и следващата. Не зная как понасяш това, докато те разяжда отвътре и те притиска. Имаш до себе си човек, който те разбира, обича те и разполага с ценни ресурси. — Приблужи се и докосна лицето ѝ. — Може би неговият модел почти не се е променил за това време, Ив. Но ти си се променила. Дълбоко в себе си вярвам, че този път ще бъде спрял. Ти ще го спреш.

— И аз трябва да вярвам. Е, добре. — Хапна още лъжица от кашата. — Време е Пийбоди да става. Ще довърша доклада и ще го разпечатам за екипа. Поръчах копия от старите доклади и изпратих молби за материалите по други убийства, които му приписват. Намери Пийбоди, кажи ѝ, че трябва да вземе докладите от предишното разследване, а после двамата може да започнете с подготовката. Аз имам още десет минути работа тук.

— Добре. Но ако в онази зала няма друго, освен някой от онези скапани автомати, ще взема кафето си там.

Ив удържа на думата си и влезе в конферентната зала точно след десет минути. Зад нея двама полицаи внесоха второ табло. Тя буташе

количка с кутии с разпечатки и дискове.

— Искам да започнем с новия случай — каза Ив на Пийбоди. — После ще проведем урока по история. — Извади дисковете и ги сложи на конферентната маса. — Подбрах снимки на трупа и местопрестъплението. Ще използваме второто табло за тях.

— Започвам.

Тя застана до бялото табло на стената и започна да печата.

Печатането ѝ винаги изненадваше Рурк. Бе изключително точно, съвършено равно, докато почеркът ѝ приличаше на неразбираеми драскулки. Видя, че отпечатва името на жертвата и времето между момента, в който е напуснала клуба, часа на смъртта и откриването на трупа ѝ.

След като прокара вертикална линия през центъра на широкото табло, отпечата данните за другите, започвайки с Корин Дагби.

„Не просто информация — помисли си Рурк, — а нещо като мемориал за жертвите.“ Не биваше да бъдат забравени. Досети се, че изписва имената им главно за себе си, защото сега тя носеше отговорност за всяка от тях.

Влезе Фийни.

— Малкият има разрешение. Хлапето на Нюърк. — Погледът му се плъзна към таблото и спря там. — Баща му ще се поразрови из записките си. Готов е да ти отдели време, когато пожелаеш, дори да не е на смяна.

— Добре.

— Обадох се на Макнаб и Календър. Макнаб е свикнал с темпото ти и няма да мърмори, че работата е досадна. Календър е добра. Никоя подробност не ѝ убягва.

— Повиках Бакстър, Трухарт, Дженкинсън и Пауъл.

— Пауъл?

— Прехвърлиха го от Шестдесет и седми преди близо три месеца. Има двадесет години опит. Разнищва всеки случай до кости. Полицаи Харис и Дарнел ще бъдат в екипа, но ще поставя Нюърк начело. Бил е пръв на местопрестъплението и е следил предишното разследване.

— Ако прилича на своя старец, значи е стабилно ченге.

— Да, това си помислих и аз. Тибъл, Уитни и Майра трябва вече да идват насам. — Ив се отдръпна от таблото. — Първо ще говоря за

сегашния случай. Искаш ли ти да ги запознаеш с фактите по предишните?

Фийни поклати глава.

— Ти говори. Може да ми помогнеш да видя нещата от различен ъгъл. — Извади от джоба си бележник и ѝ го подаде. — Оригиналните ми записки. Направих копие за себе си.

Ив знаеше, че той не просто преотстъпва записките, а ѝ поверява командването. Жестът я накара да почувства стягане в гърдите.

— Това ли искаш?

— Така трябва да бъде.

Той се обърна, когато полицаите започнаха да влизат.

Ив дръпна един от униформените, нареди му да раздаде разпечатките и огледа таблата, подредени от Пийбоди и Рурк.

„Толкова лица — помисли си тя. — Толкова много болка.“

Как ли изглеждаше жената, която сега бе в ръцете му? Как ли се казваше? Дали някой я търсеше?

Колко дълго щеше да издържи?

Когато Уитни влезе с Майра, Ив застана неподвижно. Бе поразена от контраста между тях. Широкоплещест мъж с мургава кожа и открояващи се очи с властен израз, а до него жена, нежна и прелестна с елегантния си бледорозов костюм.

— Лейтенант, началникът идва.

— Да, сър. Целият екип е свикан и е налице. Доктор Майра, в пакета на всеки има копие от първоначалния ви профил, но ако има нещо, което бихте искали да добавите устно, чувствайте се свободна.

— Искам да препрочета материалите за предишните убийства.

— Ще ви ги предоставя. Сър, искате ли да говорите?

— Започвай направо, Далас.

Уитни направи крачка встрани, когато влезе Тибъл.

Полицейският началник бе висок и според Ив доста сдържан мъж. Не бе лесно човек да го разбере, но тя се съмняваше, че би се издигнал толкова високо, ако не бе такъв. Правеше политика — неизбежно зло — но ѝ се струваше, че винаги намира начин да защити престижа на отдела.

Матова кожа, тъмни очи, тъмен костюм. „Част от имиджа“, реши тя. Наред със силния глас и силната воля.

— Началник Тибъл.

— Лейтенант, извинете ме, ако съм забавил съвещанието.

— Не, сър, в график сме. Ако сте готов, да започнем.

Той само кимна и се оттегли в далечния край на залата. Остана прав. Като наблюдател.

Ив подкани Пийбоди с кимване и застана на подиума. Стенният екран зад нея светна.

— Сарифина Йорк — започна тя. — Възраст двадесет и осем години в момента на смъртта.

„Поставя жертвата на първо място“, забеляза Рурк. Целта ѝ бе този образ да се запечата в съзнанието на всеки полицаи в залата. Така той щеше да мисли за нея, да я помни, когато се потопи в рутина, в море от информация, в дългите часове на работа и разочарования.

Също както щяха да запомнят какво е било сторено с нея, когато на екрана се появят следващите изображения.

Ив стори това с всяка от жертвите. Имената им, лицата, възрастта и картините на страданието и смъртта им. Отне доста време, но нямаше прекъсвания и нервничене.

— Смятаме, че всички тези жени, двадесет и три на брой, са били отвлечени, измъчвани и убити от едно и също лице. Предполагаме, че има и други, освен тях, за които не е открита и докладвана връзка, чиито тела може би не са намерени или убийствата не са били извършени по същия начин. По-ранни жертви, предполагаме, преди Корин Дагби, когато се е спрял точно на този метод.

Направи пауза, само за няколко мига, и Рурк се досети, че целта ѝ е да привлече вниманието на всички върху образа на първата жертва.

— Този метод е прилаган с малки разлики при всяка следваща жертва, както ще видите в копията си от докладите от преди девет години. Скоро ще разполагаме с копия от цялата документация във връзка с убийства, приписвани на същото неизвестно лице.

Очите ѝ огледаха залата и Рурк си помисли, че виждат всичко в нея.

— Тактиката му в началото е типична за сериен убиец. Вярваме, че избира и преследва жертвите си, всички от определена възрастова група, раса, пол, цвят на кожата и косите. Изучава ежедневната им рутина, навиците им. Знае къде живеят и къде работят, от къде пазаруват и с кого спят.

Отново направи пауза, пристъпи от крак на крак. Рурк забеляза как светлината, която се процеждаше през защитните екрани на прозорците, пробягна по лявата ѝ ръка.

— Знаем за двадесет и три жертви. Били са конкретно набелязани. Не е открита никаква връзка помежду им, освен сходната възраст и външност. Никоя от тях не е съобщила, че е преследвана, нито е споменавала пред приятелка, колежка или роднина за досаждане или тормоз. При всеки от случаите жертвата е тръгнала от някакво място и не е била видяна отново до откриването на трупа ѝ.

— Сигурно има лично превозно средство, което използва, за да ги откарва на предварително подготвено място. Навярно то е негов частен имот, защото, както при Сарифина Йорк, са нужни няколко дни, за да ги убие. При всички предишни разследвания интервалите от време и резултатите от медицинските експертизи сочат, че винаги избира и отвлича втората жертва, преди да е приключил с първата, както става и с третата — преди да е доубил втората.

Тя цитира докладите от местопрестъплението и медицинската експертиза, проследи процеса на изтезаване, метода на убиване.

Рурк чу Календър — полицайката от електронния отдел — да въздъхва тихо, докато Ив обрисуваше подробностите.

— Тук понякога леко се отклонява — продължи Ив, — пригажда методите си така, че да бъдат подходящи за конкретната жертва. Според профила на доктор Майра ги съобразява с издръжливостта на жената, прага ѝ на болка и волята ѝ за живот. Подхожда внимателно, методично, търпеливо. Най-вероятно е мъж в зряла възраст с висока интелигентност. Живее сам и има стабилен източник на доходи. Може би е над средната класа. Въпреки че избира жени, няма доказателства за сексуално насилие.

— Малка утеха — промърмори Календър, но дори и да я чу, Ив не даде знак.

— Сексът, контролът и властта над тях не го интересуват. Не ги възприема като сексуални обекти. С издълбаването постмортем на времето, което им е посветил, той им поставя етикет. Пръстените, които слага на ръцете, са друг вид белязване. Знак за собственост.

Хвърли поглед към Майра за потвърждение.

— Да — съгласи се Майра. И прелестната жена с чупливи самуреночерни коси заговори със спокойния си глас: — Убийствата са

ритуални, но не в стандартния смисъл. Те са негов личен ритуал — от избирането и преследването през отвлечането, мъченията, обмислянето на всяка подробност, включително и времето, което е изминало, до начина, по който процедира с тях след смъртта. Използването на пръстените издава интимност и чувство за собственост. Те му принадлежат. Най-вероятно вижда в тях жена, която е означавала много за него.

— Измива ги, телата и косите им — продължи Ив. — Това заличава много веществени доказателства, но успяхме да установим марката на сапуна и шампоана при предишните жертви. Използва качествени и скъпи продукти, което сочи, че видът, в който ще бъдат намерени, е важен за него.

— Да — потвърди Майра, когато Ив отново погледна към нея. — Много.

— Важен е и начинът, по който ги оставя. Полага ги върху бял чаршаф, винаги в парк или на зелена площ. Краката са събрани, както виждате. Позата не е сексуална. Но ръцете са разперени.

— Нещо като отваряне — отбеляза Майра. — Или прегръдка. Дори приемане на стореното с тях.

— Въпреки че дотук следва традиционния път на сериен убиец със собствен почерк, по-нататък се отклонява. Пълният времеви отрязък, Пийбоди — нареди Ив и се обърна, когато той се появи на екрана. — Жестокостта му не нараства, не стеснява интервалите между убийствата. Посвещава на работата си от две до три седмици, а после спира. След година-две цикълът се повтаря на друго място. Почеркът му е идентифициран в Ню Йорк, в Уелс, във Флорида, в Румъния, в Боливия и сега отново в Ню Йорк. Двадесет и три жени, девет години, четири държави. Наглото копеле се е завърнало тук и тук ще бъде спряно.

Ето, забеляза Рурк, това бе яростта, която бе съдържала, докато излагаше фактите, имената, методите и доказателствата. Това бе гневът на отмъстител.

— Точно сега, в този момент една жена на възраст между двадесет и осем и тридесет и три години, с кестенява коса и светла кожа, стройна или по-скоро слаба вече е отвлечена. Ще го намерим. Ще я измъкнем. Започвам с индивидуалните задачи. Ако имате въпроси или някакви проблеми, изчакайте, докато приключа. Но ще ви

кажа още нещо. Ще го пипнем. Ще го пипнем тук, в Ню Йорк, с толкова солидни улики, че да го задушават всеки час, всеки ден от всяка година, която ще прекара зад решетките.

„Не само гняв — помисли си Рурк, — а и гордост.“ Тя им вдъхваше този гняв и гордост, за да работят до пълно изтощение.

Беше великолепна.

— Няма да се измъкне от този град, да избяга, да изпълзи или да отлети от него — увери ги Ив. — Няма да отърве кожата в съда, защото някой от нас е отворил за адвоката му и най-малката вратичка. Ще си плати, ще се погрижим да си плати за всяка една от тези двадесет и три жени.

4.

Докато Ив обобщаваше, Тибъл закричи към подиума. Тя машинално спря и се отдръпна, за да му даде думата.

— Този екип ще разполага с всички ресурси на нюйоркската полиция. Ако е необходимо допълнително време, ще го получи. Ако главният разследващ реши, че са нужни още хора и командирът е съгласен, ще бъдат осигурени. Никакво отсъствие, освен по сериозни лични или здравословни причини до приключването на случая. — Началникът направи пауза, прецени реакциите и очевидно доволен от тях, продължи: — Твърдо вярвам, че всеки член на този екип ще си скъса задника от работа, докато кучият син не бъде идентифициран и осъден да прекара остатъка от извращения си живот в килия. Вие сте онези, които не само ще го спрат, а ще предоставят достатъчно улики, за да бъде заключен в тази килия завинаги. Не искам никакви издънки и бъдете сигурни, че лейтенант Далас ще ви смаже, ако някой от вас е на път да се издъни.

Погледна я право в очите, докато изричаше последното предупреждение, на което Ив само кимна.

— Да, сър.

— Медиите ще се нахвърлят като вълци. Обмислена бе идеята за пълна секретност, но беше отхвърлена. Обществото заслужава защита и трябва да бъде информирано, че мишената са определен тип жени. Всяка информация ще бъде оповестявана от един глас от името на този отряд, а всъщност и на целия отдел. Този глас ще бъде на лейтенант Далас. Разбрано? — каза той и отново погледна право към нея.

— Да, сър — отвърна тя със значително по-малко ентузиазъм.

— Вие останалите няма нито да коментирате, нито да се съгласявате на разговори с репортери, освен ако не ви попитат за часа или градусите навън. Изпращайте ги при лейтенанта. Няма да допуснем изтичане на информация, освен онази, която отделът реши да оповести. Ако това се случи и виновникът бъде разкрит... а със

сигурност ще бъде разкрит, може да очаква прехвърляне на досадна чиновническа длъжност. Бъдете безмилостна, лейтенант.

— Сър — кимна Ив и се обърна към хората си: — Е, всеки от вас вече знае основната си задача. Да се залавяме за работа.

Когато се затътриха крака и столове, Тибъл ѝ даде знак.

— Пресконференция в дванадесет. — Повдигна пръст, сякаш предвидил реакцията ѝ. — Ще направите изявление... кратко и по същество. Ще отговаряте на въпроси пет минути, не повече. Тези неща са необходими, лейтенант.

— Разбрано, сър. Началник Тибъл, при предишните разследвания премълчахме за времето, издълбано на телата.

— Отново ще премълчите. Изпратете ми копия от всички доклади, молби и описи. — Тибъл отмести поглед към таблата и лицата. — Какво вижда той, когато ги гледа? — попита началникът.

— Потенциал — отвърна Ив, без да се замисли.

— Потенциал? — повтори Тибъл и отново срещна погледа ѝ.

— Да, сър, мисля, че това вижда. Моите уважения, сър, трябва да започвам.

— Да, да. Свободна сте.

Ив отиде при Фийни.

— Това помещение става ли за технически щаб?

— Да. Ще донесем необходимата техника. Ще бъде настроена денонощно. Щом се е завърнал тук, човек се пита дали използва същото място като преди. Дали има постоянно жилище. Може би дори живее тук, когато не работи.

— Собствено жилище или изоставен склад. В този град има много такива, особено в покрайнините — замислено каза Ив. — Може би копелето работи отвъд реката, в Джърси, а после стоварва творенията си в Ню Йорк. Но ако действа на същото място... а изглежда, не си пада много по промените, нали, това донякъде стеснява кръга. Ще проверим дали има сгради от този тип, които през последните девет години са били собственост на едно и също лице. Десет — поправи се тя. — Да му дадем известно време за подготовка.

— Стесняваме кръга. — Фийни потърка носа си. — Все пак ще търсим игла в купа сено. Ще падне доста работа.

— Ще се заемеш ли с преглеждането на списъка на изчезналите лица?

Той въздъхна дълбоко и пхна ръце в провисналите си джобове.

— Нима на всяка крачка ще ме питаш дали искам да се заема с някоя задача?

Ив сви рамене — и нейните ръце потърсиха джобовете ѝ.

— Чувствам се странно.

— Поемал съм техническата част от работата и по други твои случаи.

— Не е същото, Фийни. — Тя изчака, докато погледите им се срещнаха, и се увери, че се разбират. — И двамата знаем, че този път е различно. Ако нещо те безпокои, искам да узная.

Огледа залата, докато униформени полицаи и други хора от екипа внасяха маси и техника. После вдигна глава и даде знак на Ив да го последва в един ъгъл.

— Не мога да бъда спокоен, но не заради онова, което предполагаш. Не престава да ме гризе съвестта, че не го пипнахме тогава, че се изплъзна под носа ми.

— Аз работех с теб, бяхме цял екип. Тежи на съвестта на всички ни.

Уморените му очи срещнаха нейните.

— Знаеш истината. Знаеш как стоят нещата.

Разбира се, че знаеше. Той я бе научил на отговорността и тежкото бреме на командването.

— Да. — Ив прокара ръка през косите си. — Зная.

— Този път ти си на прицел. Ще понесеш удари, защото и двамата знаем, че ще има и друго име, и друго лице, преди да го хванем. Ще живееш с това, нямаш избор. Не мога да бъда спокоен — повтори той. — Щях да се терзая още повече, ако главен разследващ беше някой друг. Наясно ли сме?

— Да, наясно.

— Ще започна със списъка на изчезналите лица. — Фийни наклони глава към Рурк. — Цивилният ни сътрудник би се справил добре с проучването за недвижимите имоти.

— Да. Ще го натовариш ли с това? Аз ще отскоча до лабораторията да подкупя или да заплаша мазника Дикхед да побърза с докладите. — Ив извърна глава и видя, че Рурк вече помага на Макнаб да оборудва информационен и комуникационен център. — Първо ще поговоря с цивилния експерт.

Отиде при него и го потупа по рамото. Бе вързал косите си отзад, както правеше често преди да се залови със сериозно компютърно проучване, и все още бе с пуловера и дънките, с които бе облечен... Нима бе изминала само една нощ, откакто бяха тръгнали към местопрестъплението?

Осъзна, че изглежда по-скоро като член на екипа, отколкото като император в света на бизнеса.

— Трябваш ми за минута — каза му тя и се отдръпна на няколко крачки.

— С какво мога да ви бъда полезен, лейтенант?

— Фийни има работа за теб. Ще ти обясни. Аз излизам с Пийбоди. Искam само... Слушай, не се впускай да купуваш разни неща.

Той повдигна вежди и на лицето му се изписа насмешка.

— Например?

— Електронни играчки, нови мебели, пакетиран обяд, танцьорки. Каквото и да било — каза тя и нехайно махна с ръка. — Не си тук, за да спонсорираш полицейската централа.

— А ако огладнея или ми се прииска да потанцувам?

— Ще потиснеш желанията си. — Леко го смушка в гърдите и той го изтълкува правилно — като закачка и същевременно като предупреждение. — И не очаквай целувки за „довиждане“, „здравей“ и прочее, когато сме на работа. Ще изглеждаме...

— Като съпрузи? — Той се усмихна, когато срещна ледения ѝ поглед. — Много добре, лейтенант, ще се постарая да потискам всички свои импулси.

„Никакъв шанс“, помисли си тя, но трябваше да бъде довольна.

— Пийбоди! — извика Ив. — С мен!

На излизане Пийбоди чукна на автомата за напитки диетично пепси за себе си и нормално за Ив.

— Имаме нужда от доза кофеин. Никога не съм участвала в нещо подобно. Поемаш случай и след броени часове вече имаш сформиран екип, команден щаб и благословията на шефа — каза Пийбоди.

— Работим по случая.

— Да, този случай и онези от преди девет години. И дори по убийствата, извършени междувременно на други места. Това е като жонглиране с много топки.

— Всичко се свежда до едно — каза Ив. — Един пъзел с много парчета.

— По-скоро пипала — отбеляза Пийбоди. — Като на октопод.

— Този случай е октопод.

— Пипалата са много, но тръгват от една-единствена глава. Стигнеш ли до нея, имаш всичко.

— Добре — реши Ив. — Не е лошо сравнение. Случаят е октопод.

— Дори да не можеш да се добереш до главата в началото, ако успееш да сграбчиш здраво едно от тези пипала...

— Ще го хвана, Пийбоди. — В съзнанието ѝ се въртеше образ на гигантски октопод и изпита облекчение, когато линкът в колата ѝ звънна. — Далас.

— Е, какво ново?

— Надин.

Ив сведе поглед към екрана, където Надин Фърст, много нашумяла личност в медийните среди, ѝ се усмихваше лъчезарно.

— Пресконференция, на която ти ще се явиш като говорител на отдела... зная какво удоволствие ще бъде за теб.

— Аз съм главният разследващ.

— Разбрах. — Котешките очи на Надин проникателно се вгледаха в нея от екрана. — Но това прави историята още по-пикантна, нали? Мъртва жена в парка, чиято самоличност все още не е разкрита.

— Ще съобщим името ѝ на пресконференцията.

— Подскажи ми малко. Някоя известна?

— Никакви подсказки.

— Хайде, бъди добра приятелка.

Проблемът бе, че наистина бяха приятелки. Още повече че на Надин можеше да се има доверие. А и в момента се радваше на завидна популярност. „Може да бъде полезна“, реши Ив.

— Трябва да дойдеш на пресконференцията, Надин.

— Няма да се примиря. Само...

— Ще дойдеш и когато пресконференцията приключи, заповядай в офиса ми.

— Предлагаш интервю на четири очи, но след изявленията за медиите няма да бъде така ценно, Далас.

— Няма да получиш интервю. Само ти и аз, без камери. Трябва да се задоволиш с това, Надин.

— Ще бъда там.

— Умна постъпка — отбеляза Пийбоди, когато Ив затвори. — Наистина беше много умно. Спазаряваш се с нея и получаваш достъп до източниците и контактите ѝ.

— Ще си трае, когато я помоля — съгласи се Ив. — Освен това е идеалният проводник за информация, която отделът реши да подхвърли на медиите. — Ив паркира и раздвижи рамене. — Да вървим да потормозим Дикхед.

Дик Беренски заслужаваше прозвището Мазника. Не само имаше яйцевидна глава, покрита с пригладени черни коси, но и характерът му бе по-мазен от консерва сардини. Беше лукав подлизурко и не просто бе отворен за подкупи, а ги очакваше.

Но въпреки лукавия си нрав, ръководеше престижна лаборатория и познаваше бизнеса си толкова добре, колкото точното разположение на трапчинките по задника на топмодела от месечното порно издание.

Ив влезе, премина покрай белите плотове и стативи и стъклените кабинни. Забеляза Беренски да се поклаща напред-назад на табуретката си, да трака с дългите си тънки пръсти по клавиатурите или да докосва с тях екраните.

За мазник, помисли си Ив, Дик се справяше адски добре с няколко задачи едновременно.

— Къде е докладът ми? — попита тя.

Той не си направи труда да вдигне поглед.

— По-спокойно, Далас. Бърз ли го искаш, или точен?

— Искам го веднага, точен. Не се бързай с мен този път... Дик.

— Казах, по-спокойно.

Ив присви очи, защото, когато се завъртя на табуретката, лицето му издаваше гняв. Не бе обичайната му реакция на каквото и да било.

— Мислиш, че се бързам? — сопна се той. — Мислиш, че изпитвам някакво извратено удоволствие?

— Няма да бъде за първи път.

— Това не се случва за първи път, нали?

Ив напрегна паметта си.

— Ти не беше шеф тук преди девет години.

— Старши лаборант. Аз изследвах пробите от коса и кожа на онези четири жертви. Харт обра лаврите, но аз свърших работата. По дяволите.

Харт, спомни си Ив. И той бе имал прякор — Отворкото.

— Значи ти свърши работата. Аплодисменти, аплодисменти. Сега ми трябва анализ на кожата и косата на тази жертва.

— Аз свърших работата — повтори той с нотка на огорчение. — Анализирах, проучих и идентифицирах оскъдните следи. Аз ви дадох проклетите марки сапун и шампоан.

— Ти свърши своята част, а аз не можах да свърша моята? — Ив се наведе и носът ѝ почти докосна неговия. — Внимавай, Дик.

— О, извинете ме. Няма да се правя на рефер. — Смело, от нейна гледна точка, Пийбоди се промъкна между главния лаборант и главния разследващ. — Всеки, който е участвал в разследването преди девет години, влага повече чувства сега.

— Откъде знаеш? — Дик рязко се обърна към нея. — Преди девет години ти си била в някаква скапана комуна и си седяла в кръг да редиш източни напеви на лунна светлина.

— Хей!

— Стига толкова. — Гласът на Ив бе тих, но тонът заплашителен. — Не мога да възложя тази работа на теб, Беренски, ще поискам друг лаборант.

— Аз съм шефът тук. Не си на своя територия. Аз давам нареждания кой какво да върши. — Той вдигна ръка. — Почакай само минута, само минута. По дяволите.

Понеже не бе в обичайния му стил, Ив остана мълчалива, докато Беренски се взираше в издължените си пръгави пръсти.

— От някои няма отървяване, нали? Не престават да те разяждат отвътре. Изникват нови гнусотии, залавяш се с тях и си мислиш, че си забравил. После старите те връхлитат отново като ритник в топките.

Пое си дъх и я погледна. Не бе само ярост, забеляза тя, а и горчиво разочарование, опасно граничещо с мъка.

— Знаеш ли, че когато онзи спря изведнъж, всички си въобразиха, че е умрял или е бил окошарен някъде другаде? Не го заловихме и беше голяма трагедия за нас, но престана. — Беренски въздъхна. — А сега се е върнал. Нито е мъртъв, нито е в кафез. Просто

е бродил по планетата Земя и се е забавлявал както в доброто старо време. И ето го сега отново на бюрото ми, а това ме вбесява.

— Аз съм президент на клуба на вбесените. Ще приема кандидатурата ти за членство с предимство.

Той се засмя и кризата премина.

— Получих резултатите. Просто правех още една проверка на данните. Тройно потвърждение. Не са от същата марка като миналия път.

— Старите намират ли се още?

— Да, да, ето кое е интересното. Използвал е сапун с масло от шея, а при предишните четири беше с маслиново и палмово или роза и лайка. Сапунът е ръчно произведен, внос от Франция. Марката е „Л’Есанс“, както го произнасят франсетата. Около петнадесет долара преди девет години. Шампоанът е от същия производител, със същото име, с екстракти от хайвер и копър.

— Слагат хайвер в шампоана? — попита Пийбоди. — Какво разхищение.

— Просто рибени яйца, отвратителни, ако питаш мен. Лаборантът в Уелс е бил достатъчно добър да провери следите и е стигнал до същите резултати като мен. Както и във Флорида. В Румъния и Боливия не са намерили нищо. Но сега е сменил марката.

— С коя?

— Отново ръчно производство, но освен шея, съдържа какаово и маслиново масло и екстракти от грейпфрут и кайсия. По-точно, ако държиш на подробностите, от розов грейпфрут. Произвежда се най-вече в Италия и представи си, струва петдесет кинта.

— Значи е вдигнал нивото.

— Да, това е изводът. Влязох в интернет сайта, проверих ги. — Той зареди изображенията на сапуните. Всеки от тях беше в наситен цвят, почти като скъпоценен камък, с частици от различни цветя и билки по ръбовете. — Продава се само от една фирма в целия град. Шампоанът е от същото място. С масло от бели трюфели на цена сто и петдесет за флакон от двеста и петдесет милилитра. — Беренски присви ноздри и изсумтя. — Не бих дал толкова дори за бутилка първокласен алкохол.

— Не е нужно да плащаш — нехайно каза Ив. — Получаваш пиячката като подкупи.

— Да, но все пак.

Скъпи маркови продукти. „Престиж — помисли си Ив. — Най-доброто от най-доброто.“

— Кой е вносителят в града?

— Фирмата се нарича „Сентшуъл“. Има магазин в централната част, на Медисън и Петдесет и трета, и още един в Уест Вилидж на Кристофър.

— Добре. А чаршафът?

— Ирландска тъкан, набор от седемстотин нишки. Още една промяна — първия път използваше египетски памучен плат, набор петстотин. Производителят има фабрики в Ирландия и Шотландия. Намира се в много магазини. Във всички по-люксови търговски центрове и хотели има продукти с тази марка — „Фалте“.

Ив знаеше за яростната му ненавист към ирландците, слуховете бяха достигнали до нея.

— Добре, изпрати копия на мен, на Уитни, Тибъл и Фийни. Приключваш ли с водата?

— Все още работя. Предполагам, само предполагам, че е градска вода, но филтрирана. Може би от чешма, но с филтрираща пречиствателна система. Водата в Ню Йорк е добра. Бих казал, че този приятел е фанатик на тема чистота.

— За някои неща. Добре, благодаря. Пийбоди, тръгваме на обиколка по магазините.

— Хотдог!

— Далас! — Беренски се завъртя на табуретката. — Този път ми донеси нещо по-солидно. Намери ми нещо.

— Работя по въпроса.

Първо посетиха бутика в центъра и веднага щом прекрачи прага, Ив бе връхлетяна от силни аромати. Сякаш бе попаднала в огромен екзотичен букет.

Всички продавачки бяха облечени в ярки цветове. „В тон с продуктите“, помисли си Ив, а самите продукти бяха изложени като безценни произведения на изкуството в малък кокетен музей.

Имаше множество клиентки, разглеждащи, купуващи, което — предвид цените върху етикетите, накара Ив да се запита какво не им е наред.

Към нея и Пийбоди се отправя блондинка, чийто ръст, заедно с високите токове на ботушите, надхвърляше метър и деветдесет. Те, както оскъдната пола и впитото ѝ яке бяха в цвят на неузрял банан.

— Добре дошли в „Сентшуъл“. С какво мога да ви помогна днес?

— С информация.

Ив извади значката си.

— От какво естество?

— Сапун с масла от какао, шея и маслина, розов грейпфрут...

— От цитрусовата серия. Да, насам, ако обичате.

— Не искам сапун, искам списък на закупилите го заедно с шампоан с масло от трюфели. Хората, които са взели и от двата продукта.

— Малко е трудно, тъй като...

— Ще ви улесня, като дойда със съдебна заповед за предоставяне на пълна информация и за претърсване на магазина, заради което ще се наложи да затворите за доста часове. Може би за дни.

Блондинката прочисти гърлото си.

— Мисля, че трябва да разговаряте с управителката.

— Добре.

Ив се огледа, когато тя забързано се отдалечи, и видя Пийбоди да вдъхва от уханията на миниатюрните сапунчета, изложени като мостри.

— Престани.

— Никога няма да мога да си позволя дори стърготина от тези неща. Просто искам да ги помириша. Харесва ми този... гардения. Старомодно, но секси. „Женствено“, както би казал моят човек. Видя ли онези шишенца? Масла за вана.

Премреженият ѝ поглед се плъзна по искрящите като скъпоценни камъни нежно пастелни течности във флакони с причудливи форми по витрините.

— Великолепни са.

— Плащаш неколкостотин за комплект, който изтича в канала. Ако нещо в бутилка струва толкова, бих искала поне да става за пиене.

Ив се обърна, когато към тях се приближи друга жена, дребничка и червенокоса, със сапфиреносин костюм.

— Аз съм Чеси, управителката. Проблем ли има?

— Не за мен. Нужен ми е списък на клиентите ви, закупили два конкретни продукта. Свързано е с полицейско разследване.

— Разбирам. Бихте ли се легитимирали, ако обичате?

Ив отново извади значката. Чеси я взе, огледа я и вдигна поглед към очите ѝ.

— Лейтенант Далас?

— Същата.

— С удоволствие ще ви помогна с каквото мога. Кои продукти по-точно?

Ив ѝ каза, кимна, когато жената помоли да изчакат за момент, и я проследи с поглед.

— Пийбоди...

Когато се огледа, партньорката ѝ пробваше върху ръцете си съдържанието на миниатюрно мострено шишенце крем за тяло.

— Като коприна е — промълви в захлас. — Като течна коприна. Имам братовчедка, която прави сапуни и кремове за тяло, наистина са хубави. Но това...

— Престани да се мажеш с разни вонии. Трябва да пътувам в една кола с теб, а вътре ще замирише на ливада.

— Пасторалните ухания са приятни.

— Гади ми се от тях. Може да е купил стоката от тук — заразсъждава Ив на глас — или от другия магазин, от интернет. По дяволите, може да я е донесъл от Италия или някъде другаде, където се продава. Но все пак е нещо.

Чеси се върна с няколко разпечатки.

— Не сме имали продажби с плащане в брой или с кредитна карта на двата продукта едновременно. В магазина на Медисън Авеню също, свързах се с тях. За всеки случай извадих всички продажби на всеки от продуктите от всеки наш магазин. Разбира се, не разполагаме с имената на клиентите, платили в брой. Проверих последните тридесет дни. Мога да се върна и още по-назад, ако би помогнало.

— Това е достатъчно засега. Благодаря. — Ив взе разпечатките. — Нарезждане ли сте получили за мен?

— Да, разбира се. Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

— Точно сега не.

— Щом е получила нареждане за пълно съдействие, значи магазинът е собственост на Рурк — каза Пийбоди. — Можеш да

плуваш в тези масла за вана само да поискаш. Как така не...

— Почакай.

Ив включи линка си и позвъни на Рурк.

— Лейтенант.

— Произвеждаш ли спално бельо с марката „Фалте“?

— Да. Защо?

— Ще ти обясня. — Затвори. — Не вярвам в съвпаденията тук, Пийбоди.

— О, сега схващам. Първата жертва е работела за Рурк, била е изкъпана с продукти от магазин, който е негова собственост, и сложена върху чаршаф, произведен от негова компания. Не, днес и аз не бих го приела за съвпадение. Но не зная какво означава, по дяволите.

— Да вървим. Ти ще караш. — Ив отново извади линка си и се свърза с Фийни. — За изчезналите лица — добави нова информация. Търси служителка във фирма на Рурк. Не му казвай нищо все още. Просто търси жена, обявена за издирване през последните няколко дни, която отговаря на профила на нашите жертви и работи в някоя от фирмите на Рурк в града.

— Ясно. Имам три предполагаеми жертви от базата данни за трите щата. Дай ми минута. Не трябваше ли да си на пресконференция?

— Тръгвам нататък.

— Добре, добре — промърмори той, — нужно е малко време. Има много клонове на някои от неговите... мамка му. Джая Роси, на тридесет и една, работи като личен треньор и инструктор в „Боди Уъркс“, клуб на „Здрав дух“, дъщерна фирма на „Рурк Ентърпрайзиз“. Обявена е за изчезнала снощи.

— Вземи някого от униформените, отскачете до местоработата ѝ, до жилището, срещнете се с човека, който е съобщил за изчезването ѝ, за да...

— Зная процедурата, Далас.

— Добре. Действай, Фийни. — Ив затвори. — Проклетите меди.

— Трябва да му кажеш, Далас. Трябва да кажеш на Рурк за това.

— Зная, зная. Първо трябва да се справя с медийния шум и да помисля. Трябва да помисля, Пийбоди. Рурк ще го приеме. Няма друг избор.

По-късно щеше да разсъждава върху тази част. В момента единствената ѝ грижа бе, че може би е твърде късно за Джая Роси. Можеше само да гадае на какво е била подложена вече.

Започна пречистването ѝ на фона на „Фалстаф“. Това винаги повдигаше настроението му — музиката, обичайната процедура. Партньорката му трябваше да бъде съвършено чиста, преди да се заловят за работа. Особено приятно бе да мие косите ѝ — тези прекрасни кестеняви коси.

Наслаждаваше се на уханията, разбира се — лекият цитрусов привкус, полъха на женственост, примесен с мириса на страха ѝ.

Тя заплака, докато я миеше, леко заскимтя, което малко го разтревожи. Предпочиташе писъци, ругатни, молби, отчаяно умоляване и накъсани ридания.

„Все още е рано“, помисли си той.

Водата, с която я обливаше, бе леденостудена, което накара риданията да преминат в сподавени стонове и тихи викове. Така беше по-добре.

— Освежаващо, нали? Ободряващо. Имаш страхотен мускулен тонус, признавам. Истинско удоволствие е да се работи с такова силно и атлетично тяло.

Вече тръпнеше, цялата се тресеше и зъбите ѝ тракаха, а устните ѝ бяха станали бледосини. Хрумна му, че би било интересно студът да бъде последван от горещина.

— Моля ви — чу я да казва, когато се обърна да избере инструмент. — Какво искате от мен? Какво искате?

— Всичко, което можеш да ми дадеш — отвърна той.

Избра най-малката горелка, запали я и изтъни пламъка като игла.

Когато отново се обърна към нея, очите ѝ приковаха поглед в този пламък и тя го възнагради с порой от очакваните неудържими писъци.

— Да започваме, а?

Той пристъпи към края на масата и доволно се усмихна при вида на високо изваяните сводове на ходилата ѝ.

5.

Ив мразеше пресконференциите, но по правило още повече мразеше пресаташето. Сега въпросният настоя за петнадесетминутна консултация с медиен съветник и по-приятен имидж на екрана.

— Убийствата не са нещо приятно — сопна се Ив в отговор, докато крачеше към главния вход на полицейската централа.

— Разбира се, че не са. — Пресаташето подтичваше след нея. — Но ще избягваме думи като „убийство“. Предварително подготвеното изявление...

— Няма да бъде вкусно, когато го натъпча в гърлото ти. Не съм твой говорител и това не е политическа машинация.

— Не, но винаги има начин информацията да бъде поднесена тактично.

— Тактичността е пълен боклук, от който няма полза.

Ив побутна вратите. Тибъл бе избрал внушителното стълбище на централата не само като символ на авторитета на полицията, а и — досети се Ив — за да се подсигури, че пресконференцията ще бъде кратка.

Мартенският вятър не бе никак тактичен.

Качи се на подиума и изчака нивото на шума да спадне. Веднага съзря Надин. Яркочервеното ѝ палто грееше като фар.

— Ще направя изявление, а после ще отговоря на няколко кратки въпроса. Рано тази сутрин в Ийст Ривър Парк бе намерено тялото на двадесет и осем годишна жена, идентифицирана като Сарифина Йорк. Установено бе, че госпожица Йорк е била отвлечена, най-вероятно в понеделник вечерта, и държана против волята ѝ няколко дни. Начинът, по който е била убита, и доказателствата, събрани до момента, сочат, че е станала жертва на лице, което отне живота на четири жени за петнадесет дни преди девет години.

Това предизвика изригване, но тя не реагира. Остана неподвижна и мълчалива, когато я заля порой от въпроси. Не проговори, докато не стихнаха.

— Нюйоркската полиция сформира специален екип, чиято единствена задача ще бъде разследването на престъплението, разкриването и залавянето на извършителя. Ще използваме всеки източник, всеки човекочас и целия опит, който имаме, за да се справим. Въпроси.

Полетяха към нея като снаряди. Фактът, че бяха толкова много, ѝ позволи да избира.

— Как е била убита? — повтори Ив. — Госпожица Йорк е била измъчвана дни наред и е умряла в резултат на кръвозагуба. Не, нямаме заподозрян на този етап и да, ще продължим да проследяваме всички нишки.

Отговори на още няколко, благодарна, че времето ѝ почти изтича. Забеляза, че Надин не зададе нито един въпрос и дори се оттегли настрана, за да разговаря по линка си.

— Казахте, че е била измъчвана — провикна се някой. — Можете ли да ни кажете подробности?

— Не мога и не желая. Подробности са поверителни за разследването. Ако не бяха, щях да ви ги съобщя, за да разтръбите на какви мъки е била подложена и да причините на близките ѝ още повече болка. Животът ѝ е бил отнет. Това е достатъчно жестоко.

Тя направи крачка назад, обърна се и премина през вратите на централата.

Надин щеше да има нужда от няколко минути, за да стигне до отдел „Убийства“, и доста чар, за да преодолее пречките по пътя към офиса на Ив.

„Освен това, помисли си Ив, тя умееше да чака.“ Просто щеше да почака.

Първо трябваше да поговори с Рурк.

Долови аромата веднага щом влезе в конферентната зала, беше далеч по-приятен от бомбардировката от ухания в „Сентшуъл“.

Някой бе донесъл джирос^[1].

Тръгна към работния пулт на Рурк и забеляза, че е предпочел студено руло с изкуствено получено месо. Той прекъсна работата си само за да вземе половината и да ѝ я подаде.

— Хапни нещо.

Ив надникна между пластовете.

— Какво е?

— Без грам вещество от естествен произход, уверявам те. Затова казах да хапнеш нещо.

По-скоро за да му достави удоволствие, отколкото от апетит, Ив отхапа.

— Трябва да поговорим.

— Ако искаш резултат от досадната работа, която ми възложи, няма да получиш скоро. Буквално има безброй жилищни сгради, частни резиденции, складове и други вероятни постройки в Ню Йорк, в предградията и в Ню Джърси, които са се водели на един и същ собственик или собственици през последното десетилетие.

— Как процедираш?

— Разделям града на сектори, квадранти, както могат да се нарекат. Подразделям ги според типа строителство и типа собственост. Адски е досадно.

— Сам пожела да участваш.

— Да.

Загледан в нея, той взе бутилка вода и отпи.

— Има нещо друго. В лабораторията откриха сапуна и шампоана, с които е измил жертвата.

— Бърза работа.

— Да, Дик веднага я ухапа с настървение. Работил е по предишните случаи.

— Аха.

— Нашият човек използва изключително качествени продукти. Много луксозни. Има само един вносител в Ню Йорк, два магазина. Твои са.

— Мои? — Рурк се отпусна на стола, вперил студен поглед в лицето ѝ. — Както и чаршафът, върху който я е положил.

— Точно така. — Просто защото рулото с мистериозно месо бе в ръката ѝ, Ив отхапа още малко от него. — Някой не толкова циничен би помислил, че е съвпадение... особено като се има предвид, че произвеждаш собствени марки от почти всичко на света.

— Но ние с теб сме циници.

— Затова се обадох на Фийни и го накарах да провери дали сред изчезналите лица няма някое, свързано с теб. Няма да ти хареса.

— Коя е?

— Джая Роси. — Ив взе водата, отпи глътка. — Треньорка и инструкторка в „Боди Уъркс“. Познаваш ли я?

— Не. — Той потърка клепачи, а после отпусна ръце. — Не, не вярвам. Имаше ли подобни връзки, сочещи към мен и фирмите ми при предишното разследване?

— Не, доколкото зная, направих проверката, докато идвах. Този път е сменил продуктите. Ако ти имаш нещо общо с причината, трябва да разберем какво. Конкурент може би, бивш служител... Трябва да проверим нещата от този ъгъл.

— Кога е отвлякъл втората?

— Вчера са съобщили за изчезването ѝ. Все още не зная подробности, Фийни се зае с тях. Първо трябва да проследя друга нишка, но ще се поровим и в това. Зная, че е голям удар, но е и грешка. Негова грешка. При предишните случаи нямаше никаква връзка между жертвите, а сега има.

— Да. Сега има.

— Съжалявам, но е важно да открия каква.

— Давай. Аз продължавам тук засега.

Не го целуна, въпреки че част от нея искаше да го стори, само за утеха. Вместо това сложи ръка върху неговата и леко я притисна. После го остави.

Докато вървеше към офиса си, Ив се натъкна на Бакстър.

— Нищо — каза ѝ той. — Отново разпитах сестрата, отидох до клуба, разговарях със съседите на жертвата. Абсолютно нищо.

— Бившият?

— Заминал е извън града за уикенда. Един съсед каза, че отишъл да кара сноуборд в Колорадо.

— Какво кара някои хора нарочно да скачат и да се врат в снега?
— запита се Ив.

— Нямам представа. Предпочитам летните спортове, при които жените са с оскъдно облекло. Сняг и лед? Никаква гола плът.

— Ти си непоправим нерез, Бакстър.

— И се гордея с това. Искаш ли да издира бившия? Съседът мисли, че знае къде е отседнал. Връща се утре вечер.

— Ще го навестим, когато се прибере. Свържи се с Дженкинсън. Виж докъде са стигнали двамата с Пауъл със списъка на разпитаните

по другите случаи. Вие с Трухарт можете да им помогнете да довършат. Медиите налапаха въдицата, което означава, че утре ще бъдем затрупани със сигнали на откачалки. Ще се наложи да ги проверяваме, така че нека приключим със старите показания днес.

Надин чакаше, седнала на стола за посетители с кръстосани крака, и се взираше в маникюра си, докато разговаряше по микрофона си със слушалки.

— Трябва да го отложиш или да го отмениш — каза тя. — Не, не. Когато приех работата, се споразумяхме в писмена форма, че ако попадна на нещо горещо, с което смятам, че трябва да се заема лично, то е с предимство пред всичко останало. Така се договорихме. — Погледна Ив и завъртя хитрите си зелени очи. — Затова са асистентите и помощник-асистентите. Що се отнася до онзи материал, репортерът има право на отлагане. Зная. Аз съм преди всичко репортер, по дяволите.

Свали слушалките с рязко движение.

— Тежка е цената на славата — отбеляза Ив.

— На мен ли го казваш? Но толкова ми отива. Може ли чаша кафе?

Ив покорно застана до автоматичната печка. Самата тя чувстваше отчаяна нужда от ободряване. Надин остана на стола, без да каже нищо.

Славата наистина ѝ отиваше. Изглеждаше страхотно на екрана — със стилно оформените си коси, изрусени на кичури, изразени скули и безупречен тоалет. Но Ив знаеше — въпреки че водеше собствено предаване, въпреки че рейтингът на „Сега“ стигаше до небето, жената срещу нея бе точно това, за което се самоопределяше — преди всичко репортер.

— С кого говори по време на брифинга?

— С кого мислиш? — отвърна Надин.

Ив се обърна и ѝ подаде кафето.

— С хората от екипа ти, на които си възложила да проучат подробности за случаите от преди девет години.

Надин се усмихна и отпи глътка.

— Това се казва умна главица.

— Навремето изтече част от поверителната информация.

— Част — съгласи се Надин и усмивката ѝ изчезна. — Някои подробности за мъченията, на които са били подложени жертвите. Предполагам, че има още много и още по-ужасяващи, които не са се разчули.

— Имаше. Много по-ужасяващи.

— Ти си участвала в разследването.

— Фийни беше главният, бях му партньор.

— Преди девет години не бях в Ню Йорк. Борех се за по-добро място от второкласна телевизионна мрежа в Южна Филадельфия. Но помня случая. Помня онези убийства. Успях да се вредя да направя поредица репортажи за тях. Донякъде това ме измъкна от ада в Южна Филадельфия.

— Светът е малък.

Надин кимна и отпи още кафе.

— Какво искаш?

— Сега, когато си важна клечка, отделът за журналистически разследвания е на твое разположение. — Ив се облегна на ръба на бюрото си. — Искам всичко, което можеш да изровиш за убийствата. Всички убийства. Тук, в Европа, във Флорида и в Южна Америка.

Надин примигна.

— Какво? Къде?

— Ще ти обясня всичко, без да записваш, а после ти ще впрегнеш екипа си и ще използваш собствените си забележителни способности, за да надушиш нещо. Вече е похитил втората, Надин.

— О, господи...

— Не мога да ѝ помогна. Шансът да го открием достатъчно бързо, за да я спасим, е нищожен. Трябва да узная всичко, до което мога да се добера. Може би ще спасим следващата, която е набелязал.

— Нека помисля. — Надин затвори очи и се облегна назад. Отново отпи кафе. — Имам двама находчиви сътрудници, които мога да сплаша или да подкупя за малко тайна допълнителна работа. Самата аз съм доста добра, така че ставаме трима. — Кимна и изправи гръб. — Знаеш, че ще се съглася, защото вярвам, че един живот е по-ценен от един журналистически материал. Донякъде — каза тя с усмивка. — Освен това с теб сме приятелки и се уважаваме достатъчно, за да играем честно. Не искам нищо в замяна.

— Зная. Но и ти знаеш, че съм готова да ти се отплатя.

Надин повдигна вежди.

— Умница като мен не би отказала. Ексклузивно интервю с теб?

— След като бъде заловен, не преди.

— Дадено. И гостуване в „Сега“.

— Не насилвай нещата.

Надин се засмя.

— На човек от екипа ти, когото ти избереш, с откъси от ексклузивното (не съм казала пространно) интервю, вмъкнати в предаването. Предварително записани.

Ив обмисли сделката.

— Мога да приема тези условия.

— Добре. За да стигна до подробности, са ми нужни подробности. — Надин извади диктофона си и наклони глава. — Нали няма проблем?

— Няма.

На подсъзнателно ниво имаше нещо изнервящо в това да работи в сградата на полицията. Рурк го намираще за интересно преживяване, но много, много странно за човек с... пъстра биография като неговата.

И друг път бе работил с ченгета, не само със своето ченге, и бяха идвали в дома му на служебни и лични посещения. Но почти цял ден работа в сърцето на полицейската централа — е, това бе различно.

Те влизаха и излизаха, забеляза Рурк. Сновяха навътре-навън и през повечето време общуваха на полицейски жаргон, който звучеше някак официално, отчетливо като стъпките им и същевременно цветисто.

До него бяха Макнаб, към когото изпитваше много приятелски чувства, и мургавата, закръглена и черноока Календър. Докато работеха, сядаха, ставаха и крачеха из стаята с почти танцова стъпка. Старателно пресяваха информация в търсене на онзи единствен съдбоносен байт. Като работливи пчелички, бръмчащи в своя кошер.

Цветовите предпочитания на всички, освен капитана, бяха предимно към яркост и пъстрота. Макнаб носеше яркожълти дънки, тюркоазена риза с подобни на летящи костенурки същества. Дългата му руса коса бе вързана на конска опашка с дебел жълт ластик. На

ушите, от двете страни на издълженото му симпатично лице, блестяха сложни серии от халки и нитове.

Рурк се питаше защо, ако трябва да бъдат честни, някои хора искат да имат толкова дупчици в плътта си.

Но момчето бе приятна компания и бе адски добро в професията си.

Момичето, което изглеждаше едва на двадесет, бе непознато. Кожата ѝ имаше цвят на сгъстен мед, а буйните талази от къдрави черни коси бяха прихванати с искряща дъга от клипси. На ушите ѝ висяха сребърни халки, през които би могъл да провре юмрук. Беше облечена в широк панталон с множество джобове в преливащи нюанси на виолетово и розово и прилепнал зелен пуловер с огромен надпис „Богове на електрониката“ върху внушителния ѝ бюст.

Имаше дълъг маникюр, лакиран в изумруденозелено, който, щом превключваше на ръчен режим, чаткаше по клавишите като луди кастанети.

И двамата с Макнаб изглеждаха неуморни — късове енергия, хванати в ярки вързопи, които едва я удържаха и някоя част непрекъснато се поклащаше или подскачаше — крак, глава, рамене или задник.

Поразително.

— Хей, Блонди Бой — извика тя и Макнаб хвърли поглед към нея през рамо.

— На мен ли говориш, Чернилке?

— Така и така си станал. Нещо за наквасване.

— Ще донеса. Ти искаш ли? — обърна се той към Рурк. — Нещо за пиене?

— Да, благодаря.

— С балончета или не?

Рурк имаше нужда от няколко мига, за да си преведе въпроса, и в този миг се почувства стар.

— С балончета не е зле.

— Отивам.

Когато Макнаб излезе с игрива походка, Календър чаровно се усмихна на Рурк.

— Значи си червив с мангизи, а? Истински мегабогаташ. Как се чувстваш като такъв?

— Доволен — заяви той.

— Не се и съмнявам. — Тя се оттласна с крака и се плъзна със стола към него, за да погледне екрана му. — Уау. Множествени поредици от данни с търсене на сходства и пресичания. Чакаш вторична засечка, а?

Това бе лесно за превеждане.

— Да, проверявам имена, анаграми, съвпадения в дати. Излагам ги пространно и ровя по-дълбоко за родствени и други предполагаеми връзки.

— Умно. Макнаб каза, че си факир в електрониката. Ще падне доста ровене. — Календър погледна към своя пулт и спря, когато влязоха Ив и Фийни.

„Джая Роси“, помисли си той и макар да си бе заповядал да остави на заден план тази мисъл, тя изплува в съзнанието му.

Срещна погледа на Ив, стана и тръгна към нея.

— Трябва да съобщим на екипа за Джая Роси — каза Ив. — Онези, които са извън централата, ще бъдат уведомени по линк. Налага се да споменем за връзката с теб.

— Разбрано.

— Добре тогава.

Пийбоди влезе и погледна Рурк със съчувствие. Влезе в залата, за да пхне диск с информация.

— Имаме нещо ново — съобщи Ив и подскачането, бърборенето и тътренето на крака престанаха. — Имаме основание да вярваме, че жена, обявена за изчезнала в четвъртък, е била отвлечена от нашия неизвестен убиец. Джая Роси.

С гласова команда Пийбоди зареди информацията на екрана.

— Възраст — тридесет и една, кестенява коса и кафяви очи, ръст — метър и шестдесет и два, тегло — петдесет килограма. Била е видяна за последен път да тръгва от работното си място, фитнес център „Боди Уъркс“ на Уест, Четиридесет и шеста. Капитан Фийни!

— Бившият съпруг на Роси — започна Фийни, — Джеймс Райли, е уведомил полицията в осем нула нула в петък сутринта. Както изисква процедурата, била е официално обявена за издирване едва след изтичане на двадесет и четири часовия срок. Не се е прибрала у дома в очаквания час в четвъртък вечерта. Имала и уговорка за среща с

бившия си съпруг, който според показанията му трябвало да ѝ остави кучето. Имат съвместно попечителство над него.

Последното бе прието с подсмивване, както се очакваше, и Фийни укорително огледа ехидните физиономии, докато не престанаха.

— Съседите потвърждават, че е имало такава уговорка. Райли не успял да се свърже с нея и на джобния ѝ линк. Установихме, че е направил опит да я открие, като позвънил на колегите и на приятелите ѝ. Показанията му, дадени пред полица, приел сигнала, и пред мен, съвпадат. Не смятаме, че е замесен в изчезването. Обикновено, след като излезе от сградата на Четиридесет и шеста, издирваната вървяла пеша до Бродуей, а после на север до метростанцията на Четиридесет и девета. Ще потърсим свидетели в този район. Дисковете от охранителните камери на „Транзит Оторити“ не са я заснели да влиза в станцията в четвъртък вечерта и картата ѝ за пътуване не е използвана от четвъртък сутринта. Свидетели потвърждават, че жената е напуснала сградата около седемнадесет и тридесет въпросната вечер. Била е облечена с черно палто, черен памучен панталон, сив пуловер с логото на „Боди Уъркс“ и сива бейзболна шапка. — Отдръпна се назад и погледна Ив. — Лейтенант.

— Предполагаемата жертва се вписва в установения профил. Вероятността да е отвлечена и държана от неизвестния убиец е над седемдесет и пет процента. Изчезването ѝ и друга информация, събрана днес, добавят нов елемент към профила. И Йорк, и Роси са били служителки в клонове на „Рурк Ентърпрайзиз“. Предвид широкия обхват на дейността на тази организация това не е достатъчен фактор, за да твърдим, че има връзка между двете. Но сапунът и шампоанът, чиято марка бе открита в лабораторията, се произвеждат и разпространяват чрез фирми на същата организация, както и чаршафът, използван за Йорк.

Рурк усети вперените в него погледи и мислите, които се въртяха зад тях. Прие ги.

— Голяма е и вероятността — продължи Ив — да има нещо общо между убиеца и „Рурк Ентърпрайзиз“. До този момент няхаме никаква връзка или допирна точка между жертвите. Сега, когато имаме такава, ще я използваме. Продуктите за коса и тяло са изключително

люксови, с ограничено разпространение. Купил ги е отнякъде. Макнаб, открий откъде.

— Веднага.

— Календър, заеми се с чаршафа, съпостави данните за продажби с тези на Макнаб. Рурк!

— Да, лейтенант?

— Списъци на служителите. Извади от тях лицата, които отговарят на профила и работят или живеят в града. Отвлича ги от тук. Почти сигурни сме, че след броени дни ще се опита да докопа и третата жена. Трябват ни имена.

— Ще ги получите.

— Дженкинсън, искам пълен и подробен доклад от теб и Пауъл до деветнадесет часа. Бакстър, същото се отнася за теб и Трухарт. Ще бъда на разположение денонощно седем дни в седмицата и очаквам да бъда уведомявана незабавно, в случай че изникне нова информация. Следващото съвещание е утре точно в осем. Това е.

Свали слушалките си.

— Пийбоди.

— Да, лейтенант.

— Копирай диска, после си върви у дома да поспиш. Фийни, можеш ли да прегледаш всичко събрано по електронен път и да ми изпратиш обобщение?

— Мога и ще го направя — потвърди Фийни.

— Рурк, копирай всичко, което си открил досега, и изпрати допълнителната информация на компютрите ми тук и у дома. Когато свършиш, те искам в офиса си.

Ив излезе и в движение позвъни в кабинета на Майра.

— Свържи ме с нея! — нареди тя на властната ѝ секретарка. — Не ме разигравай.

— Веднага.

— Ив. — Лицето на Майра изплува на екрана и веднага на него се изписа загриженост. — Изглеждаш изтощена.

— На крак съм вече второ денонощие. Трябва да поговоря с теб.

— Да, знай. Ще ти отделя време, когато те устройва.

— Искане ми се да кажа сега, но имам нужда от презареждане, преди да задълбая в психологическата част. Има и още информация,

която трябва да бъде преценена от твоя гледна точка. В момента Пийбоди ти изпраца най-новото, което открихме.

— Тогава утре.

— След съвещанието в осем.

— Ще дойда при теб. Легни да поспиш, Ив.

— Ще успея да вмести и това... по някое време.

Влезе в офиса си, програмира още кафе и се замисли дали да не вземе една от одобрените от отдела енергийни таблетки. Те обаче винаги я караха да се чувства твърде нервна.

Отпи глътка, застана до малкия прозорец и се загледа в своето парче от града. Пътнически трамваи кръстосваха небето и светлините им грееха в спускащия се здрач.

Време бе да се прибере у дома, да вечеря и да се изтегне пред телевизора.

Улиците долу гъмжаха от превозни средства и хора, които си мислеха същото като онези, които се возеха в дрънчащите над главите им трамваи.

Някъде в този град имаше един човек, който истински обичаше работата си и не мислеше за почивка.

„Дали прекъсва за вечеря?“, запита се тя. Да хапне нещо вкусно, преди да продължи усърдната си работа... Кога ли е започнал с Джая Роси? Кога е нагласил часовника?

В неизвестност от четиридесет и осем часа, помисли си Ив. Но щеше да започне да засича времето едва когато се заеме с нея. Винаги започваше с номер две, след като приключи с номер едно.

Не чу Рурк да влиза, умееше да се промъква безшумно. Но го усети.

— Може би ще имаме късмет — каза тя. — Може би няма да започне до утре. Този път имаме нова насока, в която да работим, така че може би ще ни провърви.

— Загубена е. Знаеш го.

Ив се обърна. Изглеждаше ядосан, забеляза тя, което може би беше за добро, и имаше леки кръгове на умора около очите, което му се случваше рядко.

— Няма да зная със сигурност, докато не застана до трупа ѝ. Това е начинът, по който действам. Да си вървим у дома. Ще продължим там.

Той затвори вратата след себе си.

— Направих проверка. Работела е за мен близо четири години. Родителите ѝ са разведени. Има по-малък брат, полубрат и доведена сестра. Учила е в колеж в Балтимор, където все още живеят майката и малкият ѝ брат. Отзивите за работата ѝ винаги са били отлични. Преди три седмици е получила повишение.

— Знаеш, че нямаш вина.

— Вина? — Може би носеше вина за доста неща, но не и за това. — Не. Но някъде в цялата история може би аз съм причината точно тези жени да умрат точно сега.

— Причината не е от значение. Няма да имам полза от теб, ако се самоизмъчваш от безпочвено чувство за вина. В такъв случай си вън от екипа.

— Не можеш да ме изриташ — дръзко заяви той с доста жар. — Със или без проклетия ти специален отряд и шибаната ви процедура, аз съм замесен.

— Добре. Тогава пилей време да изливаш гнева си върху мен. — Ив грабна шлифера си. — Много помага.

Понечи да профучи покрай него, но той сграбчи ръката ѝ и я завъртя. За миг изражението му остана сурово. После изведнъж я притегли към себе си и обви ръце около нея.

— Трябва да го излея върху някого. Ти си ми подръка.

— Може би. — Тя си позволи да се отпусне. — Добре, може би. Но трябва да поразсъждаваш трезво. Нуждая се от ума ти, както и от източниците ти. Още едно предимство, което няхах преди девет години.

— Зная, че си права, но не ми е по-лесно да го преглътна. Трябва да се махна от тук — каза той, когато се отдръпна назад. — Това е самата истина. Не издържам повече в компанията на ченгета, задушавам се.

— Хей.

— С изключение на едно от тях.

Ив нарами чантата с папки, които искаше да вземе със себе си.

— Да вървим.

Седна зад волана главно защото знаеше, че битката по улиците към предградията ще я държи будна. Горещ душ, помисли си тя, нещо бързо и засищащо и щеше да има сили да поработи още няколко часа.

— Съмърсет може да бъде полезен — замислено каза Рурк.

— Как, като стик за хоккей?

— Като помогне с досиетата на персонала, Ив. Може да ги прегледа и да извади имената на жените, които отговарят на профила и работят за мен. Така ще имам време за други неща.

— Добре, стига да разбере, че ще докладва на мен. И че имам право да го унижавам и да го товаря с досадна работа, както често се налага да постъпвам с онези, които са под мое командване. А и ще бъде забавен начин да завърша деня.

— Защото си добра в този вид забавления.

— Да, много ме бива. — Ив огледа армията от превозни средства, движещи се на север, тълпите пешеходци, които бързаха по тротоарите и подвижните платформи или се блъскаха на кръстовищата. — Никой не забелязва нещата, които се случват с другите хора. Сигурно ако някой скочи от сграда и падне на главата си, ще спрат за миг, но няма кой да обърне внимание, когато насила качват жена в кола, микробус или бог знае какво. Освен ако не се вдигне адска яврява, повечето продължават пътя си, забили поглед надолу.

— Цинизмът е още едно от нещата, в които те бива. Невинаги е така, не с всички.

Тя сви рамене.

— Не, невинаги. Ловък е или има някакво прикритие, нещо, което да не привлича внимание. Ако жертвата вдигне достатъчно шум, все някой ще забележи. Може и да не направи нищо, но ще забележи. Значи никаква явна съпротива на улицата. Една от работните хипотези е, че ги упоява с нещо, а не ги надвива със сила. Бързодействащ опиат — добави тя. — Прегръща я през рамо. „Здрасти, Сари, как я караш?“ И хората виждат просто мъж да води дрогирана мацка към возилото си. Не е нужно колата да се намира наблизо. Утре ще проверим паркингите и подземните гаражи.

Когато мина през вратите на дома си, Ив не помнеше някога да е била по-благодарна да види силуета на великолепната къща и светлините в прозорците.

— Ще взема душ и ще хапна нещо в офиса си.

— И ще поспиш — настоя той. — Капнала си, Ив.

Не можеше да го отрече, но изпита раздразнение, когато Рурк го изтъкна.

— Имам още сили.

— Глупости. Не си спала повече от тридесет и шест часа. Аз също впрочем. И двамата се нуждаем от сън.

— Ще подремна няколко часа, след като подредя табло тук и прегледам някои записки.

Вместо да спори, за което бе твърде уморен, той замълча. Просто щеше да я отнесе до леглото и щом се озове в хоризонтално положение, навярно след тридесет секунди вече щеше да сънува.

Ив паркира пред къщата и грабна чантата си.

Знаеше, че Съмърсет ще ги посрещне във фойето, и той не я разочарова.

— Ти осведоми този ходещ труп — каза Ив, преди Съмърсет да проговори. — Влизам под душа, преди да съм започнала да се заяждам с него.

Тръгна право към стълбите, без да свали шлифера си и да го преметне върху парапета, както правеше по навик. Знаеше, че това дразни Съмърсет като трън в кльоцовия му задник. Щом се скри от погледите им, потърка парещите си очи и си позволи прозявка, която досега едва бе сдържала.

Душът щеше да ѝ подеждва чудотворно.

Стовари чантата в спалнята, съблече шлифера. Докато откачваше кобура с оръжието си, погледът ѝ се спря на леглото. „Може би пет минути“, помисли си. Само пет, а после щеше да вземе душ без риск да се удави.

Хвърли кобура встрани и се качи на подиума, върху който леглото се простираше примамливо като копринен облак. Плъзна се върху него по корем.

Разби предположението на Рурк, като заспа не след тридесет, а точно след десет секунди.

Той влезе десет минути по-късно и я видя на леглото, с котарака, изтегнат върху задника ѝ.

— Е, добре — заговори Рурк на Галахад. — Поне няма да се караме. Но за бога, защо не е свалила поне ботушите си? Как може да спи така?

Издърпа ги от краката ѝ — без да я накара да помръдне — и свали и своите. После просто се настани до нея и обви ръка около талията ѝ.

Унесе се бързо, почти колкото нея.

[1] Гръцки сандвич с агнешко, домати и лук. — Б.пр. [↑](#)

6.

В съня на Ив бял воал забулваше тъмната земя и обезобразеното тяло, което лежеше върху нея. Първите лъчи на мразовитото утро пробиваха мрака и очертаваха заострените силуети на кулите на изток.

Тя стоеше с ръце в джобовите на черно спортно яке, спуснала козирката на сива шапка ниско над лицето си.

Трупът лежеше между нея и голям черен часовник с бял циферблат. Секундите изтичаха и всеки удар отекваше като гръм, който разтърсваше въздуха.

До нея стоеше Фийни. Студените прожектори ги осветяваха, докато оглеждаха местопрестъплението. Сред косите му нямаше посребрени кичури, проблясващи на светлината, и бръчките по лицето му не бяха така дълбоки.

„Аз съм те учил, можеш да видиш онова, което трябва да бъде видяно, и какво се крие зад него.“

Тя приклезна и отвори чантата си с принадлежности.

„Не изглежда да е намерила покой“, помисли си Ив, както често се говореше за мъртвите. Всъщност те никога не го намираха.

Смъртта не бе сън, а нещо друго.

Мъртвата отвори очи.

„Аз съм Корин Дагби. Бях на двадесет и девет. Родих се в Данвил, Илинойс, и дойдох в Ню Йорк, за да стана актриса. Работех като сервитьорка, както всички. Имах приятел, който ще скърби, когато му кажеш, че съм мъртва. Както и други — семейството ми, приятелите. Купих си нови обувки в деня, преди непознатият да ме отвлече. Нараняваше ме, не престана да ми причинява болка, докато не се увери, че съм мъртва.

Не чу ли писъците ми?“

След миг стоеше в моргата и окървавената ръка на Морис държеше скалпел. Косата му бе по-къса, безупречно пригладена и вързана на опашка над тила. Надвесен над трупа, той я погледна.

„Била е здрава, с хубаво лице, преди да я обезобрази. Пеела е под душа и е танцувала на улицата. Всички вършим подобни неща, преди да се озовем тук. А рано или късно, всички попадаме тук.“

В ъгъла тиктакаше голям часовник и всяка отмерена секунда отекваше.

„Няма да има други, ако бъде спрян — помисли си тя. — Ако аз го спра. Ще продължават да пеят под душа и да танцуват на улицата, ще хапват сладкиши и ще се возят в метрото спокойни, ако го спра.“

„Но досега не си го спряла. — Корин отново отвори очи. — Виждаш ли?“

Лицата и телата се променяха, преливаха се едно в друго, докато часовникът тиктакаше неумолимо. Всеки удар отекваше в главата на Ив и тя притисна ушите си с ръце, за да го заглуши.

Все по-бързо и по-бързо едно лице се сменяше с друго, докато секундите се изнизваха. Толкова гласове, които я викаха в хор и се сливаха в един-единствен отчаян писък.

„Не ни ли чуваш?“

Събуди се задъхана, с вик на ужас, отекващ в съзнанието ѝ. Светлината бе слаба и идваше само от тлеещия в камината огън. Котаракът се търкаше в рамото ѝ, сякаш искаше да каже: „Събуди се, за бога“.

— Да, будна съм. Будна съм.

Тя се претърколи и остана с втрепен в тавана поглед, докато възстанови дишането си. С една ръка почеса Галахад между ушите и погледна часовника на ръката си.

— О, мамка му.

Бе спала близо три часа. Отърси се от съня, потърка очите си с длани и понечи да стане от леглото. Тогава чу шуртенето на душа.

Докосна покривката на леглото до себе си и усети топлината, останала там. Значи и двамата бяха поспали, осъзна тя. Щеше да им се отрази добре.

Съблече се в движение, докато вървеше към банята.

Искаше да отмие изтощението, горчилката и грозотата, насъбрани през последните двадесет и четири часа. Искаше водните струи да разсеят тъпото главоболие, с което се бе събудила, и мъчителните спомени от съня.

Когато застана пред широката стъклена преграда, която отделяше просторната душ-кабина, осъзна, че желае още нещо.

Желаеше него.

Той стоеше с гръб към нея, опрял ръце на стъклото, и обилните струи го обливаха. Косите му изглеждаха лъскави като кожа на тюлен, а кожата му блестеше от водата. „Издължен гръб — помисли си тя, — стегнат, неустоим задник и тези изваяни закалени мускули.“

Бе станал скоро и навярно бе изтощен колкото нея.

Знаеше, че водата ще ѝ се стори твърде студена. Но щеше да се справи с това.

Щяха да изживеят приятни мигове.

Промъкна се вътре, обви ръце около него и притисна тяло към гърба му. Леко целуна рамото му.

— Виж ти какво си намерих. По-хубаво от играчка-изненада в пакет зърнена закуска. Температура четиридесет.

— Да се сварим ли искаш?

— Да. Впрочем след минута няма да забелязваш. — За да му докаже, плъзна ръце надолу и докосна най-чувствителното място. — Виждаш ли?

— Така ли се държиш с всички от специалния си екип?

— Могат само да си мечтаят.

Той се обърна и обхвана лицето ѝ с длани.

— Само моите мечти се сбъдват. — Целуна я нежно — по челото, по бузите, по устните. — Можеше да поспиш още малко.

— Вече спях повече, отколкото възнамерявах. — Отново се притисна към него и отпусна глава на рамото му под силните струи. — Това ще ми подейства по-добре от сън.

Когато започна да се надига пара, тя наведе глава назад. Потърси устните му със своите и ги докосна с нежност, която завладя и двамата.

Пръстите му се плъзнаха в косите ѝ и ги пригладиха назад, докато тихият му шепот галеше устните ѝ като сладостен вкус.

Сред тази сладост тя почувства силата на желанието.

Да, щяха да изживеят приятни мигове.

Отмести устните си от неговите и ги притисна към врата му, почувства пулса му, докато ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ. Когато я задържа в прегръдката си, когато я завъртя така, че душът да я облее от всички страни, водата отми напрежението от деня.

След миг ръцете му, покрити със сапунена пяна, обхождаха тялото ѝ и се плъзгаха по кожата ѝ, настръхнала от наслада. Отново я завъртя и я притисна с гръб към себе си. Тези ръце обиколиха гърдите ѝ и се спряха върху тях, докато той всмукваше шията ѝ и рамото.

Тя простена веднъж, повдигна ръка да я обвие около врата му и потръпна, когато ръцете му се плъзнаха с кръгови движения надолу.

Той усещаше отдаването ѝ, разтварянето, очакването, движенията на тялото, затаения дъх. Чу сподавения вик, който се изтръгна от нея, когато плъзна ръка между бедрата ѝ и я задържа там. Усети тръпката, стягането на ръката ѝ, когато използва пръстите си, за да засили възбудата ѝ. И внезапното отпускане при навлизането им във влажната кадифена мекота.

— Вземи още.

Можеше да ѝ даде още.

Тръпнеше все по-учестено, дъхът ѝ звучеше като сподавени ридания.

Отдаването ѝ — на него, на собствената ѝ наслада, го изпълни с невъобразима възбуда. Изтощението и мъкната, която нито сънят, нито горещите струи бяха успели да отмият, бяха погълнати от вълната на любов, която се надигна у него.

Завъртя я и тя се озова притисната с гръб към стената. Дъхът ѝ бе накъсан, но съсредоточеният ѝ поглед не трепваше.

— Вземи още, сега — прошепна тя.

Притискайки ханша ѝ, той се бореше за самообладание да задържи мига. Бавно проникна в нея.

Парата ги забулваше като гъст дим; водата шуртеше оглушително. Взираха се един в друг, движеха се заедно.

„Повече от наслада“, помисли си той. Дори повече от любов. В миг, когато отчаяно се нуждаеха от нея, взаимно си дариха изконния човешки дар на надеждата.

Когато успокои дъх, видя усмивката ѝ. Изненадващо всмука тези издължени устни. Завладян от нея, потънал в нея, най-сетне се предаде на насладата, на любовта. И почувства надеждата в себе си.

— Е, определено беше ободряващо. — Ив изпъна шия, след като нахлузи любимия си пуловер с инициалите на нюйоркската полиция.

— Сън и секс под душа. Трябва да препоръчам тази комбинация на екипа.

— За съжаление нямам време за сън и игри под душа с Пийбоди и Календър. Дори за доброто на екипа.

— Ха-ха. Много смешно. — Тя седна на страничната облегалка на дивана, за да обуе дебели чорапи. — Ще те запазя като свой личен източник на енергия. На работа.

— Първо вечеря — настоя Рурк.

— Да, мислех си...

— Зная за какво си си мислела. — Той хвана ръката ѝ и я поведе към вратата на спалнята. — Но за твое неизбежно разочарование няма да бъде пица.

— Мисля, че си предубеден към тестените храни.

— Нямам подобни предубеждения. Но настоявам за още един елемент от зареждането с енергия. Като добавка към съня, горещия душ и секса ще вечеряме пържоли.

— Не бих се отказала от сочна пържола, но ще я хапна с пържени картофи.

— Мм-хм.

Това „мм-хм“ ѝ бе познато. Означаваше „зеленчуци“. Но знаеше, че опитите да я натъпче със здравословна храна ще отклонят мислите му от онова, което се случва с Джая Роси.

Остави на него да поръча ястие, което смята за пълноценно, докато тя нахрани котарака. Гарнитурата бе зеленчукова смес, която той наричаше „никоаз“. Поне бе хрупкава.

Прегледа докладите на детективите си, докато вечеряха.

— Хората помнят подробностите — каза тя. — Съвсем ясно. Близките на предишните жертви помнят подробностите.

— Предполагам. За тях... за всеки от тях е било най-големият удар и загуба в живота им.

— Ако са имали късмет. Но дори и така да е, не ни казват нищо ново. Никакви нови хора в живота им, никакъв коментар или оплакване, че някой е бил безпокоен или разтревожен от нещо. Всяка жертва е следвала ежедневна рутина... с малки промени от време на време, разбира се. Но всяка е ходела пеша или с транспорт до работа и обратно в един и същи времеви отрязък всеки ден. Досега не се е

появил надежден свидетел, който да твърди, че ги е видял с някого в приблизителния час на изчезването им.

— Надежден?

Тя сви рамене и набоде пържен картоф.

— Попадаме на откачалки, готови на всичко за малко внимание. Нищо сигурно. Все пак трябва да проверим всеки сигнал. Накрая се оказва, че сме си губили времето с фалшиви следи. Някои хора са невероятна напаст.

— Ти каза, че ще провериш паркингите и гаражите. Предполагам, че си направила и това.

— Да. Часове наред гледахме дискове от охранителни камери, разпитахме десетки продавачи и служители, андроиди и хора, проверихме кога са ползвани картите за пътуване и нищо. Което означава, че може да е паркирал на улицата, на неохраняван паркинг или просто да е имал късмет.

Рурк повдигна вежди, докато дъвчеше.

— Четири пъти да му провърви?

— Да, именно. Не мисля, че е било късмет. Не разчита на това, а на прецизност и подготовка.

— Хрумвало ли ти е, че може да използва кола на някоя служба? Полицейска, на местната управа, такси?

— Да, тръгнахме в тази насока и не стигнахме до никъде. Ще пробваме отново. Нюкърк преглежда архивите, търси сведения за закупуване на подобно возило от частно лице. Продават се на търг по два пъти в годината. Проверяваме сведенията за откраднати автомобили. Възложих на Макнаб да потърси нещо в базата данни за работещите в обществения транспорт. Ще съпоставим всичко с информацията по другите случаи. Дори да е променил името и външността си, за служебна карта в тази сфера се изискват пръстови отпечатаци. Все още не е изникнало нищо.

— А медицинското оборудване и консумативите? Упоява ги, връзва ги и със сигурност има някакво приспособление, за да се справя с кръвта.

— Минали сме вече по този път. Безброй клиники, болници, здравни центрове, лекари, медицински лаборанти и асистенти, загубили правоспособност. Можеш да добавиш и погребални агенции,

дори салони за гримиране на покойници. Безкрайни часове ходене по мъките и монотонна работа.

— Да. Да, разбира се. Проверили сте всяко възможно място.

— Може би. Работихме седмици наред дори след като убийствата престанаха. После двамата с Фийни продължихме да се ровим още седмици, всеки път, когато намерим малко време. Никакво спане, секс под душа и пържоли в онези дни.

Ив стана да се пораздвижи. Може би, като погледне назад, щеше да види нещо, което по-рано бе пропуснала.

— Понякога работехме денонощно, обикаляхме и разпитвахме дори в свободното си време. Седяхме на бира в три сутринта в някой бар, посещаван от ченгета, и обсъждахме едни и същи неща отново и отново. Сигурна бях, че когато се прибере у дома, той ще продължи да умува. И аз продължавах. — Хвърли поглед към Рурк, който седеше на бюрото ѝ с остатъците от вечерята и информацията за мъртвите на монитора на стенния екран. — Госпожа Фийни е една от най-потърпевшите. Тя разбира своето ченге, работата, живота. Може би заради това се е захванала с всички онези шантави хобита.

— За да не обезумява от тревога, когато до три часа се пита защо съпругът ѝ все още не се прибира.

— Да. Сигурно е адски трудно за вас.

Рурк леко се усмихна.

— Справяме се някак.

— Той много я обича. Знаеш с какво умиление говори за „жената“. Без нея е загубен. Разбирам как е. Дори сега работи, докато тя навярно майстори малка количка сувенир. Всички тези лица са пред очите му. Предишните, сегашните.

„Нима не чуваш писъците ни?“

— И знае, че всичко тежи на неговите плещи.

— Как можеш да говориш така? — укорително каза Рурк. — Направил е всичко възможно.

— Не е, защото винаги има още нещо. Просто ти е убягнало или не си погледнал от верния ъгъл, не си задал точните въпроси в точния момент. Може би някой друг би го сторил. Това не означава, че е подобър или е работил по-упорито. Означава само, че... — Ив завъртя длан — че са обърнали нещо, надникнали са някъде, където ти не си. Той командваше парада тогава, така че тежи на неговата съвест.

— А сега на своята?

— Да, сега на своята. Мълчително е за него, защото той ме създаде. Не исках да го въвлечам — сподели тя и отново седна. — Но не можех да не го включа.

— Той е силен и твърдоглав — напомни ѝ Рурк. — Също като ченгето, което е създаде. Ще го понесе, Ив.

— Да — въздъхна тя и отново се загледа в екрана на стената. — Как ги избира? Разбрахме, че този път едно от изискванията му е да работят за теб. Дяволски умен е и е знаел, че ще открием това. Значи иска да го знаем. Дава ни информация, която иска да достигне до нас. Какъв тип предпочита, колко дълго ги е измъчвал. Няма нищо против да сме наясно какви продукти е използвал, за да ги почисти. Но този път ни дава малко повече. Ново парче от пъзела, но как да го използваме? — Извърна глава към Рурк. — Дали те познава? Лично, професионално? Дали сте имали общ бизнес? Може би си откупил компанията му, а той не го е искал? Може би си отмъкнал изгоден договор под носа му? Уволнил си го или си му отказал повишение? При него нищо не е случайно, така че изборът му тук е съзнателен.

Всички тези въпроси се въртяха в съзнанието му, обмисляше ги от всеки ъгъл.

— Ако работи за мен, мога да го открия. Ще проверя в архива за служебни и лични пътувания — служители, изпратени в същия период на местата, където са извършени другите убийства, или които по същото време са ползвали отпуск по лични причини.

— Колко хора мислиш, че работят за теб?

Той отново присви устни.

— Честно казано, не мога да назова точен брой.

— Именно. Но с профила на Майра, който утре ще бъде актуализиран, значително ще стесним кръга.

Както обикновено, когато той сервираше вечерята, Ив стана да разчисти съдовете.

— Ще проверя вероятността, но мисля, че шансът да работи за теб е малък. Не прави впечатление на неудовлетворен служител.

— Съгласен. Мога да направя същата справка и за основните ми конкуренти и партньори. С личната си техника.

Отначало Ив не каза нищо, просто отнесе съдовете в кухнята и зареди миялната машина.

В домашния офис с нерегистрираната техника, която позволяваше да заобикаля защитните програми и законите за поверителност на личните данни... Каквото и да откриеше, тя не можеше нито да го използва в съда, нито да разкрие откъде е получила информацията. „Незаконни средства... — помисли си Ив. — Прекриване на границата.“ Подобни маневри даваха на адвокатите в съда онази малка вратичка.

„Не чуваш ли писъците ни?“

Върна се в офиса.

— Провери всичко.

— Ще отнеме доста време.

— Тогава започвай.

Щом остана сама, тя се зае да подрежда материалите на таблото, докато компютърът отваряше докладите на партньорите ѝ.

„Твърде малко табло“, помисли си Ив. Бе твърде малко, за да побере толкова лица, толкова информация. Толкова смърт.

— Лейтенант.

— Компютър, пауза — нареди тя и се обърна към Съмърсет. — Какво има? Работя.

— Виждам. Рурк каза да ви донесе тази информация. — Подаде ѝ диск. — Проучването за служителите, което ме помоли да направя.

— Добре. — Ив взе диска и тръгна към бюрото си, за да го остави. Хвърли поглед назад. — Все още ли си тук? Изчезвай.

Сякаш не я бе чул, той продължи да стои там като истукан в погребалния си черен костюм.

— Помня. Помня репортажите за тези жени. Но не споменаха нищо за цифрите, издълбани в телата им.

— Не е нужно обществеността да научава всичко.

— Влага огромно старание да изпише идеално всяка цифра, всяка буква. Виждал съм това и преди.

Очите ѝ го стрелнаха.

— Какво имаш предвид?

— Не точно същото, но нещо подобно. По време на Градските войни.

— Методите на изтезание?

— Не, не. Въпреки че, разбира се, тогава често се прилагаха такива. Мъчението е класически метод за изтръгване на информация

или налагане на наказание. Но... рядко е толкова чисто и подредено.

— Кажи ми нещо, което не зная.

Погледна я право в очите.

— Твърде млада сте, за да сте преживели Градските войни или да помните последиците от тях. Те дълго отзвучаваха в различни кътчета на Европа. Във всеки случай и там имаше елементи, които обществеността не бе нужно да научава, така да се каже.

Бе привлякъл цялото ѝ внимание.

— Например?

— В лазарета, където служех, понякога донасяха ранените и убитите натрупани един върху друг, понякога на парчета. Задържахме мъртвите или онези, които умираха от раните си... заради близките, ако имаха такива и ако трупът можеше да бъде разпознат. Или за погребение или кремация. Онези, чиято самоличност бе неизвестна или бяха неузнаваеми, бяха включвани в списък под номер, докато бъдат откарани. Вписвахме всеки отличителен белег, всяка лична особеност, мястото, където са загинали, и прочее. Слагахме номер, отбелязвахме датата на смъртта, точна или приблизителна.

— Това обичайна практика ли беше?

— Така правехме, когато работех в Лондон. На други места са процедирали по други начини, а в най-лошия случай са ги погребвали в общи гробове или са ги кремирали без никаква документация.

Ив бавно се върна до таблото и се загледа в издълбаните цифри. „Не е същото“, помисли си. Но бе интересна гледна точка.

— Знае имената им — каза тя. — Но името не е от значение. Важна е информацията. Трябва да бъде записана. Информацията е това, което ги отличава. Времето е нещо като име за него. Трябва ми още едно табло.

— Моля?

— Трябва ми още едно табло. На това няма достатъчно място. Имаме ли нещо тук, което би свършило работа?

— Мисля, че мога да намеря.

— Добре. Върви да потърсиш.

Когато той излезе, Ив отиде до бюрото си, добави информацията за Градските войни към бележките и продължи да нахвърля разсъжденията си.

Военен, медицинско лице, лекар. Може би някой, който е загубил близък или любима... Не, не, последното не й хареса. Защо да измъчва и осквернява образа на жена, която е означавала много за него? Все пак, ако любимата му е била подложена на мъчения, убита и идентифицирана по този начин, може би това е отмъщение или някаква извратена форма на пресъздаване.

Може би самият той е изтърпял мъчения и е оцелял, измъчван от жена в определените възрастови граници, с кестенява коса.

Или той е мъчителят.

Тя стана, закри. Тогава защо е чакал десетилетия, за да я пресъздаде? Дали някакво събитие го е подтикнало към това? Или през цялото време е експериментирал, докато намери метод, който да му допада?

А може би просто е шибан откачалник.

Но Градските войни бяха нова насока, безспорно. Според профила, изготвен от Майра, е бил в зряла възраст още преди девет години. Мъж, вероятно бял, спомни си тя, на възраст между тридесет и пет и шестдесет.

Сега би трябвало да е още по-възрастен, така че е възможно да е преживял войните на младини.

Отново седна и въведе нови предположения за изчисление на вероятността.

Докато програмата работеше, пхна диска, който Съмърсет й бе дал.

— Компютър, покажи резултатите на стенен екран две.

Прието. Изпълнение.

Когато започнаха да излизат, тя просто зяпна.

— О, господи... Господи!

Имаше стотици имена. Може би десетки хиляди.

Не можеше да се оплаче, че Съмърсет не е свършил добра работа. Имената бяха групирани според местоработата и местоживеенето. Очевидно имаше адски много жени с кестенява коса между двадесет и осем и тридесет и три, назначени на някаква длъжност в „Рурк Енърпрайсиз“.

— Ето това е огромен, всепроникващ октопод.

Щеше да й бъде нужна цяла кана кафе.

Домашният офис на Рурк бе функционално обзаведен и просторен, със зашеметяващ изглед към града през защитните екрани на прозорците. Широкият U-образен пулт контролираше техника, на която би завидяло всяко държавно учреждение.

Знаеше това, бе поел няколко правителствени поръчки.

Но знаеше и че независимо от съвършенството на техниката, успехът зависи от уменията на хакера. И от търпението.

Първо прегледа файловете за своите служители. Колкото и многобройни да бяха, това бе проста работа. Както и справката за местонахождението на всички мъже, работещи или работили за него някога, които са пътували до местата на другите убийства или са ползвали отпуск в същите периоди.

Състави списък на основните си конкуренти. После щеше да направи проучване и за компании, които не смяташе за сериозна заплаха. Но щеше да започне от върха.

Със сигурност всяка компания, организация или лице, което действително бе конкурент, също като него съхраняваше поверителните си данни зад многопластова защита.

Отпусна се зад пулта, където контролните диоди примигваха или проблясваха като скъпоценни камъни. Ръкавите му бяха навити, косата — вързана отзад.

Първо се насочи към компаниите с клонове или интереси на едно или повече от местата.

И започна да пробива пластовете един по един.

Докато работеше, говореше на себе си или на машините, които се опитваха да го затруднят със защитни програми. С напредването на времето ругатните му ставаха все по-ирландски, акцентът все по-силен, а защитите се стопяваха.

Прекъсна за кафе и за да прегледа резултатите от първото си търсене.

Нямаше служител, който да отговаря на всички критерии. Но забеляза, че неколцина са били поне на две от местата или са взели отпуск в периодите на убийствата.

Заслужаваше си да ги проучи по-подробно.

Залавяше се с различни задачи, за да остане с бистър ум. Проникваше през защити, отсяваше информация. Зареждаше данни за

търсене, съпоставка и анализ и уредите му бръмчаха като десетки гласове.

В един момент стана за още кафе и погледна часа.

Четири и шестнадесет сутринта.

Изруга, отново седна и потърка лице. Нищо чудно, че губеше търпение. Знаеше, че Ив е заспала на бюрото си. Ако беше решила да прекрати работа, първо щеше да наmine да провери докъде е стигнал.

Вместо това продължаваше да се самоизтезава и щом той правеше същото, нямаше право да спори с нея.

„Близко четири и половина“, помисли си Рурк. Навярно Джая Роси вече бе мъртва или се молеше на всички богове смъртта да дойде скоро.

Затвори очи за миг и макар да знаеше, че е безсмислено да изпитва чувство за вина, позволи то да го завладее. Бе твърде уморен, за да се гневи.

— Копирай документите в диск С, съхрани всички данни. Продължи търсенето, копирай и съхрани резултата. Операторът се оттегля.

Прието.

Преди да излезе, Рурк позвъни в Дъблин.

— Добро утро, Брайън.

Широкото лице на стария му приятел се появи с усмивка на изненада.

— Кого виждам, не вярвам на очите си! От коя страна на голямата вода се намираш?

— При янките. От твоята страна е малко рано за телефонни разговори с издател. Дано не съм те събудил.

— Не. Тъкмо пия чай. Как е нашата скъпа лейтенант Далас?

— Добре е, благодаря. Ти сам ли си?

— Да, за жалост. Нямам до себе си очарователна жена като твоята да топли чаршафите ми.

— Съжалявам. Брайън, търся мъчител.

— Така ли? — Изненадата в очите на Брайън беше съвсем лека.
— Напоследък си станал твърде изтънчен, за да вършиш черната работа сам, а?

— Винаги съм бил твърде изтънчен, както и ти. Затрил е двадесет жени за едно десетилетие, всичките около тридесетте. И

всички с кестенява коса и светла кожа. Последната беше намерена вчера. Работела е за мен.

— Аха — каза Брайън. — Е, добре.

— Изчезнала е още една, това е част от метода му, отново моя служителка.

Брайън вдиша през носа.

— Да не си се забавлявал с тях тайно?

— Не. По-възрастен е от нас според профила. Поне с десет годни, ако не и повече. Много е способен. Пътува. Явно е достатъчно заможен, за да си позволи самостоятелно жилище на уединено място, където да практикува „занаята“ си. Ако работи, ползва полагаемия си отпуск всяка година-две. Няма нищо сексуално. Не ги изнасилва. Отвлича, измъчва, убива и почиства. И отбелязва времето, което са издържали.

— Не съм чувал за подобен чешит. Отвратителна работа. — Брайън задърпа ухото си. — Мога да поразпитам, да се подмажа на някои хора.

— Ще ти бъда признателен, ако го сториш.

— Ще се обадя, ако и когато — обеща Брайън. — Междувременно, целуни скъпата лейтенант Далас от мен и й кажи, че я чакам с отворени обятия, ако някога реши да разкара жалкия ти задник.

— Непременно ще й кажа.

След като сложи край на разговора, Рурк взе дисковете със записаните резултати, остави машините да бръмчат и излезе от офиса.

Откри Ив там, където очакваше. Бе отпуснала глава на бюрото върху свитата си ръка. Забеляза таблата с материали за убийствата — и двете, дисковете, нахвърляните на ръка записки, разпечатките.

Недопитата чаша кафе — не съвсем изстинало, и котарака, сгушен да спи на стола до нея.

Отиде до Ив и я повдигна. Тя промърмори нещо и се раздвижи.

— Какво?

— Да си лягаме — каза той и я понесе към асансьора.

— Колко е часът? Господи... — Потърка очи. — Явно съм задрямала.

— Не задълго, кафето ти все още беше топло. Трябва да спрем, и двамата.

— Съвещание в осем. — Гласът ѝ прозвуча провлачено от изтощение. — В шест трябва да сме на крак. Първо трябва да организираме нещата. Не успях...

— Добре, добре. — Рурк излезе от асансьора в спалнята. — Заспивай бързо, скоро ще стане шест.

— Попадна ли на нещо?

— Все още ровя.

Остави я на леглото, не виждайки нищо лошо в това да спи с памучните си домашни дрехи. Очевидно и тя, защото пропълзя под юргана, както бе облечена.

— Има ли информация, която мога да използвам? Някаква следа?

— Ще видим сутринта. — Той свали ризата си, панталона и се пъхна в леглото при нея.

— Ако има нещо...

— Тихо. — Притегли я към себе си и докосна устните ѝ със своите. — Спи.

Чу я да въздъхва, може би с раздразнение. Но още докато въздишката отзвучаваше, тя заспа.

7.

Толкова бе необичайно да не е станал преди нея, че Ив учудено втренчи поглед в келтските сини очи, когато я събуди, галейки косите ѝ.

— Намислил си нещо?

— Очевидно. Неизбежно е да си мисля за нещо, когато съм в леглото с жена си.

— Вие, мъжете, навярно мислите за секс дори когато пресичате улицата.

— Не е ли късмет за вас? — Целуна я по върха на носа. — Но тази сутрин ще си останем само с мислите. Искаше да станеш преди шест.

— О, да. Мамка му. Добре. — Тя се обърна по гръб и заповяда на биологичния си часовник да приеме, че е сутрин. — Не можеш ли да изобретиш нещо, което да влива кафето направо в тялото само със силата на мисълта?

— Ще опитам.

Измъкна се от леглото и залитайки, тръгна към автоматичната готварска печка.

— Ще слеза долу да преплувам няколко дължини. Мисля, че така ще се разсъня и чарковете ми ще заработят.

— Добра идея. Ще последвам примера ти. Дай ми малко от това.

Ив си помисли с известно раздразнение, че може сам да си направи кафе, но му подаде чашата и го изгледа сърдито.

— Никаква водна топка.

— Ако имаш предвид секс в басейна, няма опасност. Искам само да поплувам.

Върна ѝ кафето.

Слязоха заедно — тя сънена, той замислен.

Крилото с басейна бе пълно с растения около искрящата синя вода. Тропически ухания изпълваха топлия влажен въздух. Искаше ѝ

се да може да си позволи двадесетминутна тренировка, а после още кафе и отпускане сред обилна пяна в горещата вана.

И... по дяволите, щом той бе там, защо не и един бърз мач по водна топка?

Но не беше време за удоволствия. Гмурна се, изплува на повърхността и се отгласна в напълно свободен стил. Усилието, хладката вода и повтарящите се движения прогониха чувството на замаяност от тялото и ума ѝ.

След десет минути отново се почувства на себе си, значително по-бодра. С тъга си помисли за двеминутно потапяне в горещата вана, но реши, че приятното усещане би я накарало отново да се унесе.

Вместо това облече халата си.

— Ще дойдеш ли в центъра с мен, или ще работиш тук?

Той замислено приглади мокрите си коси.

— Мисля да продължа с нерегистрираните си играчки, поне засега. Ако успея да свърша или открия нещо, ще ти се обадя или ще дойда сам.

— Става. — Ив тръгна към асансьора с него. — Някакъв напредък?

— Значителен, но до четири сутринта нищо ценно.

— Тогава ли приключихме?

— Всъщност малко по-късно. Затова, скъпа Ив, не изглеждаш достатъчно отпочинала. — Докосна бузата ѝ. — Толкова си бледа.

— Добре съм.

— А ти откри ли нещо ценно?

— Все още не съм сигурна.

Каза му за спомените на Съмърсет, докато се подготвяха за деня.

— Значи мислиш, че е възможно да е работил в някой от онези лазарети по време на Градските войни.

— Просто предположение. Направих проучвания — добави тя, докато закопчаваше кобура си. — Няма много подробности, поне досега не съм попаднала на такива. Но и други организации са прибегвали към подобни методи. Няколко тук, в Ню Йорк.

— Където е започнал.

— Така мисля — кимна тя. — Има нещо, което е важно за него. Сега се връща в града, в който е започнал. Светът е голям и той се е

подвизавал в част от него. Но сега отново е на място, където вече е бил.

— Не е само мястото. Ти и Фийни. Морис, Уитни, Майра. Има и други, освен вас.

— Да, размишлявам и върху това. Най-често, ако сериен убиец има зъб на ченгетата, не пропуска случай да им се поперчи. Изпраща послания, оставя загадъчни улики, за да чувства превъзходството си. Подобни номера не ни стряскат. Но имам едно наум. — Отпи последната животворна глътка кафе. — Трябва да тръгвам или няма да стигна навреме за съвещанието.

— О, обещах на Брайън да ти предам, че те чака с отворени обятия, когато ти писне от мен.

— Ха! Брайън? Ирландският Брайън?

— Същият. Обадох му се, помолих го да търси сведения за мъчители. Има връзки — продължи Рурк. — И знае как да изкопчва информация.

— Аха. — Изведнъж си спомни, че е омъжена за човек с много необикновени познати. От време на време се оказваше полезно. — Добре. Чао.

Той застана срещу нея и отново прокара ръка по косите ѝ.

— Пази моето ченге.

— Такъв е планът. — Срещна устните му и се отдръпна назад. — Ще се обаждам.

По време на съвещанието Ив накара всеки от екипа да докладва устно за напредъка си или липсата му. Изслуша теории, аргументи за и против, идеи за нови подходи или прилагане на стари с нова перспектива.

— Ако Градските войни са следа — намеси се Бакстър — и търсим някой шибаняк, натрупал медицински опит или получил мъчителската си закалка по онова време, трябва да приближава осемдесетте или дори да ги е прехвърлил. Значи е с половин век по-стар от жертвите си. Как е възможно някой със скърцащи кости да върши това?

— На стария коцкар му убягва фактът, че мнозина прехвърлили средната възраст все още се държат. — Дженкинсън размаха пръст

срещу Бакстър. — На осемдесет могат да минат за шестдесетгодишни.

— Извратеният има право — призна Бакстър. — Неговите кости вече започват да проскърцват, така че може да говори от личен опит. Но имам предвид, че е нужна известна физическа сила, за да похитиш тридесетгодишна жена на улицата, особено ако си падаш по спортен тип.

— Може да е бил хлапак по време на Градските. — Сякаш гузен, че е дръзнал да се обади, Трухарт прочисти гърлото си. — Не че осемдесетгодишните са твърде стари, но...

— Бръснеш ли се вече, малкият? — попита Дженкинсън.

— Макар и да е тъжна истина, че полицаи Бебешко личице има далеч по-малко косми по брадата, отколкото Извратеният в ушите си, по време на Градските войни доста хлапета са били подритвани, осиротели и пребивани. Поне така съм чувал — добави Бакстър с широка усмивка към Дженкинсън. — Преди моето време.

Ив прие подмятанията и обидите, които си разменяха полицаите. Остави ги да се заяждат един с друг още няколко минути. Когато заключи, че цялата информация, събрана до момента, е изложена, всички идеи са обсъдени и стресът е преодолян, разпредели задачите за деня и разпусна екипа.

— Пийбоди, провери къде се намира бившият на Йорк. Трябва да поговорим с него. Ще привикам Майра в офиса си за няколко минути. Доктор Майра?

— Толкова много пътища — отбеляза Майра, когато излязоха от залата. — Един от тях ще ни отведе при него.

„Най-накрая“, помисли си Ив.

— Тази последователност е и предимство, и недостатък. Липсата на гъвкавост ще му изиграе лоша шега в един момент.

— Липса на гъвкавост?

— Нежелание за промяна — потвърди Майра. — Или неспособност да се отклони от установения модел, благодарение на който вече знаете доста за него. Така че можете да предвиждате.

— Предвидих, че вече е отвялякъл номер две. Но това не помага на Джая Роси.

Майра поклати глава.

— Неуместна забележка. Не е било възможно да помогнете на Джая Роси, щом вече е била отвлечена, преди да узнаете или да можете

да узнаете, че той отново е в бизнеса.

— Така ли да го наричаме? — Ив я поведе към офиса си и посочи стола за посетители, като се облегна на ръба на бюрото си. — Бизнес.

— Моделът му прилича на бизнес тактика, съвършено изградена рутина. Или ритуал, както вече казах. Много се гордее с работата си и затова я споделя. Излага творенията си, но едва когато са завършени.

— Щом приключи с тях, иска да ги покаже, да се похвали, да бъдат оценени. Затова ги слага върху бял чаршаф. Затова е пръстенът. Мога да твърдя, че е така. По време на Градските войни, ако изхождаме от тази теория, телата са били нареждани или струпвани, зависело от условията, и покривани. С чаршаф, с парче плат, найлон или каквото са имали подръка. Обикновено дрехите, обувките и личните им вещи са били вземани. Повечето са били раздавани на други хора. По време на война нищо не се разхищава или изхвърля. Затова взема дрехите и всичко, което са носели със себе си, но тъкмо напротив — оставя телата открити.

— Гордост. Мисля, че за него те са красиви. Красиви в смъртта си. — Майра се раздвижи, кръстоса крака. Бе прихванала косата си хлабаво навита над тила и бе облечена с бледожълт костюм, който сякаш нашепваше обещания за пролет. — Изборът на тип жертва разкрива, както казах на съвещанието, някаква връзка в миналото с жена на същата възраст, със същия цвят на косата и кожата. Тя символизира нещо за него. Майка, любима, сестра, неизживяна любов.

— Неизживяна.

— Не е можел да контролира тази жена, да я накара да го види такъв, какъвто иска да бъде видян, нито в живота, нито в смъртта. Сега го прави. Отново и отново.

— Не ги изнасилва и не се гаври с тях сексуално. Ако му е била любовница, не би ли проявявал сексуален интерес към нея?

— Любима, а не любовница. За него жените са мадони или уличници, изпитва страхопочитание към тях.

— Наказва и убива уличницата — замисли се Ив — и пресътворява мадоната, която пречиства и излага като произведение на изкуството.

— Да. Тяхната женственост, а не сексуалността им е това, от което е обсебен. Може би е импотентен. Всъщност мисля, че случаят

ще се окаже такъв, когато го заловите. Но сексът не е важен за него. Не е движещата му сила. Иначе, ако е импотентен, щеше да разкъсва гениталиите им и да ги малтретира сексуално с предмети. При никоя от жертвите няма нищо подобно. Възможно е да изпитва сексуална наслада от болката им — добави Майра. — Но това е вторично, бихме могли да го наречем „страничен ефект“. Импулсът, който го движи, е болката, издръжливостта на жертвата и резултатът. Смъртта.

Ив стана, бавно пристъпи към автоматичната печка и програмира кафе и за двете.

— Нарече го „бизнес“ и не бих възразила. Но по-скоро ми напомня за наука. Многократни конкретни експерименти. Нещо средно между наука и изкуство, бих казала.

— Не сме на различни мнения. — Майра прие кафето. — Съсредоточен и всеотдаен е. Контролът, самообладанието и способността да контролира другите са от съдбоносно значение за него. Способността да се въздържа от активна работа за дълги периоди издава забележителна самодисциплина и силна воля. Въпреки това не вярвам, че е способен да поддържа продължителна интимна връзка. Със сигурност не с жена. Делови отношения? Мисля, че се справя с това за известно време. Трябва да има приходи. Инвестира в жертвите си.

— Луксозните продукти, сребърните пръстени, пътуванията, за да ги избира в различни краища на света, разходите за купуване и поддържане на „работилница“.

— Да, ако се има предвид естеството на продуктите, свикнал е с определен стандарт на живот. Пречистването им е част от ритуала, да, но би могъл да го извършва и с по-скромни средства. С по-масови продукти.

— Само най-доброто — съгласи се Ив. — Но това ме навежда и на мисълта, че може да е конкурент на Рурк или служител на висша длъжност.

— И двете предположения са логични. — Майра отпи от кафето с тихо задоволство, че Ив помни как го предпочита. — Избрал е да направи тази връзка. Също както е избрал да се върне в Ню Йорк, за да работи отново тук точно сега. Но има и още една връзка за него, Ив. — Тя остави чашата и съсредоточено се вгледа в нея. — Тук си ти. В

известен смисъл тези жени принадлежат на Рурк. А ти безспорно му принадлежиш.

Обмисляйки идеята, Ив се намръщи.

— Значи избира точно този тип заради мен? Аз не бях главен разследващ предишния път.

— Била си жена в екипа, брюнетка. Тогава твърде млада, за да отговаряш на изискванията му. Сега не си.

— Гледаш на мен като на набеязана жертва?

— Да. Да, така е.

— Хм. — Ив отпи кафе и се замисли по-сериозно. Теориите на Майра не можеха да бъдат отхвърлени с лека ръка. — Обикновено предпочита дългокоси.

— Имало е изключения.

— Да, няколко. Умен е. А това не би било никак умно. — Ив прецени фактите от този ъгъл, направи съпоставка с модела. — Много по-трудно е да похитиш ченге, отколкото цивилна.

— От негова гледна точка ти можеш да бъдеш страхотен трофей. Предизвикателство и изпитание за хитростта му. Ако знае нещо за теб, а бих се обзаложила за това, ще се погрижи да се мъчиш дълго.

— Не би могъл да ме издебне. Първо, ще го усетя. Второ, нямам ежедневно разписание като другите. Те са отивали и са си тръгвали от работа почти по едно и също време всеки ден, посещавали са едни и същи места. С мен не е така.

— Което би направило предизвикателството още по-въълнуващо — възрази Майра — и би му донесло по-голямо удоволствие. Мислиш, че може да е добавил връзката с Рурк като елемент, защото е негов конкурент. Възможно е. Но това, което търси, поне на съзнателно ниво, не е разплата. Всичко, което върши, има конкретна цел. Мисля, че в случая тази цел си ти.

— Полезно е да го зная.

— Да — въздъхна Майра. — Очаквах да реагираш така.

С присвити очи, Ив отново погледна нещата от малко по-различен ъгъл, изследва новооткрития модел.

— Ако изхождаме от това и намеря начин да го подмамня... да го подтикна да предприеме ход спрямо мен, преди да отвлече друга... може би ще го спрем. Ще престане веднъж завинаги.

— Няма да го примамаш. — Загледана в Ив, Майра повдигна чашата си. — Мога да те уверя, че планът му вече е съставен. Единствената променлива е времето, което ще издържи жертвата. Третата е избрана. Освен ако планира да бъдат само три, което би означавало по-малко, отколкото когато и да било преди, ти не си следващата.

— Тогава трябва да я открием час по-скоро. Нека теорията ти си остане между нас, само засега. Искам да помисля върху нея.

— Добре. Трудно е и за теб, и за Фийни. За мен, за командира. Забъркваха се в това и преди и в много реален смисъл веднъж се провалихме. Нов провал...

— ... е недопустим — довърши Ив. — Направи ми една услуга. Зная, че е труден процес, но хвърли един поглед на списъка, който състави Съмърсет. На служителките, отговарящи на профила. Само за да видим дали някоя от тях ще ти се стори по-близка до неговия тип от другите. Не можем да поставим всички под охрана, но ако има начин да ограничим...

— Започвам веднага.

— Трябва да излитам.

— Да. — Майра ѝ подаде празната си чаша и леко потърка ръката ѝ с пръсти. — Не само мисли внимателно, а внимавай.

Миг след като тя излезе, служебният линк на Ив запиука. Прочете името на дисплея и вдигна.

— Надин.

— Далас, нещо ново за Роси?

— Търсим. Ако прекъсваш деня ми само с надеждата да изкопчиш нова информация...

— Всъщност прекъсвам своя, за да ти дам такава. Един от неуморните ми малки агенти попадна на златна находка. От Румъния.

Ив моментално зареди на монитора материалите, които имаше от разследването в Румъния.

— По-късно днес трябва да получа пълното съдържание на докладите от там. Какво изрови?

— Теса Болвак, ромка... циганка. Водела собствено телевизионно шоу. Час за ясновидски предсказания... по-точно двадесет минути.

— Прекъсваш деня и на двете ни заради някаква врачка?

— Призната е в румънските кръгове през въпросния период. Била е търсена ясновидка, често консултант на полицията.

— Тези откачени румънци.

— И другаде полицията се обръща към екстрасенси — напомни й Надин. — Самата ти си го правила, неотдавна.

— Да, и нещата се уредиха по възможно най-добрия начин за всички.

— Както и да е — продължи Надин, — сега не обсъждаме тази тема. Щом тя и продуцентите й надушили пикантния случай, посветили специален брой на убийствата там и на нейното участие в разследването. Нарекла вашия човек „господар на смъртта и неин слуга“.

— О, господи.

— И още. Че смъртта го търси и очаква. Мъж с бяло лице — каза Надин и зачете от своя монитор. — И черна душа. Смъртта го приютява и намира дом в него. Звучи музика, докато кръвта изтича. Звучи за нея, богиня и божество, която е пяла за него. Той ги издирва — цветя за букета си, който ще поднесе на нейния олтар.

— Надин, моля те...

— Почакай, почакай. Мъж с бледо лице — продължи тя, — който носи в себе си дървото на живота и живее чрез смъртта. Теса е добила голяма популярност с това предаване.

— Споменах ли, че румънците са откачалници?

— Следва нещо още по-откачено. Два дни след излъчването са намерили трупа й с прерязано гърло да се носи по Дунав.

— Жалко, че не е предвидила това.

— Да. Полицията определила случая като убийство с цел грабеж. Бижутата и дамската й чанта не били намерени. Но се питам дали на разследващите им е липсвало моето чувство за ирония и твоят вроден цинизъм.

— Защо иронията да се пада на теб? — промърмори Ив. — И у мен има солидна доза. Може би е била твърде заета да наднича в кристалната си топка и не е забелязала злодея, който я дебне, за да прибере дрънкулките й.

„Твърде много съвпадения — помисли си Ив, — за да си губим времето с тези глупости.“

— Може би нашият човек я е очистил, защото нещо в налудничавите й брътвежи е било твърде близо до истината.

— И на мен ми мина през ум — съгласи се Надин. — Не съответства на модела му, но...

— Не й е дал... статуса, да кажем, с който удостоява избраните си жертви. Просто го е дразнела и затова се е отървал от нея. Имаш ли запис на предаването? Изпрати ми копие. Отново ще се обадя в Румъния, да видим дали ще ми изровят нещо пикантно за нейния случай. Имаш ли друго?

— Множество гръмки заглавия от таблоиди, печатни и телевизионни. Работливите ми пчелички ще ги прероят за нещо, на което си струва да се обърне внимание.

— Дръж ме в течение.

Когато затвори, Ив записа: „Мъж с бледо лице. Музика. Дървото на живота. Дом на смъртта“. После тръгна да подкани Пийбоди.

— Мисля, че времето се стопля.

Пийбоди се приведе в опит да заеме поза, в която безпощадният мартенски вятър да не пронизва тялото й до кости.

— От една и съща страна на екватора ли се намираме?

— Всъщност не. Мисля, че градусите са с няколко повече от вчера. Освен това вече е март. Преди да усетиш, ще дойде и април. Така че, като се замисли човек, лятото е близо.

— Очевидно този шибан вятър е увредил мозъка ти. — Ив повдигна значката си пред охранителния скенер на сградата, в която живееше Кал Маршъл. — В такъв случай ще се откажа от намерението си да оставя на теб да задаваш въпросите.

— Не! Мога да се справя. Вярно, че студът е убийствен. Този леден вятър прониква през очите ми и смразява ретините. Но все още не е достигнал до мозъка. — Когато се разбраха, Пийбоди влезе във входа и свали ушанката си. — Имам ли косми от шапката по главата? Така не може ефективно да се води разпит.

— Радвай се, че имаш своите.

— Попитах за косми от шапката — промърмори Пийбоди и прокара ръка през косите си, тръсна глава и ги разроши, докато се качваха в асансьора.

— Престани! Престани да се държиш като хлапачка. Господи, лазиш ми по нервите. Ако имах партньор без цици, нямаше да вдига излишна паника заради някакви косми.

— Бакстър ще се бори пет часа с космите от шапката преди разпит.

Ив не можеше да отрече това и само се намръщи.

— Той не се брои.

— А Миники? Той...

— Продължавай и ще те вържа за най-близкото дърво и ще ти обръсна главата. Вече никога няма да се измъчваш, нито ще се смущаваш заради няколко косъма от шапка.

Ив излезе от асансьора и проследи номерата до апартамента на Кал Маршъл.

— Все пак може ли аз да започна с въпросите? — плахо попита Пийбоди.

Ив ѝ хвърли изпепеляващ поглед, преди да почука. Когато вратата се отвори, тя леко се отдръпна встрани и отстъпи на Пийбоди водещата роля в шоуто.

— Господин Маршъл? Аз съм детектив Пийбоди. Разговаряхме по-рано. Това е партньорката ми, лейтенант Далас. Може ли да влезем?

— Да. Разбира се. Да.

Беше рус, със златист тен, стегнато тяло и очи с цвят на арктически езера. Сега изглеждаха леко хлътнали и премрежени, и тонът му бе същият.

— За Сари. Тук сте във връзка със Сари.

— Да седнем.

— Какво? Да, разбира се, че трябва да седнем.

През отворена врата Ив забеляза застлано легло и голяма раница върху него. На стената бе подпрян сноуборд. В хола, върху един от фотьойлите, бе метнато скиорско яке, все още със закачен пропуск за лифт.

На черна масичка пред тъмносиния надуваем диван имаше няколко празни бутилки от бира.

„Влиза — представи си Ив, — проверява съобщенията на линка си. Узнава за случилото се. Сяда и се налива през по-голямата част от нощта.“

— Чух. Прибрах се у дома и чух... — Потърка очи. — Хм. Бейл... чул го от Зила. Със Сари работят заедно в клуба. Казаха му и той ми позвъни...

— Сигурно е било шок за вас — отбеляза Пийбоди. — Тогава ли узнахте за смъртта ѝ? Джобният ви линк не е бил у вас и не сте гледали репортажите по телевизията, докато сте отсъствали?

— Изключих линка си. Искях само да карам сноуборд. Затова с Бейл отидохме в Колорадо. Далеч от всичко и всички. Пълно спокойствие — каза той. — Върнахме се снощи със совалка. Живее по-близо до станцията, той се прибра пръв. Зила му оставила съобщение. Чули се. После ми се обади. Влязох у дома и...

— Имали сте връзка със Сарифина.

— Бяхме... бяхме заедно до преди две седмици. — Потърка лицето си с две ръце. — Две седмици... Скъсахме.

— Защо скъсахте?

— Винаги беше твърде заета. Винаги... — Замълча и срещна съсредоточения поглед на Пийбоди. — Искях повече, нали разбирате? Искях да прекарва повече време с мен, да се интересува от моите желания. Не се получаваеше така, както исках. Затова ѝ казах, че всичко между нас е свършено. Край.

— Скарахте ли се?

— Да. Разменихме си доста грубости. Тя ме нарече „незрял самодоволен егоист“. Отговорих нещо от рода: „Говориш за себе си“. Проклятие, проклятие. Тя е мъртва... Бейл каза... карах скейтборд и злословех по неин адрес пред него. А тя е била мъртва. Мислите, че аз съм я наранил? Искях да страда, но тук... — Той удари с юмрук по сърцето си. — Искях да се чувства гадно заради това, че съм я изоставил. Да бъде самотна и нещастна, а аз да си намеря друга... много други, които знаят как да се забавляват. Господи... — Отпусна глава на ръцете си. — О, мили боже...

— Не мислим, че вие сте я наранили, господин Маршъл. Преди да скъсате, гостуваше ли ви тук?

— Все по-рядко. Връзката ни се разпадаше. Почти не се виждахме. Един-два пъти в седмицата може би.

— Споменавала ли е за някого, който я безпокои? За нещо, което я кара да изпитва неудобство?

— Напоследък не разговаряхме много. — Изрече последните думи тихо, свел поглед към ръцете си. — Не помня да е казвала нещо подобно. Приятно ѝ бе със старците, които посещават клуба. Особено с мъжката част. „Бива си ги“, казваше. Човек задобрявал с възрастта като отлежало уиски, или нещо подобно. Някои я сваляха от време на време, но тя не се засягаше. Поне това не ме дразнеше. Намирах го забавно.

— Някой по-конкретно?

— Не зная. Не обръщах особено внимание. Не си падам по онези ретро простотии. Отегчават ме до смърт. Но тя изглеждаше добре, когато се издокара за работа. Господи, беше страхотна.

— Не изкопчихме много тук — отбеляза Пийбоди, докато слизаха надолу.

— Не зная. Изпитвала е симпатия към по-възрастните мъже и те към нея. Доста вероятно е убиецът да е мъж над средна възраст.

— И?

— Обзалагам се, че някога я е заговарял. Седмица-две преди отвлечането. Завързва разговор в клуба... Голяма тръпка за него — да си поговори, може би да потанцува с набеязаната жертва. Добър начин да добие нова представа за нея, да прецени ритъма.

— Да. — Пийбоди си пое дъх, преди да излязат навън. — И... ако е той и го е видяла отново на улицата, навярно се е държала приветливо, приятелски. Господин Сваляч от „Старлайт“.

— Ако е завързал разговор с нея, може би е разговарял и с Джая Роси.

— Фитнес центърът!

— Да започнем от там.

Той знаеше как да се слива с тълпата. Знаеше как да бъде незабележим за околните. Добре използваше това умение при проучвателния етап на всеки проект.

Използва го и сега, докато я гледаше. Ив Далас излезе от жилищната сграда и тръгна по улицата. Широки крачки. Спокойна и уверена. Силна.

Истински харесваше силните жени, физически и духовно.

И тя бе силна. Първата Ева. Първообразът. Помнеше силата ѝ, но вярваше, че тази Ева, последната, ще бъде по-силна от всички други преди нея.

„Все още не е дошъл твой ред“, помисли си той, докато я следеше с поглед. Рано бе. Но когато настъпеше часът, о...

Вярваше, че тя ще бъде най-забележителната му творба. Новото ниво на майсторлък и върхът на постиженията му.

Но засега имаше друга, която изискваше вниманието му.

Време бе да се прибере у дома при нея.

Управителят на „Боди Уъркс“ бе висок азиатец с изваяно като от стомана тяло. Наричаха го Пи. Бе облечен с черно трико и имаше малка, добре оформена козя брадичка.

— Както казах на другите ченгета, беше най-обикновен ден. Джая имаше групи, клиенти. Дадох им списък на клиентите. Искате ли...

— Не, те го имат. Благодаря за съдействието.

Той се отпусна на стол в офиса си, стъклена кабина с видимост към всички сектори на етаж. Отвъд стените ѝ хора се потяха, набираха, разтягаха и извиваха.

— Приятели сме, нали разбирате. Ужасявам се от мисълта, че може да ѝ се е случило нещо лошо. Но ви казвам, тя може да се грижи за себе си. Така мисля. Корово момиче е.

— Някой да се е интересувал конкретно от нея през последните седмици? — попита Ив.

— Да, както казах и на другите. Получаваше похвали от клиенти. Споделяха колко са доволни. Добра е в работата си, постига резултати, без да изтормозва хората.

— А по-възрастни, да кажем над шестдесетте?

— Разбира се. Фитнесът не е само за хлапаци. Има и клиенти на тази възраст, включваме ги в групи. Води курс по тай чи два пъти седмично, йога през ден за хора над шестдесет. Два пъти седмично има група столетници.

— Записал ли се е някой нов при нея през последните няколко седмици?

— Както казах на колегите ви, ако имаш членска карта, не е нужно да се записваш за който и да е курс. Просто идваш и посещаваш онзи, който желаеш.

— А някой, получил карта, да кажем, преди по-малко от тридесет дни. Мъж над петдесетте?

— Мога да проверя. Но не е нужно картата да е издадена точно тук. Ако човек се е сдобил с нея в друг наш клуб където и да е по света, просто се регистрира с нея.

— Имате ли запис с регистрациите? Водите ли дневник как членовете ви използват съоръженията, колко често и кой плаща таксата за тренинг?

— Разбира се, разбира се. Тази информация отива право в централния офис. Но...

— Мога да я получа от там — каза Ив. — Без проблем. Джая водеше ли частни тренировки извън клуба?

— Това е в разрез с политиката ни — започна той.

— Не ни интересува политиката, Пи. Няма да загази, ако е решила да изкара малко пари за себе си. Искаме да я намерим.

— Да, може би го е правила. — Пи изду бузи и шумно изпусна въздуха. — Когато някой е готов да плаща щедро, за да ходиш в дома му по един-два пъти в седмицата, е трудно да откажеш. Приятели сме, но все пак съм ѝ началник. Наясно е, че зная за това, но не сме разговаряли по въпроса.

— Щом сте приятели, случайно да си усетил, че наскоро е хванала частен клиент?

Той отново изду бузи.

— Предложи да купи два билета за „Никс“, в ложата. Мачът е другата седмица. На рождения ми ден. Мамка му. — Поглади обръснатата си глава с две ръце. — Не можеше да си ги позволи. Пошегува се, каза, че е ударила малък джакпот. Мисля, че е изкарала един-два хонорара на частно.

— Кога уреди билетите?

— Преди няколко седмици. Слушайте, трябва да я намерите на всяка цена. Просто трябва да я намерите.

8.

Навън Ив измина пътя, който Джая бе изминавала по навик до метростанцията. „Жената е нюйоркчанка“, помисли си тя. Това означаваше, че се движи с бърза, пъргава походка и макар и с включен радар е вгълбена в собствените си мисли.

„Може би разглежда витрините — представи си Ив. — Може би спира пред някоя от тях или дори влиза в магазин.“ Но...

— Бакстър и Трухарт обиколиха магазините и пазарите по маршрута — каза тя на Пийбоди. — Никой не помни да я е видял в онзи ден. Някои продавачки са я познали по снимката. Посещавала ги е, но не и в деня на изчезването.

— Не е стигнала до станцията.

— Може би не е тръгнала натам. — Ив се обърна и стори път на няколко забързани нюйоркчани, преди да закрачи към сградите. — Имала е малка сума в повече, достатъчно за два билета в ложата. Имала е частен клиент, може би живее наблизо. Или се е бръкнала за такси.

Докато размишляваше върху това, си спомни репликата на Бакстър за вероятната разлика във възрастта и факта, че Джая Роси е била инструктор по фитнес, в идеална физическа форма.

— Може би сама е влязла в капана. Може да е отишла право в бърлогата му.

— Не я отвлича. Просто отваря вратата.

— Хитро — тихо отбеляза Ив. — Да, много хитър ход. Свържи се с Нюкърк. Искam той и другите полицаи да обхождат района. На пет преки във всички посоки. — Ив се запъти към колата. — Искam да покажат снимката ѝ на всеки продавач, сервитър, бездомник, портиер и андроид. Обади се и на Макнаб — добави тя, докато сядаше зад волана. — Искam да изпрати снимката ѝ до всяка таксиметрова фирма и частна транспортна служба. Автобусните, трамвайните компании. Всички. После и до „Транзит Оторити“. Да провери движението на

пътниците в онази вечер и по другите станции. Не е ползвала картата си, но може би все пак е пътувала с метрото.

Пийбоди вече даваше указания на Нюкърк.

— Отишла е при него — каза Ив, преди да се влее в потока от коли. — Така мисля. Отишла е право при него.

Следвайки тази инстинктивна убеденост, позвъни на Зила в дома ѝ.

— Да? — Очевидно в просъница, Зила прикри прозявка. — Лейтенант? Какво...

— Сарифина давала ли е някога частни уроци?

— Частни уроци? Съжалявам, малко съм сънена.

— Уроци по танци. Даваше ли уроци по танци?

— От време на време. Хората искат да научат стъпките за специални случаи. Сватби, семейни събирания, срещи на випуски. Неща от този род.

— В клуба или в дома на клиента?

— Обикновено в клуба. Сутрин, когато е затворено.

— Обикновено — продължи да я притиска Ив, — но е имало изключения.

— Дайте ми само момент. — Зила говореше в движение и се чуваше пиукане на автоматична готварска печка. — Снощи работих почти до три, а после взех приспивателно. Не спя добре, откакто... Трябва да проясня ума си.

— Зила! — Нетърпението се прокрадна в класа на Ив. — Трябва да узная дали Сарифина е посещавала клиенти в домовете им.

— Понякога, особено по-възрастни. Или деца. Някои родители настояват децата им да се научат. Или възрастна двойка иска да потанцува малко суинг... на тържество или увеселително пътешествие. Но обикновено правим подобни неща тук, чрез клуба.

— Имала ли е уговорки с частни клиенти през последните седмици?

— Нека помисля. Само да помисля. — Зила преглътна нещо, навярно кафе. — Може би. Лесно се трогваше, нали разбирате? Обичаше да прави услуги на хората. Невинаги доверявахме една на друга тези неща. Но ако беше чрез клуба, искам да кажа, ако урокът се провежда там, тя го записваше. Клубът получава процент от възнаграждението и Сари много държеше да бъде документирано.

— Без удръжка, ако тя отиде при клиента?

— Да, това е сива зона. Както казах, обичаше да прави услуги. Готова бе да отдели на някого час-два при по-ниска такса, без разписка. В свободното си време, преди или след работа, в почивния си ден. Какво лошо има?

„Какво лошо има?“, запита се Ив, докато затваряше.

— Предполагаме, че ги е отвличал от улицата. А те сами са отивали при него. Поне тези двете, бих заложила цялото си състояние, че са отишли сами. Как са стигнали до адреса му?

— От вчера образът на Йорк е по всички телевизии — добави Пийбоди. — Ако е хванала такси, може би шофьорът не е обърнал внимание или все още не е гледал репортажите за нея.

— Не, не. Длъжни сме да проверим, но би било глупаво, а той не е глупав. Защо да поема такъв риск? Да остави запис, евентуален свидетел? Шофьорът оставя жертвата буквално пред вратата му. Не се връзва.

— Е, същото се отнася и за частен транспорт.

— Не и ако кара лично. Все пак ще проверим всички транзити. Всички кратки кацания в районите, където жертвите са били видени за последен път.

„Човекочасове, още загубени човекочасове“, помисли си Ив. Но работата трябваше да бъде свършена.

— Не разчита на случайността. Подмамва ги, така постъпва. Приятен, безобиден възрастен джентълмен, който иска да се научи да танцува танго, да поддържа форма. Предлага прилична, съблазнителна сума за личната услуга. Осигурява им транспорт.

— Никой не ги вижда, защото не остават дълго на улицата — кимна Пийбоди, когато реши, че теорията е правдоподобна. — Излизат от работа, качват се във возило, което ги чака. Никой няма да забележи. Но...

— Но?

— Как може да бъде сигурен, че няма да кажат на някого? Искам да кажа, никоя от тези жени не изглежда глупава. Откъде знае, че няма да кажат на приятел или колега за частната уговорка? Ще бъде едичъде си с еди-кого си.

Ив спря пред сградата, в която беше апартаментът на Джая Роси, и остана на седалката, потупвайки с пръсти волана.

— Добър довод. Знаем, че не са казали на никого или поне никой досега не ни е дал такава информация. Така че остава въпросът защо и как може да бъде сигурен. Трябва да обмислим вероятностите. — Слезе и извади универсалната си карта за отваряне на врати. — Първо, дава им фалшиво име и адрес. В такъв случай, ако са умни или притеснени, биха проверили дали всичко е легитимно. Не е толкова трудно, ако имаш достатъчно пари и знаеш как. Но това е нова задача за електронния отдел.

Влязоха в триетажната кооперация без асансьор, в която апартаментът на Роси бе на партера.

— После да помислим върху профила му. Интелигентен, зрял, уравновесен. — Отново използва универсалната си карта, за да разчупи печата, активиран от Бакстър, и да декодира ключалките. — Знаем, че пътува, така че търсим човек с богата обща култура и бих се обзаложила — с известен чар. Познава жертвите си.

Когато влязоха, Ив спря да огледа тясната претъпкана всекидневна. Голям стенен екран, забеляза тя, малък диван, два стола, масички с декоративни статуетки. Нахвърляни чорапи, обувки, повечето спортни. Електрониката вече бе откарана.

— Знае какво харесват — продължи тя, — от какво се интересуват. Използва това. Сближава се с тях, като посещава клубовете, в които работят, и ги заговаря. Но не твърде дръзко, за да не привлича внимание. Старае се да бъде незабележим и успява. Господин Сваляч, приятен и безобиден.

Ив застана до прозореца и огледа улицата, тротоара, съседните сгради.

— Печели доверието им. Може би споменава за жена си или дъщеря си, нещо, което изгражда портрет в съзнанието им. Нормален човек. Нужно е време, разбира се, но за него е удоволствие да им посвещава време. Най-сетне повдига въпроса за частна услуга или похитро, извърта нещата така, че самите те да я предложат.

Обърна се и влезе в също толкова претъпканата спалня.

— Налапват въдицата. Джая има защитни екрани на прозорците, но са стари и евтини. С подходяща техника може да бъде държана под наблюдение. Узнаваш в колко часа става, за колко време се приготвя за работа, кога тръгва, откъде минава. Сигурно документира всичко. Научен подход. Питам се колко ли жени е избирал, наблюдавал,

заснемал и отхвърлил. Колко ли са живи, защото се е оказало, че не отговарят напълно на изискванията му.

— Страховито.

— Да. — Ив пхна ръце в джобовите си и се залюля на пети. — Може би винаги е работел по този начин... или поне от известно време. Личен контакт предварително, подмамване на жертвата, за да отиде при него. Ще преразгледаме старите случаи от този ъгъл. И ще направим проучване за предполагаемите набелязани жертви от тази гледна точка.

— Далас, какво търсим тук? Имам предвид в жилището ѝ.

— Джая Роси. Той познава всяка част от нея или поне така мисли. Да видим какво ще открием.

Онова, което не откриха, придаде тежест на теорията на Ив. Колкото и претъпкано и разхвърляно да бе жилището на Джая Роси, дисковете ѝ с упражнения и музика бяха старателно подредени.

— Две празни прегради на стелаж за дискове с упражнения и три от музикалния. Съдейки по класирането им по азбучен ред, предполагам, че от фитнес категорията липсват „кардио“ и „йога“. Ще проверя сред личните вещи, които Бакстър взе от шкафчето ѝ в клуба.

— Има доста фитнес уреди. Гири, тежести за глезени и китки, тюфлеци, медицински топки, бягаща пътечка. — Пийбоди надникна във вградения гардероб, пригоден за склад за фитнес принадлежности. — Мисля, че някои липсват. Най-малките и най-големите тежести за глезени, леки и тежки въжета за съпротивление.

— Леки за него, тежки за нея. Взема някои основни уреди, дисковете с музика и демонстрации. Работила ли си някога с личен треньор?

— Не. — Пийбоди стегна седалищните си мускули, питайки се дали това е начинът да намали квадратурата на задника си. — А ти?

— Не, но съм убедена, че добрият треньор съставя индивидуална програма за клиента — нещо специално разработено за неговото телосложение, възраст, тегло, цели и прочее. Ако я е съставила тук, от електронния отдел ще я открият. Да тръгваме.

Рурк влезе в щаба, пълен с глъч от човешки и електронни източници. Полицаи на линкове, слушалки, компютри. Полицаи седящи, крачещи, танцуващи.

Но неговото ченге не се мяркаше никъде.

Спря до Макнаб, който бе облечен със сребристи дънки и размъкнат памучен пуловер в искрящо оранжево.

— Лейтенантът в централата ли е?

— Навън. Но идва насам. Проверяваме нови теории. Ще останеш ли?

— Оставам.

Потропвайки с носовите на сребристите си ботуши с коркови подметки, Макнаб се завъртя на стола.

— Току-що изпратих снимките на Йорк и Роси до всички частни транспортни фирми. Далас предполага, че нашият човек е осигурил превоз за жертвите си.

— И те просто са скочили вътре?

— Да. Трябва да пийна нещо. Ще поговорим в движение.

Макнаб осведоми Рурк за последните идеи, докато вървяха към автомата за напитки, подвоуми се и накрая избра оранжада, може би, за да бъде в тон с пуловера му.

— Домашен урок или консултация — замисли се Рурк. — Интересно, това би елиминирало неизбежния риск при отвлечане от публично място. Все пак и този метод крие рискове и проблеми.

— Да, какво би станало, ако променят решението си, не се появят или решат да доведат някоя приятелка? Много възможности. — Макнаб глътна от газираното. — Но тя иска да проверим тази теория и я проверяваме. Каза, ако наминеш, да прегледаш списъка на служителките си с оглед на това. Отговарящи на параметрите жени, които биха могли да посетят клиент в дома му за частна услуга.

— Да, мога да се заема.

— Много възможности — повтори Макнаб, — като се има предвид в колко различни води си нагазил. Някаква следа откъм имотите?

— Нищо интригуващо.

— Понякога трябва просто да хвърлиш парчетата от пъзела нагоре и да очакваш, като паднат, да се подредят по различен начин. Ако умуваш твърде дълго, в един момент всичко започва да ти се

струва само суха информация. Може би не е зле аз да поработя малко върху това, докато ти си зает с новата задача.

— Свеж поглед. Да, добра идея.

— Чудесно, а после... Хей, ето ги нашите дами. Само като ги гледаш, ти става, а? — С откровено похотлив смях, Макнаб кимна към дъното на дългия коридор, където Пийбоди слезе от ескалатора заедно с Ив и смутено погледна Рурк. — Искам да кажа, на мен ми става за моята, а на теб за твоята. Да не вземе някой да си помисли, че съм хвърлил око на лейтенанта, за което би сритала задника ми и би превърнала останалото в купчина пепел. Която после партньорката й — Секси Боди — би стъпкала и разпиляла. Просто си говоря.

— Зная какво искаше да кажеш. — Понякога Макнаб бе адски забавен. — Напълно съгласен съм за всичко, включително и за купчината пепел. Те са забележителни жени. Лейтенант — каза Рурк, когато широките й крачки я доведоха до него.

— Радвам се, че вие двамата намирате време да пийнете безалкохолно.

— Осведомих Рурк за последните ви идеи и предадох разпорежданията ви.

— А на мен ми се стори, че зяпаш и се облизваш.

— Е... може би с малки отклонения, но главната тема на разговор бяха идеите и разпорежданията. Снимките на жертвите са разпространени. Открих специална линия за отговори от тези източници. Изпратихме запитвания и реших, че ако се доберем до нещо по този път, не бива да се загуби в общия кюп.

— Добре. Много съобразително от твоя страна. Искам да нарежеш това, с което си зает в момента, и да се заемеш с електрониката на Роси, с компютъра й. Търся индивидуални тренировъчни програми. Открий ми някоя подходяща за нашия неизвестен убиец.

— Веднага.

— Къде е Фийни?

— Патрулира наоколо — отвърна Макнаб. — Наглежда всички и разпитва докъде са стигнали. Опитва се да им даде тласък, да предложи нещо. Играеше си с нещо, свързано с медицинското оборудване, когато излязох... когато прекъснах работата си, за да осведомя Рурк.

— Кажи му, че някой трябва да отскочи до „Боди Уъркс“. Роси е използвала два от компютрите там. Свързахме се с управителя, отзивчив е. Поискайте да бъдат докарани и проверете съдържанието им.

— Да, лейтенант.

— Рурк, идваш с мен.

Той закрачи до нея.

— Страховита.

— Какво?

— Ти. Преди малко те нарекох „забележителна“, но и „страховита“ е подходящо определение. Много секси.

— Не казвай „секси“ по време на работа.

— Ти току-що го каза.

„Вярно“, призна си тя наум и се засмя. Очевидно намерението и целта му бе да я накара да се засмее. Това донякъде облекчи напрежението в тила ѝ.

— Очевидно си влязъл в кожата си на остроумник.

Ив влезе в общото помещение и спря, когато един от полицаите я повика по име.

— Имаме труп в евтин хотел на Авеню Д — започна той. — Лицензирана компаньонка, ето я там. — Кимна към слабичка жена с окървавена блуза, която седеше на бюрото му. — Казва, че клиентът искал да се забавлява и получил своето. Отказал да плати и два пъти я фраснал здравата, когато не се примирила, че е изиграна. Извадила нож, на който твърди, че той се нанизал сам. Шест пъти.

— Явно е бил ужасно тромав.

— Да. Интересното, лейтенант, е, че дойде да съобщи за случая. Не се е опитала да избяга и се придържа към тази история. Твърди, че нещастникът се хилел като откачен всеки път, когато ножът се забивал в него. Двама свидетели са ги видели да сключват сделката, а други двама са ги чули да си крещят в хотела. Вижда се, че окото ѝ е започнало да посинява.

— Да. Има ли предишни провинения?

— Две малки, но никакво насилие. Има разрешително за компаньонка от три години.

— А убитият?

— Цял чаршаф. Побой, пребиване до смърт, незаконни притежания и търговия. Наскоро е излязъл от пандиза за опит за грабеж. Пребил продавач в денонощен магазин. Под въздействие на „Зеус“.

Ив огледа професионалната компаньонка. Жената изглеждаше по-скоро ядосана, отколкото притеснена. По лицето ѝ имаше цяла дъга от белези.

— Дрогиран със „Зеус“ човек наистина може да падне върху нож пет-шест пъти. Изчакай токсикологичното изследване, разпитай я отново, да видиш дали ще повтори показанията си, и я задръж.

— Ако е бил дрогиран, дори най-неопитният адвокат би убедил съда, че е било самозащита. Може да отнесе глоба за незаконно притежание на хладно оръжие.

— Какъв смисъл има?

— Да, и аз това си мислех. Исках първо да докладвам.

— Поискала ли е адвокат или представител?

— Все още не. Бясна е. — Полицаят кимна към бюрото си. — Знае, че инцидентът означава автоматично отнемане на разрешителното ѝ за тридесет дни. Остава без доходи за цял месец, отнесла е юмрук в лицето и е съсипала хубавата си блуза, която казва, че била нова.

— Такъв е животът. Изчакай токсикологичния анализ, впиши резултата в доклада си. Свържи се с отдел „Незаконни вещества“, ако има нещо съмнително около убийтия — добави Ив. — Може би си е имал работа с някого там.

Тя влезе в офиса си и затвори вратата.

— Ще ѝ се размине — отбеляза Рурк.

— Най-вероятно. Умно е постъпила, като не е избягала, а се е предала доброволно. Но не толкова умно, когато се е съгласила да забавлява клиент, взел „Зеус“, ако наистина случаят е такъв. Щом е в бранша от две-три години, би трябвало да усети, че е напомпан.

— Момичето трябва да работи за прехраната си.

— Така казват. Е, нещо от нерегистрираните джаджи?

— Нищо, което да прави впечатление, поне на този етап. Накарах Съмърсет да продължи с проучванията и съпоставките. Знае какво да търси и как да го намери.

Ив събра вежди.

— Длъжна ли съм да му благодаря?

— Аз ще се погрижа за това.

— Добре. — Свали палтото си, програмира кафе. — Макнаб осведоми ли те наистина?

— Да. Ще прегледам списъка на служителките, ще извадя всяка, която би могла да приеме уговорка за домашно посещение или консултация. Мислиш ли, че това е моделът му от самото начало?

— Не зная, не мога да кажа. — Ив потърка клепачи, а после енергично се почеса по главата, сякаш да събуди мозъка под скалпа си. — Но говорим за повече от двадесет жени. Каква е вероятността никоя от тях да не е казала на никого къде отива? Фалшиво име, добре, но ако предварително са знаели мястото и са се уговорили с клиента, каква е вероятността никоя да не е споделила или да не е оставила някакво сведение за уговорката?

— Малка. Да, разбирам. Но... Може би е имало повече набелязани. Очевидно и на теб ти е минало през ум — добави той, когато видя изражението ѝ. — Избира ги, уговаря срещите и ако се усъмни или узнае, че са споменали пред някого, просто спазва уговорката. Изтърпява шибания урок по танци.

— Да, мисля, че би могъл да отложи и да ги подмами отново друг път. Затова ще се върнем на предишните случаи, да видим дали някоя от жертвите е приела частна уговорка седмица-две, преди да бъде убита. Има ясна цел — продължи Ив, — подсигурява се, за да няма опасност да бъде разкрит, но преследва целта си. Мога да си представя как отлага отвлечането или преминава на друга набелязана жертва. Ако е така, това е нещо, което предишния път не открихме. Грешка, която ни е убягнала.

Рурк отпи от кафето си. Изведнъж офисът започна да му се струва твърде тесен. Оскъдната светлина, която едва се промъкваше през жалкото подобие на прозорец, невзрачната кутийка, образувана от четирите стени.

— Не ти ли е хрумвало да поискаш по-голям офис?

— За какво?

— В малко по-широко пространство се диша по-спокойно.

— Тук дишам достатъчно добре. Не бива да го вземаш толкова навътре, Рурк.

— А как предлагаш да избегна това? — попита той. — Аз съм отправната му точка, нали? Една жена е мъртва, защото е работела за мен. Друга е измъчвана в момента. Твърде късно е за Джая Роси.

— Не можем да бъдем сигурни, че е твърде късно. — Все пак Ив знаеше, че му дължи откровеност и че трябва да приеме истината. — Вероятността да я открием навреме е нищожна. Не е невъзможно, но на този етап е малко вероятно.

— А следващата, на която вече е вдигнал мерника?

— Наблюдава я от известно време, избрал я е, проучил я е. Но за нея имаме повече време. Не е безпогрешен и е сам. Впрегнала съм най-кадърните си хора на работа. Всичко ще свърши веднъж завинаги. — Погледът ѝ стана суров, поглед на ченге. — Ще свърши. Но ти не можеш да ми бъдеш от полза, ако не оставиш емоциите настрана.

— Е, добре, не мога. Но мога да ги използвам. Мога да направя каквото е нужно.

— Добре.

— Включително и да давам воля на гнева си от време на време.

— Хубаво. Но си набий в главата, че отговорността е само негова. Изцяло, напълно, абсолютно. Ти нямаш никакъв дял. Той е единственият ѝ собственик. Ако майка му го е налагала като брашнен чувал, когато е бил хлапе, отговорността отново е негова. Сам е направил избора си. Ако баща му, чичо му, леля, братовчед или братовчедка от Толедо са го подритвали всяка седмица — също. И двамата го знаем. Знаем за избора. Знаем, че когато решаваме как да живеем, независимо от обстоятелствата, независимо от причините, правим избор. Верен или погрешен, този избор е лично наш.

Рурк замислено се вгледа в кафето си, остави чашата. Очите му срещнаха нейните.

— Обичам те. По безброй причини.

— Ще назовеш поне някои от тях по-късно.

— Ще назова една още сега. Този непоклатим морален център дълбоко в теб. Толкова стабилен и истински. — Сложи ръце на раменете ѝ и я притегли към себе си. Нежно я целуна. — Следващата е сексът.

— Очаквах да го споменеш.

— Колкото е възможно по-често. Е... — Потърка леко раменете ѝ и се отдръпна назад. — Има нещо, което мога да направя сега, и то е да

поръчам обяд за екипа. Недей — предупредително размахва пръст срещу нея, — не ми се цупи.

— Мислех, че ме харесваш с нацупени устни. Слушай, не искам да...

— Мислех си за пица.

Ив присви очи и въздъхна.

— Това е удар под кръста, приятел.

— Познавам всяка ваша слабост, лейтенант. А тази е с плънка от пеперони.

— Само да не ти стане навик да поръчваш храна. Ще станат ненаситни.

— Мисля, че хората от екипа ти са печени и ще се задоволят с няколко парчета. Ще се погрижа за това, а после ще се заема със списъка на служителките.

Когато Рурк излезе, тя затвори вратата след него. Искаше да поработи в пълна тишина известно време, с минимум прекъсвания. Да поразмишлява и да изгради теории, преди да се върне сред глъчката и лудницата в щаба.

Зареди файловете от първото разследване.

Познаваше тези жени. Имената им, лицата им, откъде са дошли, къде са живели, къде са работили или учили.

Разнородна компания във всяко отношение, освен основните външни белези. Сега щеше да потърси още една обща нишка.

Корин, кандидат-актриса, работеща като сервитьорка, която бе успявала да вмести в графика си уроци по актьорско майсторство, танци и пеене, когато може да си ги позволи. Би могъл да я изиграе по няколко начина. Ела еди-къде си за прослушване. Коя жадна млада актриса не би клъвнала? Или: Ела на този и този адрес в този час, за да помагаш при сервирането на частно парти. Ще изкараш малко допълнителни пари. Доста възможности.

Продължи по списъка с имена. Секретарка, студентка, завършваща магистратура по политология, продавачка в магазин за сувенири, занимавала се с керамика като хоби.

Следвайки нишката, Ив започна да се обажда на хората, разпитани преди девет години.

Прозвуча бързо почукване и Пийбоди подаде глава през вратата. Държеше полуизядено парче пица.

— Пиците пристигнаха. Онези там се нахвърлиха като вълци. Най-добре отивай, защото няма да ти оставят нищо.

— Само минута.

Пийбоди отхапа още.

— Намери ли нещо?

— Може би. Може би. — Ароматът на пицата бе дяволски разсейващ. — Ще го донеса. Свържи се с някого, който е навън със слушалки. Искам да съобщя на всички наведнъж.

— Разбрано.

— Зареди снимките на жертвите от първото разследване и информация.

Ив събра записките си и дисковете и позвъни на Майра.

— Трябваш ми в щаба.

— Десет минути.

— По-скоро — настоя тя и затвори.

Когато влезе в щаба, забеляза, че две от пиците са напълно унищожени, както и по-голямата част от третата. Остави записките си, тръгна с енергични крачки към нея и грабна парче.

— Дженкинсън, Пауъл, Нюкърк и Харис са на линията — докладва Пийбоди. — Всички други са тук.

— Майра идва насам. Искам да изчакам нейното мнение. — Когато ухапа пицата, видя Фийни да се приближава.

— Открила си нещо. Виждам го.

— Може би. Вероятна връзка, вероятен метод. Ще го изложи веднага щом Майра влезе в залата. — Хвърли поглед към Рурк и ловко хвана кутията пепси, която той й подхвърли. — Напредък? — попита го.

— Имам петдесет и шест предполагаеми жертви предвид заниманията и интересите им. Излизат още.

— Добре. Пийбоди, включи екрана и зареди дисковете, които донесох.

Ив кимна, когато Майра влезе. След голяма глътка пепси сложи микрофона със слушалки.

— Слушайте, хора. Нужно ми е цялото ви внимание. Ако не можете едновременно да хапвате пица и да мислите...

— Там има пица? — промърмори Дженкинсън в ухото й.

— Работим върху нова теория — каза тя и започна да я излага.

9.

— Една от колегите на Корин Дагби си спомня или по-скоро мисли, че си спомня, че жертвата щяла да се явява на прослушване за роля в пиеса. Шанс за Бродуей. Ако се е похвалила пред още някого — роднина, приятел или друг курсист по актьорско майсторство, никой не помни. Мелиса Конгрес, втората жертва, секретарка. За последен път е била видяна да си тръгва от клуб „Лоуър Уест“ добре накисната. Това най-вероятно си остава отвличане от улицата. Удобен момент. Често са я чували да се оплаква от работата си, от заплата и часовете. Не е изключено да е получила предложение да се яви на интервю за друго работно място и да е познавала похитителя си. Анис Уотърс — продължи Ив. — Завършваща студентка в Колумбийския университет. Владеела китайски и руски и учела за магистър по политология. Понякога си докарвала доходи от частни уроци, най-вече в студентските общежития. Видяна е за последен път да излиза от главната библиотека на университета. Свидетели твърдяха, че отказала покана за пиене в заведение с колеги, защото имала работа. Като всеотдайна и старателна студентка, най-логичното предположение било, че се прибира у дома, за да учи. Не е споменала на никого за частен урок навън. Дисковете за чуждоезиково обучение, които взела от библиотеката, така и не са били върнати. Жертвата е имала уговорен частен урок в общежитието на следващия ден. Навремето предположихме, че е взела дисковете за тази цел. Последната, Джоули Уайц, излязла от „Артс А Факт“, магазинчето, в което работела, приблизително в седемнадесет часа. Жертвата се е занимавала с керамика и изложила няколко свои творения в магазин на консигнация. Работодателят казва, че споменала за важна спирка по пътя си, преди да се приготви за среща с ново гадже. Гаджето е идентифицирано и няма пръст в изчезването ѝ. Тъй като имала запазена рокля в бутик, който посещавала, тогава заключихме, че спирката е била там, за да вземе тоалета си. Не е стигнала до бутика, ако наистина това е мястото, което е имала предвид. — Изчака няколко мига, докато информацията

улегне. — Нова теория. Убиецът е завързвал разговор с всяка от жертвите в удобен момент. Йорк е давала уроци по танци, Роси води индивидуални тренировки извън клуба. Логично е да се предположи, че на всички или на повечето от тези жени е била предложена частна работа и сами са отишли при него. Започнах проучване за другите случаи извън Ню Йорк и мисля, че тази версия добива по-широки измерения. Имаме помощник-готвачка, фотограф, медицинска сестра, декоратор, компютърен оператор, журналистка на свободна практика, две служителки в здравни центрове, две художнички, собственичка на малък цветарски магазин, библиотекарка, фризьорка и козметичка, камериерка, учителка по музика, фитотерапевт, заместник-управител на фирма за доставка на храна. Не е открита никаква връзка между тези жени, освен физическата прилика. Но отчитаме вероятността като фактор. Възможност за организиране на работата в кухнята при частно парти, фотосесия, грижи за болен, писане на статия и прочее.

— Защо никой не е знаел, че имат уговорка за частна работа или прослушване? — попита Бакстър.

— Добър въпрос. Някои от тях вероятно са били похитени, както предполагахме в началото. Също толкова възможно е при пристигането им на мястото нашият човек да повежда непринуден разговор с тях, за да разбере дали са казали на някого. В някои случаи частните услуги са нарушение на условията на работодателя. Когато ченге охранява някого на частни начала, пази това в тайна. Доктор Майра, някакво мнение по въпроса?

— Това може да е друга форма на контрол и удоволствие. Кани жертвите в дома си и доброволното им съгласие е още едно доказателство за властта, която има над тях. Може би дори е част от ритуала, който е създал. Фактът, че няма насилие върху телата, имам предвид удари с юмруци, с ръце, опити за задушаване, липсата на следи от сексуално посегателство, сочи, че целта му не е вдъхване на страх с груба сила. Насилието е чрез специални инструменти. Метод, който предвид всички ваши теории се вмести в структурата на профила му.

— Това ми харесва — отбеляза Бакстър. — Струва ми се по-логично, ако е на шестдесет или повече години, да използва измама, вместо да ги похищава на улицата.

— Съгласна съм — каза Ив. — Ако изхождаме от тази теория, значи е наясно, че жертвите са по-силни от него физически — изтъкна тя. — Всички са били в добра физическа форма, много от тях в изключителна. Набелязва млади, силни жени. Предполагаме, че самият той не е в първа младост и може би не е особено силен.

— Кое то може би е една от причините да чувства нужда да ги подчинява, унижава и контролира — кимна Майра. — Да, успявайки да ги подмами на мястото, което е осигурил, доказва интелектуалното си превъзходство и следващият етап е да упражнява физически контрол над тях до момента на смъртта им, включително и в него. Не просто ги моделира, а ги превръща в нещо различно от онова, което са били. Така ги прави свои творения.

— Какво ни разкрива това? — Ив огледа стаята. — Едно нещо, което преди не знаехме за него.

— Че е страхливец — каза Пийбоди и накара сърцето на Ив да се разтопи от гордост.

— Именно. Не се осмелява да доближи жертвите си на публично място, рискувайки съпротива дори като използва наркотик. Прибягва до хитрост и лъжи, подмамва ги с пари, шанс за напредък в кариерата или постигане на лична цел. Трябва да ги познава достатъчно добре, за да намери сполучлива тактика. Може би прекарва повече време в наблюдаване и преследване на всяка жертва, отколкото предполагаме по-рано. И колкото повече време им е посветил, толкова по-голям е шансът някой някъде да го е видял с една или повече от жертвите.

— Тук ударихме на камък — напомни й Бакстър.

— Ще се върнем назад, ще разпитаме отново за мъже, с които жертвите са прекарвали известно време на работа и които, възможно е, са получили или поискали частен урок. Месец-два по-рано. Не би отишъл там отново след отвличането. Приключил е с този етап, време е да премине към следващия. Кой е бил редовен посетител на тези места, а не е идвал от седмица за Йорк, от три дни насам за Роси. Макнаб, порови се в компютъра на Роси, намери ми нов частен клиент. Рурк — имена, адреси, месторабота на всяка от списъка ти, която смяташ, че пасва на профила. Фийни, продължавай по следата от Градските войни. Идентифициране на трупове, коментари, имена на официално назначени медицински лица или доброволци, ако можеш да откриеш такива. Искam снимки, ужасяващи истории, военни разкази,

статии, всяко парче, което можеш да изровиш. Бакстър, вие с Трухарт излезте на улицата. Дженкинсън, ти и Пауъл останете там, докато намерите някого, чиято памет може да бъде раздвижена. Опиши всичко, Пийбоди.

— Да, лейтенант.

Тръгна към вратата, когато Фийни я настигна.

— Би ли ми отделила минута?

— Разбира се. Имаш ли нещо?

— В твой офис.

Ив нехайно сви рамене и продължи.

— И без това отивам натам. Искам да прегледам случаите между първия и този по-внимателно и да се обадя на лицата от списъците на разпитаните свидетели. Нужен ни е само един пробив и ще разгадаем мистерията. Зная го.

Той не каза нищо, докато не преминаха през общото помещение и влязоха в нейния офис.

— Искаш ли кафе? — попита тя и смръщи вежди, когато той затвори вратата. — Проблем?

— Защо не сподели това с мен?

— Кое?

— Тази нова теория.

— Всъщност... — Искрено озадачена, Ив поклати глава. — Преди малко го направих.

— Глупости. Застана пред екипа като главен разследващ, безспорен лидер, проведе съвещанието и възложи задачи, без да го обсъдиш с мен. Случаят беше мой, не помниш ли? Използвах моя труд.

— Просто ми хрумна. Нещо казано от бившия приятел на Йорк ми подсказа нова гледна точка. Започнах да работя в тази насока и...

— Започна да работиш сама — прекъсна я Фийни. — Да преразглеждаш изводите ми. От разследване, което аз ръководех. Аз бях главният! Аз разпитах свидетелите!

Усещайки, че мускулите на корема ѝ се стягат, Ив издаде дълга, прочувствена въздишка.

— Да, също както ще преразгледам и другите случаи. Те са част от едно цяло и ако това е ключът...

— Нещо, което не съм виждал? — Уморените му подпухнали очи се пробудиха и засвяткаха гневно. — Въпрос, който не съм задал, докато падаха трупове?

— Не. За бога, Фийни. Никой не би казал или помислил нещо подобно. Просто хрумване. Ти си този, който ме е учил, че когато ми хрумне нещо, трябва да действам. Е, действам.

— Да — бавно кимна той. — Все пак помниш кой те е учил. Кой те е създал като ченге.

Гърлото ѝ пресъхваше.

— Помня. Аз бях там, Фийни, от самото начало, когато ти ме измъкна от униформата. И участвах в разследването. Тогава никой от нас не се сети.

— Дължиш ми уважението да ме уведомиш, че си решила да разнищиш работата ми, вместо да се заловиш с това на своя глава, зад гърба ми, докато аз съм натоварен с някакво скапано проучване за Градските войни. Живях и дишах с този случай ден и нощ.

— Зная. Аз...

— Не знаеш колко пъти съм го изравял отново и съм заживявал с него — яростно я прекъсна той. — Сега си въобразяваш, че щом идеята е хрумнала на теб, имаш право най-безцеремонно да омаловажиш работата ми.

— Не съм имала такова намерение или цел. Разследването е приоритет за мен...

— Както и за мен, мамка му!

— Нима? — Гневът и отчаянието клокочеха като адска смес в стомаха ѝ. — Добре тогава, защото действах по най-добрия начин, който зная. Бързо. Колкото по-бързо работим, толкова по-големи са шансовете за оцеляване на Роси, а точно сега те са колкото на снежна топка в пъкъл. Най-важното не е твоята работа, а нейният живот.

— Не ми говори за живота ѝ. — Той размаха пръст срещу нея. — Или на Йорк, на Дагби или Конгрес, на Уотърс или Уайц. Мислиш, че си единствената, която помни имената им? — Гласът му затрепери от огорчение. — Която носи бремето върху плещите си? Не ми изнасяйте лекции за своите приоритети, лейтенант.

— Ясно заявихте гледната си точка и изразихте чувствата си, капитане. Сега като главен разследващ ви казвам, че трябва да се успокоите. Имате нужда от почивка.

— Върви по дяволите!

— Поспи час-два или се прибери у дома да откъртиш за колкото желаеш, само да се отърсиш от тези мисли.

— Иначе какво? Ще ме отстраниш от разследването?

— Престани — тихо каза тя. — Не поставяй и двама ни в неудобно положение.

— Ти ни постави. Най-добре помисли върху това.

Фийни излезе гневно и затръшна вратата с такъв трясък, че стъклата потрепериха.

С жална въздишка тя се подпря на бюрото си и се отпусна на стола. Едва се държеше на краката си, докато в нея бушуваше буря като яростно море.

И друг път си бяха разменяли гневни реплики. Когато човек познава някого и работи с него, особено при често напрегнати и сурови обстоятелства, подобни думи са неизбежни. Но тези я жегнаха толкова дълбоко, че бе готова да излезе от кожата си.

Искаше вода, само литър-два, за да облекчи паренето в гърлото си, но нямаше сили да стане и да си вземе.

Затова остана да седи неподвижна, докато се опомни и ръцете ѝ престанаха да треперят. С главоболие, което я сковаваше от тила до темето, зареди следващия файл и се подготви за следващия телефонен разговор.

Работи без почивка два часа, с помощта на преводачи, когато се налагаше. Чувствайки нужда от глътка въздух, стана и с мъка отвори прозореца. Просто застана до него вдъхвайки студа навън. „Още няколко часа“, помисли си тя. Щеше да приключи с този етап, да провери още вероятности, да напише доклада.

Излагането на факти, подозрения, показания и слухове ясно и подробно в писмена форма винаги помагаше да ги види и да ги усети по-добре.

Фийни я бе научил и на това.

Проклятие.

Когато комуникаторът ѝ запиука, изпита желание да не отговори. Просто да остави сигнала да звучи, докато си стои и се наслаждава на студения въздух.

Но все пак го извади.

— Далас.

— Мисля, че попаднах на следа.

Вълнението в гласа на Макнаб разсея мъглата в съзнанието ѝ.

— Идвам.

Когато влезе в щаба, почти видя енергийните вълни, които трептяха във въздуха, и забеляза, че Фийни не е там.

— В домашния ѝ компютър — започна Макнаб.

— Просто ти провървя, Блонди — отбеляза Календър.

— Открихме го благодарение на изключителните ми компютърни способности, Цицоранке.

Усмивките, които си размениха, говореха за добро сработване в екипа и споделена гордост.

— Стига препирни — нареди Ив. — Какво имате?

— Ще го заредя на стенния екран. Намерих го в директория „Пикантно“. Проверях документи със заглавия „Тренировка“ и „Упражнения“. Струваше ми се най-очевидно. Предполагах, че в „Пикантно“ има готварски рецепти или нещо подобно. А тя с имала предвид пикантното в работата си.

— Частните клиенти.

— Да, не би ги документирала под подобно заглавие, нали? Имала е доста. Работи с някого, докато той заяви, че не желае повече, или води ежемесечни лични тренировки. Преди да започне с някого, съставя нещо като предложение за индивидуален план. Там вътре има купища. Но този... — Макнаб потупа с пръст монитора. — Създаден е преди шестнадесет дни и няколко пъти е актуализиран. До нощта, в която е изчезнала. Копирала го е и на диск, който не е намерен никъде сред вещите ѝ.

— Взела го е със себе си — заключи Ив, докато се взираше в стенния екран. — Отнесла е предложението на клиента. ТЕД.

— Името му или онова, с което ѝ се е представил. Всичките ѝ програми за частни клиенти са озаглавени с малките им имена.

— Ръст, тегло, телосложение, мерки, възраст. — Ив също изпита известна гордост. — Медицинска история, поне каквато ѝ е дал. Цели, предложения за уреди и тренировъчна програма, хранителен режим. Подробно. Момичета и момчета — заяви Ив, — имаме първото описание. Неизвестният убиец е висок сто шестдесет и седем сантиметра, тежи седемдесет и девет килограма. Пълничък си, а, кучи

сине? На седемдесет и една години. Малко тлъстинки около кръста според тези мерки.

Остана с прикован в екрана поглед.

— Пийбоди, свържи се с всички полицаи извън централата, предай описанието. Макнаб, провери компютрите на „Боди Уъркс“, намери този Тед. Календър, потърси името в електрониката на Йорк или индивидуална програма, съставена от нея, която да включва телосложение и възраст. Каквото и да е, потвърждаващо или допълващо тази информация. — Обърна се. — Рурк, дай ми това, което имаш. Ще започнем да се обаждаме на жените от списъка ти, за да установим дали някой е искал от тях домашно посещение за частна услуга. Полицаи, продължавайте да обикаляте из районите и разпитвайте за мъж, отговарящ на това описание. Бакстър, Трухарт, обратно в клуба и във фитнес центъра. Опитайте се да раздвижите нечия памет. Имам нужда от компютър, бюро и стол. Постигнахме пробив. Да измъкнем онова копеле от свърталището му.

С въздишка, той се отдалечи от работната си маса.

— Разочароваш ме, Джая. Хранех толкова големи надежди за теб.

Беше се надявал ободряващият хор от „Аида“ да я събуди поне за малко, но тя продължаваше да лежи неподвижна, с отворени и изцъклени очи.

Не бе мъртва, сърцето ѝ все още биеше, дробовете ѝ работеха. Изпаднала е в кататония, което бе интересно, призна той, докато стерилизираше инструментите си. Можеше да разрязва и изгаря, да дълбае и кълца без никаква реакция от нейна страна.

Това беше проблем, разбира се. Уж дуе, а партньорката му сякаш не участва в представлението.

— Ще опитаме отново по-късно — увери я той. — Не ми се иска да се провалиш така. Физически си едно от най-добрите ми момичета, но очевидно ти липсва психическа и емоционална устойчивост. — Погледна часовника. — Само двадесет и шест часа. Да, доста изоставащ. Едва ли ще счупиш рекорда на Сарифина.

Подреди инструментите и се върна до масата, върху която лежеше партньорката му. От пресните пробождания с нож се стичаше

кръв, а коремът и гърдите ѝ бяха нашарени със синини и тънки разрези на кръст.

— Поне ще оставя музиката да свири за теб. Да видим дали ще проникне в тази твоя глава. — Потупа я по слепоочието. — Ще видим какво ще стане, скъпа. Но скоро очаквам гостенка. Не искам да гледаш на нея като на съперница, която ще те измести или дори ще те наследи. — Наведе се и я целуна по все още ненакърнената буза, както баща би целунал дете. — Почини си малко и ще опитаме отново.

Време бе — крайно време — да се качи горе. Да се измие и преоблече. После щеше да свари чай, да сложи от хубавите сладки на масата. Гостенката щеше да пристигне скоро.

Компанията бе толкова приятно нещо!

Отключи вратата на лабораторията и отново я заключи зад себе си. В кабинета си погледна към стенния екран и цъкна с език срещу образа на Джая, която лежеше в кома. Боеше се, че ще се наложи да приключи с нея твърде рано.

С безупречния си бял костюм седна на бюрото, за да въведе най-новата информация. „Тя просто не реагира на никакъв стимул“, мислеше си той, докато записваше стойностите на жизнените ѝ показатели, методите и музиката, която бе използвал през последните тридесет секунди от сеанса. Бе вярвал, че сухият лед ще я върне в съзнание или лазерът, иглите, наркотиците, с които бе успял да се снабди.

Време бе да признае и приеме неизбежното. Последните мигове на Джая изтичаха.

„Е, добре“.

Когато свърши с въвеждането на данните, мина през лабиринта в подземие то си, покрай шкафчетата за съхранение, които вече никой не използваше, покрай старото работно помещение, където някога дядо му бе творил своето изкуство.

„Семейните традиции — помисли си той — са гръбнакът на цивилизованото общество.“ Предпочете стълбите пред асансьора. Джая бе напълно права, че редовните упражнения ще му се отразят добре.

Беше си позволил малко повече при поредния си период на отдих, призна сам пред себе си. Вино, храна, тихо съзерцание и разбира се, медикаменти. Когато този работен период приключи, щеше

да замине за някой спа център, да се посвети на физическото и психическото си здраве. Точно от това имаше нужда.

Може би този път щеше да предприеме пътуване в Космоса. Все още не бе опознал места далеч от своята „тера ферма“. Може би щеше да бъде забавно и определено полезно да прекара известно време в космическия курорт комплекс на Рурк „Олимпус“.

Това щеше да бъде сладка глазура, след като постигне сегашната си цел.

Лейтенант Ив Далас от нюйоркската полиция. Тя нямаше да го разочарова като Джая. Имаше няколко подробности, които трябваше да доизпита, за да се добере до нея. Да, да, това бе истина. Но щеше да намери начин.

Отвори тежката стоманена врата на подземиято с код и ключ и влезе в просторната, идеално чиста кухня. Отново я заключи.

През следващия ден щеше да посвети значителна част от времето си на изучаване на информацията, която бе събрал за своята последна Ева. Тя не бе предсказуема като онези, които обикновено избираше. Но това бе един от елементите, които я правеха толкова специална.

Нямаше търпение да я опознае отново след толкова години.

Тръгна през великолепната си стара къща, озъртайки се, за да се увери, че всичко е наред. Мина покрай официалната трапезария, където обикновено се хранеше, и библиотеката, в която често седаше да почете или просто да послуша музика.

В приемната, любимата му стая, в камината от розов гранит гореше приятен огън, а от широка кристална ваза царствено се издигаха азиатски лилиуми с розови ивици.

В ъгъла имаше роял и сякаш все още я виждаше там да сътворява и пресътворява онази прекрасна музика. Виждаше я да се опитва да научи жалките му къси и тромави пръсти да управляват клавишите.

Не бе успял да овладее това умение, нито пък гласът му постигна красота на тоновете, но любовта му към музиката бе дълбока и искрена.

Двойните врати срещу приемната бяха затворени, заключени. Държеше ги така от много години. За дейностите, извършвани зад тях преди време, сега имаше други места.

Домът си бе дом. Неговият и нейният, помисли си той. Винаги щеше да бъде и неин.

Тръгна нагоре по витата стълба. Все още спеше в някогашната си детска стая. Сърце не му даваше да се настани в спалнята на родителите си. Където бе спала тя.

Беше я запазил такава, каквато бе някога. Съвършена като самата нея.

Спря и се загледа в портрета ѝ, нарисуван, докато сияеше в разцвета на младостта и жизнеността си. Бе облечена в бяло — според него винаги трябваше да носи този цвят. За чистота. Само тя бе останала чиста и непоковарена.

Роклята се спускаше по тялото ѝ, това стройно и силно тяло, а на шията ѝ блестеше изящен медальон, нейният символ на живота. Прихванати високо, косите ѝ бяха като корона и наистина, когато я бе видял за първи път, бе я взел за принцеса.

Усмиваше му се толкова мило, нежно, любящо.

Смъртта бе подаръкът му за нея. Отдаваше ѝ почит чрез всички дъщери, които полагаше в краката ѝ.

Той целуна сребърния пръстен, който носеше на ръката си, същия като онзи, който бе поръчал да бъде нарисуван на портрета. Символи на тяхната вечна връзка.

Свали костюма си. Сложи сакото, жилетката, панталона и ризата в коша за почистване. Взе душ, както винаги. Ваните бяха отпускащи, може би успокояващи, но бе толкова нехигиенично да киснеш в собствената си нечистота.

Енергично изтърка тялото си с различни четки — кожа, нокти, крака и коса. Тези четки трябваше да бъдат стерилизирани или сменяни всеки месец.

Ползва сушилната кабина. Според него хавлиените кърпи бяха също толкова нехигиенични, колкото вода във вана.

Изми зъбите си, сложи дезодорант, кремове.

По халат влезе в спалнята и отвори гардероба. Десет бели костюма, ризите — подредени в единия край. Но никога не посрещаше гостенки с работното си облекло.

Избра тъмносив костюм и вратовръзка в различни нюанси на сиво. Старателно се облече и среса снежнобелите си коси, преди да добави съвършено оформена малка брада и мустаци.

Отново сложи медальона, нейния медальон, който бе свалил, преди да влезе под душа.

Стилизираното дърво с множество разклонения заради златото. Дървото на живота.

Доволен от външността си, той слезе в кухнята и премина през нея до гаража, където държеше черния си седан. Приятно бе да шофира през града, слушайки тихо музика на Верди.

Паркира, както бе уредено, на малък занемарен паркинг на три преки от „Вашият ден“, където работеше следващата му партньорка. Ако бе точна, в момента трябваше да върви към него и да мисли за възможността, която ѝ бе предоставил.

Походката ѝ бе бърза и трябваше да е облечена с тъмносиньо палто, с пъстър шал.

Той слезе от колата и закрачи към магазина. Беше я открил там, в сладкарския сектор, и веднага бе впечатлен от красотата, грацията и сръчността ѝ.

Два месеца бяха изминали от онази първа среща. Скоро всичкото време, усилия и грижи, които бе положил, щяха да родят плодове.

Зърна я от една пряка разстояние, забави крачките си. Носеше двете малки пазарски чанти от близки магазини, които бе взел със себе си. Ако някой хвърлеше поглед към него, щеше да види просто човек, излязъл да напазарува в неделя.

Никой не го забелязваше, никой не обръщаше внимание. Усмихна се, когато тя го видя, вдигна ръка и ѝ помахна.

— Госпожице Грийнфийлд. Надавах се да успея да ви придружа през целия път. Съжалявам, че се наложи да вървите пеша в този студ.

— Всичко е наред. — Метна назад красивите си кестеняви коси, дълги почти до раменете. — Много мило от ваша страна да ме вземете. Можех да хвана такси или да дойда с метрото.

— Глупости. — Не я докосна, докато вървяха, всъщност дори се отдръпна, когато пешеходец, разговарящ по линка си, мина между тях. — Ето ви тук, готова да ми отделите време в неделния следобед. — Посочи към паркинга. — Използвах възможността да направя някои покупки.

Отвори вратата на колата, след като бяха прекарвали не повече от три минути заедно на улицата. Когато се качи и запали, той се усмихна.

— Ухаете на ванилия и канела.

— Рискове на професията.

— Прекрасно е.

— Нямам търпение да се запозная с внучката ви.

— Много се вълнува. Планове за сватба. — Засмя се, поклати глава като щедър дядо. — Единственото, за което се говори през последните дни. И двамата сме ви благодарни, че се съгласихте на тази тайна среща, така да се каже. Скъпото ми момиче е много придирчиво. Никакви сватбени агенции, никакви координатори. Държи да свърши всичко сама. Без фирми и организации.

— Жена, която знае какво иска.

— Наистина. Когато видях част от работата ви, бях сигурен, че ще поиска да се запознае с вас. Въпреки че работите във „Вашият ден“, отказва да стъпи там. — С лек смях, той поклати глава. — Мина повече от година, откакто си имаше проблеми с управителката. Такова е моето момиче. Майка ѝ, бог да я прости, беше същата. Упорита и твърдоглава.

— Зная, че Фрида понякога е доста сприхава. Ако разбере, че съм приела частна поръчка, ще побеснее. Затова за всички ни е най-добре да си остане само между нас.

— Разбира се.

Когато сви от улицата, тя се загледа в къщата с възхищение.

— Какъв прекрасен дом! Ваш ли е? Искам да кажа, цялата сграда ли е ваша собственост?

— Да, цялата. Принадлежи на семейството ми от поколения. Искях да се срещнем тук, за да я огледате и да споделите своите виждания за сватбеното тържество. — Угаси двигателя и я поведе към къщата. — Заповядайте в приемната... чувствайте се като у дома си.

— Великолепна е, господин Гейнс.

— Благодаря. Моля ви, наричайте ме Едуард. Надявам се, че нямаме нищо против да ви наричам Ариел.

— Не, щом така предпочитате.

— Насам. Нека взема палтото ви.

Окачи нещата ѝ във вградения гардероб във фойето. Разбира се, щеше да се отърве от палтото, шала и дрехите ѝ. Но обожаваше тази част от артистичната прелюдия.

Влезе в приемната и въздъхна.

— Внучката ми закъснява. Рядко е точна. Ще донеса чай. Настанете се удобно.

— Благодаря.

В кухнята той включи защитния екран към приемната, за да я наблюдава, докато приготвя чая.

Имаше домашни андроиди, разбира се, и периодично сменяше дисковете с паметта им. Но най-често предпочиташе сам да се погрижи за това.

Избра „Ърл Грей“ и сервиза от мейсенски порцелан на баба си. Подгръ го, както го бяха учили — кипна водата, прецизно отмери.

С пинсети постави в купа от скъпоценните бучки захар. Знаеше, че тя ще сложи от тях. Бе забелязал, че пие чая си с отвратителния вреден подсладител. Щеше да ги приеме като част от почерпката и нямаше да усети, че съдържат успокоителни, преди да навлязат в тялото ѝ.

След като постла върху подноса подложка от ефирна дантела, подреди тънките сладки с глазура, купени специално за този малък тет-а-тет. Добави и розова пъпка, натопена в бледозелена купичка.

Идеално.

Тръгна с подноса и трите чаши, които трябваше да поддържат заблудата за неговата внучка, към приемната, където Ариел крачеше и разглеждаше някои от съкровищата му.

— Прекрасна стая. В нея ли ще се състои венчавката?

— Да. Тази е любимата ми, толкова е уютна. — Сложи подноса между двете кресла с лице към камината. — Ще пийнем чай, докато чакаме булката. О, тези сладки са едни от любимите ѝ. Мисля, че ще бъде чудесно да направите същите за сватбата.

— Сигурна съм, че ще мога. — Ариел седна и извърна глава към него. — Донесох диск със снимки на някои сладки, които съм правила, и други, за които съм помагала.

— Отлично. — Той се усмихна и повдигна купичката с бучки захар. — Една или две?

— Живея опасно и слагам по две.

— Чудесно.

Отпусна се назад и хапна сладка, докато тя бърбореше за своите планове и идеи. Най-сетне клепачите ѝ започнаха да натежават, а гласът ѝ да звучи провлачено.

Изтупа трохите от пръстите си, когато тя понечи да стане.

— Нещо не е наред — успя да промълви Ариел. — Нещо става с мен.

— Не — въздъхна той и отпи глътка чай, докато гостенката му губеше съзнание. — Всичко е точно както трябва да бъде.

10.

За да работи без риск да полудее, Рурк издигна мислена стена от мълчание. Просто се скри зад нея и заключи съзнанието си за звъна, тракането, гласовете и електронното пиукане и бръмчене.

Отначало бе поел имената от „А“ до „М“, а Ив останалата част от азбуката. Как бе възможно сред служителите му да има толкова много брюнетки, чиито имена започват с „А“? Ааронсън, Абът, Абъркомби, Абрамс и дори Адзула.

Не след дълго се бяха убедили, че двама души не са достатъчни, за да се свържат с всички.

Ив повика двама полицаи и нивото на шума нарасна още повече.

Опитваше се да не мисли как времето изтича, докато той седи тук и се обажда на служителки, които дори не познава и едва ли някога ще познава лично. Жени, които разчитаха на него за прехраната си и изпълняваха задачи, възложени от него или някой подчинен.

За всеки разговор бе нужно време. Една камериерка в хотел не бе свикнала да отговаря на телефонни обаждания в дома си, на работното място или на джобния си линк от самия собственик на хотела. От мъжа с костюм във внушителния централен офис. Всяко обаждане бе досадно повторение и както бе принуден да признае, изнервяща чиновническа работа.

„Рутина“, би го нарекла Ив и той се питаше как издържа на този монотонен шум.

— Хей, ирландецо. — Календър проникна през неговата стена, смущвайки го в ръката. — Не е зле да станеш, да се поразтъпчеш и да влееш малко гориво.

— Моля? — На моменти гласът ѝ едва се чуваше сред общото бръмчене. — Какво?

— При този вид работа нивото на енергия спада, ако не го поддържаш. Почини си, вземи си подкрепление от автомата. Използвай микрофона и слушалките за малко.

— Не съм свършил дори с проклетата буква „Б“.

— Чака те още доста работа. — Тя кимна и го почерпи със соев чипс от отворения пакет на пулта си. — Вземи това, разходи се. Така кръвта се стича в задника ти, не че не е страхотен. Но ако не върнеш малко кръв в главата си, мозъкът ще блокира.

Права бе, знаеше го. Все пак част от него искаше да ѝ изръмжи да си гледа работата и да го остави на мира. Вместо това стана от пулта.

— Искаш ли нещо от автомата?

— Нека бъде изненада, но да е течено и шумящо.

Наистина бе приятно да стане, да се поразтъпче, да се откъсне за малко от работата и шума.

Когато излезе, видя ченгета да фучат по коридорите или да се тълпят пред автоматите за напитки. Мъж, който се смееше гръмогласно, бе подминат с безразличие от двама широкоплещести полицаи. Никой не го удостои дори с поглед.

На етаж се носеше мирис на отвратително кафе, застояла пот и нечий твърде силен евтин парфюм.

Господи, как жадуваше за глътка свеж въздух.

Избра газирано за Календър, а после дълго се застоя срещу автомата, умувайки какво да вземе за себе си. Нямаше абсолютно нищо, което да му харесва. Спря се на вода и извади джобния си линк за поредното обаждане.

Когато се обърна, видя Майра да върви към него. Това изживяване щеше да бъде най-близкото до глътка свеж въздух в лабиринта на полицейската централа, реши Рурк.

— Не знаех, че все още си тук — каза той.

— Прибрах се у дома, но не ме свърташе. Изпратих Денис на вечеря с дъщеря ни и се върнах да свърша малко досадна работа. — Погледна огромната чаша с безалкохолно в ръката му и се усмихна. — Това изглежда далеч от обичайния ти избор на питие.

— Взех го за едно от електронните ченгета.

— Аха. Сигурно ти е трудно.

— Пълна скука. Бих предпочел да се потя цяла година във военновъздушните сили, отколкото да работя като полицай една седмица.

— Да, противоречи на природата ти. Всъщност имах предвид да бъдеш използван по този начин, без да знаеш защо или от кого.

— Влудяващо е — призна той. — Преди малко си мислех, че не познавам никоя от жените, с които се опитваме да се свържем. Те са просто зъбни колела в машината, нали?

— Ако не означавах нищо повече за теб, нямаше да бъдеш тук. Мога да те уверя, че не носиш никаква отговорност за онова, което вече се е случило или може да се случи. Но ти вече го знаеш. Чувствата са друг въпрос.

— Да — съгласи се той. — Така е. Търся евентуална мишена, а не съм открил такава. Все още.

— Свикнал си да държиш нещата под контрол, да предприемаш действия или да ги направляваш. — Майра докосна ръката му със съчувствие. — Точно това правиш сега, макар да ти се струва другояче. И аз съм тук по същата причина. Надявам се Ив да ми възложи някаква работа.

— Искаш ли газирано?

Тя се засмя.

— Не, но благодаря.

Влязоха заедно и се разделиха, когато Рурк се върна на пулта си, а Майра тръгна към Ив.

— Дай ми да върша нещо — каза тя. — Каквото и да е.

— Обаждаме се на тези жени.

Ив ѝ обясни за списъка, за подхода и ѝ даде част от имената.

В черен костюм и вратовръзка, той седна на мястото си в ложата на Метрополитън Опера. Очакваше с вълнение началото на постановката на „Риголето“. Най-новата му партньорка спеше на сигурно място. Що се отнася до Джая... не искаше да разваля вечерта си с мисли за това разочарование.

Утре щеше да приключи с проекта и да продължи напред.

Но тази вечер щеше да се наслади на музиката, гласовете, светлините и драмата. Знаеше, че ще отнесе всички това със себе си у дома и ще го изживява отново и отново, докато отпива бренди пред камината.

Утре щеше да спре часовника.

Но сега седеше тук, тръпнещ от възбуда, докато оркестърът настройваше инструментите си.

„Изкупил е цялата гостилница“, помисли си Ив, когато храната започна да пристига. Занизаха се табли с месо, хляб, сирене, салати и сладкиши. Освен тях видя две огромни торби с нещо наистина скъпоценно — истинско кафе, произведено от негова фирма.

Срещна погледа му — нейният бе откровено укорителен. Той само поклати глава.

— Никакво цупене — каза Рурк.

Ив си проправи път сред навалищата около храната до неговия пулт.

— Няколко думи.

Излезе от стаята и когато я последва, радостното оживление в щаба бе знак, че никой друг не е недоволен от възможността да хапне сандвич от ръжен хляб с телешко.

— Слушай, приех угощението с пици, но...

— Трябва да върша нещо — прекъсна я той. — Малко е, но поне е нещо положително, осезаемо.

— Ченгетата могат и сами да се погрижат за прехраната си, а ако реша да поръчам нещо, имам бюджет. Има процедура.

Обърна се, а после отново застана с лице към нея и отчаянието просто заструи от него.

— Господи, вече затънах в скапани процедури! Защо се дразниш толкова, че съм поръчал някакви шибани сандвичи?

Тя спря, когато почувства в гърлото си зъбите на гнева.

— Защото е нещо осезаемо. — Притисна клепачите си и силно ги потърка с пръсти. — Повод да си го изкарам на някого.

— Не можеш ли да прекъснеш за час? Погледни ме, погледни ме! — повтори той и сложи ръце на раменете ѝ. — Изтощена си. Имаш нужда от час да се изтегнеш, да подремнеш.

— Няма да стане. Впрочем и ти не изглеждаш бодър.

— Чувствам се, сякаш някой използва мозъка ми като боксова круша. Не е от умора или липса на сън. А заради проклетото еднообразие.

Последното я накара да се намръщи... и малко да живне.

— И преди си вършил полицейска работа.

— Кратки задачи, както осъзнавам сега, с известна тръпка и ясна крайна цел.

— Тръпка? Като да рискуваш живота си и да цапаш ръцете си с кръв?

По-спокоен, той завъртя глава и се запита колко ли години ще бъдат нужни, за да преодолее напълно тази склонност да търси опасности.

— Доста по-примамливо за жалост, отколкото да седя пред монитор или с линк в ръка часове наред.

— Да, зная какво имаш предвид. Но това е част от работата, голяма част. Не е само преследване по въздух и земя и разбиване на врати. Слушай, можеш да полегнеш за час. Може би трябва. Аз ще довърша.

Докосна трапчинката на брадичката ѝ.

— Освен че звучи крайно неприемливо, разбери, че щом ти работиш, и аз ще работя. Това е новото правило, докато приключим случая.

За да спори с него, бе нужна енергия, която тя нямаше в излишък.

— Е, добре.

— Има още нещо, което те мъчи. — Повдигна брадичката ѝ и задържа ръката си там дори когато тя се опита да я отблъсне. — Ето какво става, когато мозъкът ти е използван като боксова круша. Едва сега го забелязвам. Какво е?

— Струва ми се достатъчно, че едно жестоко копеле, което ни се изплъзна преди години, отново измъчва и убива жени под носа ни.

— Не, има и друго. — Фразата „което ни се изплъзна преди години“ му подсказа нещо. — Къде е Фийни?

Вместо отговор, тя пристъпи от крак на крак и ритна автомата за напитки така силно, че задейства алармата.

Внимание! Внимание! Унищожаването или повреждането на тази машина е престъпление, наказуемо с до тридесет дни затвор или глоба до хиляда долара за вандалска проява. Внимание! Внимание!

— Добре тогава — спокойно каза Рурк, хвана ръката ѝ и я задърпа по коридора. — Да отидем в офиса ти, преди и двамата да бъдем арестувани заради опит за кражба на газирани напитки.

— Нямам време...

— Мисля, че е в интерес на всички да отделиш време.

Продължи да я води напред почти без да привлече погледите на полицаите от неделната вечерна смяна.

Когато влязоха в офиса ѝ, той затвори вратата и се облегна с гръб на нея, докато Ив риташе бюрото си.

— Е, ако си свършила с малтретирането на неодушевени предмети, кажи ми какво се е случило.

— Издъних се, това се случи. Мамка му, мамка му и по дяволите! Направих гаф.

— Какъв?

— Колко ми беше нужно? Десет минути? Пет? Пет минути да поговоря с него преди съвещанието. Но не се сетих, дори не ми мина през ума. — Очевидно на ръба на умопомрачението, тя сви юмруци и притисна главата си от двете страни. — Какво става с мен, за бога, дори не ми мина през ума.

— Повтори още веднъж — настоя Рурк. — По-ясно.

— Фийни. Не обсъдих с него новата информация, не му казах за новата насока на работа. Че заподозреният се свързва с жертвата, подмамва я да отиде при него, вместо да я отвлича от улицата. Версията, върху която работехме при първото разследване. Проклятие! — Бюрото ѝ отнесе още един ритник с ботуш. — Просто го поставих в един кюп с всички други, не взех предвид факта, че той ръководеше първото разследване. Трябваше само да го привикам настрана и да му кажа: „Хей, имаме нещо свежо“. Да му дам време да го приеме.

— Реагирал е остро, доколкото разбирам.

— Кой би могъл да го упрекне? — сопна се тя в отговор. Уморените ѝ очи бяха помръкнали от разкаяние. — Нахвърли се върху мен. А какво направих аз? Упорствах, че съм постъпила правилно. Не можах просто да кажа: „Съжалявам, увлякох се и не помислих“. Не, не можах да кажа това. Е, мамка му! — Закри лицето си за миг и изтри сълзите, които бяха на път да бликнат от очите ѝ. — Ужасно е.

— Скъпа, толкова си уморена.

— И какво от това, по дяволите? Значи съм уморена, върша си работата и толкова. Умората не е никакво оправдание. Развихах му се, Рурк. Казах му да си почине, да си върви у дома. Да бях го повалила на земята и да бях размазала физиономията му.

— Наистина ли мислеше, че се нуждае от почивка, Ив?

— Няма значение — въздъхна тя. — Дори и да мисля така, това не означава, че съм постъпила правилно. Каза, че не го уважавам, а не е така. Толкова е далеч от истината, но този път не проявих уважение. Както вече ти казах, при първото разследване отговорността тежеше върху неговите плещи. С постъпката си направих бремето му още по-непосилно.

— Седни. О, за бога, седни за пет минути. — Приближи се и почти насила я сложи на стола. — Зная какво е да ръководиш и да носиш отговорност. Често е неприятно и много често несправедливо. Но някой трябва да взема решенията и да дава нареждания. Може би не си се замислила за чувствата му и можеш да съжаляваш за това, ако ти помага. Но простият факт е, че имаш твърде много грижи, за да ти хрумне да правиш четки на Фийни.

— Не са четки.

— Той също е изнервен и очевидно се е нуждаел от отдушник за напрежението — продължи Рурк, сякаш не бе казала нищо. — Доста удобно, бих казал, е излял гнева си върху теб. Сега и двамата съжалявате.

Тя зяпна от искрено изумление за две секунди, а после оголи зъби.

— Ощипи ме.

— И това ще стане в близко бъдеще. Казала си му да си върви у дома, защото си разбрала, макар ядосана и наранена, че има нужда да се поразсее. Той си е тръгнал, защото, макар ядосан и наранен, е разбрал, че се нуждае от това. И така мисията е изпълнена и предполагам, по някое време утре двамата ще изясните недоразумението и ще го забравите. Прав ли съм?

Ив изсумтя, смръщи вежди.

— Е, дано прозренията ти са правилни и разумни.

— Той те обича.

— О, господи.

Рурк не можа да сдържи смеха си.

— И ти него. Ако бяхте просто колеги, може би положението щеше да бъде малко деликатно. А щом има и обич, и двамата вървите по доста трънлив път при подобни обстоятелства.

От мястото, където седеше, Ив все още можеше да ритне бюрото. Направи го, този път леко.

— Това звучи като стоте и един съвета на Майра.

— Приемам го като комплимент. Олекна ли ти?

— Не зная. Може би. — Ив потърка слепоочия. — Адски ме боли главата.

Рурк посегна към джоба си, извади малка кутийка. Отвори я с палец и ѝ я подаде. Тя се намръщи при вида на малките сини таблетки. Знаеше, че са стандартно болкоуспокояващо, както и че няма да я остави на мира, докато не вземе една от тях. А това само щеше да направи главоболието ѝ още по-непоносимо. Или просто ще я натика в гърлото ѝ насила, а не би рискувала да изживее подобно унижение, когато едва се сдържа да не избухне в плач от самосъжаление.

Взе таблетка и я глътна.

— Добро момиче.

— Повтарям, ощипи ме.

Той я притегли към себе си. Целуна долната ѝ устна.

— Само прелюдия към онова, което предстои.

Тя докосна лицето му.

— Ти също изглеждаш малко унил.

— Така се чувствах. Унил и отегчен. — Потърка чело в нейното за миг. — Да отидем да хапнем сандвичи и да пийнем свястно кафе.

Щом ги видя да влизат, Макнаб им махна с ръка.

— Имаме няколко находки.

— Изтрийте горчицата от лицето си, детективе.

— О, извинявайте. — Той потърка устни с две ръце. — Започнахме да разпитваме за Тед в клуба, където работи Джая Роси — докладва Макнаб. — Доста клиенти отговарят по ръст и тегло, но не и по възраст, или са на същите години, но имат различно телосложение. Свързахме се и с други клубове от веригата. Онзи Пи е много старателен с документацията, но не намери нищо, което да ни насочи. Затова преминах на по-далечните.

— Карай по същество, Макнаб.

— Добре, имаме няколко души, сред тях никой на име Тед, но неколцина отговарят на описанието и навярно ще поискаш да ги издириш. Не се вписват в профила обаче. Досега всички се оказват семейни мъже, с деца и внуци и не притежават имоти от типа, който търсим, на свое име или на имената на роднини.

— Това ли са находките?

— Не. Започнах да си мисля — да опитаме с местата на другите убийства, така че първо проверих във Флорида и сто ти първата ценна находка.

Зареди информацията на монитора.

— Членска карта на името на Едуард Нейвс. Роден на 8-и юни 1989-а, възрастта отговаря. Поискал е тренировъчна програма, така че имаме ръста и теглото му. Бил е с няколко килограма по-лек, но нищо чудно да е наддал. Пийбоди казва, че Тед е галено име от Едуард, така че...

— Адрес.

— Да, това е проблемът. Адресът е фалшив. Попълнил е улица и номер във Флорида, според които би трябвало да е отседнал в сградата на Маями Гранд Опера. Проверих.

— Зареди картата му за самоличност.

— Добре. — Макнаб задърпа натежалото си от нитове ухо. — Проблем номер две. Мога да ти посоча няколко мъже на име Едуард Нейвс, но данните от личната карта на никого от тях не съвпадат с тези от членската карта.

— Копирай ги все пак. Ще ги проверим. Откога е регистрацията му? Кога се е подвизавал във Флорида?

— Преди пет години. Картата е издадена три месеца преди първото убийство там. Той е, Далас. — Гласът на Макнаб издаде убеденост и чертите му станаха сурови. — Интуицията ми го подсказва, но добре се е покрил.

— Ще го открием. — Ив погледна Рурк. — Имаш ли фитнес клубове в Европа?

— Да.

— Да потърсим членски карти от другите градове на убийствата. Може би е просто предположение, но е възможно да е една от тактиките му за търсене на жертви.

Отправи се към своя пулт. Реши отново да се порови в материалите от Флорида, може би щеше да засече връзка между фитнес клуба и някоя от жертвите там. Клиентка, инструкторка или чистачка.

— Ив. — Майра застана до нея и погледът ѝ накара Ив да изтръпне. — Опитвам се да се свържа с Ариел Грийнфийлд. Работи в сладкарското отделение на магазин „Вашият ден“ в центъра. Не

отговаря на линковете от списъка с номера за връзка. Току-що позвъних на посоченото лице за контакт, съсед. Грийнфийлд не се е прибираща в апартамента си, откакто е тръгнала за работа тази сутрин.

— Дай ми адреса. — Понечи да повика Пийбоди, но се въздържа. Беше допуснала грешка с Фийни, нямаше смисъл да рискува да отнесе още един личен шамар. — С Рурк ще направим проверка. Ако не получите друго нареждане, всички от екипа да си тръгват в единадесет и да поспят. Явете се отново точно в осем за първо съвещание. Ако дотогава изникне нещо, колкото и дребно да е, държа да бъде първата уведомена.

Когато потеглиха към апартамента на Ариел, Ив хвърли поглед към Рурк. Изражението му бе неразгадаемо, но тя го разбираше. Вина, тревога, въпроси.

— Какво е „Вашият ден“?

— Магазин за специални случаи. Доста луксозен, всичко, от което се нуждаеш, под един покрив. Всякакви специализирани бутици — за облекло, цветя, сладкарски изделия, доставки на храна, украса и дори организиране на тържества. Хрумна ми, когато планирахме нашата сватба. Защо човек да ходи на толкова много места, щом може да отиде на едно и да намери буквално всичко закуп? Дори ако искаш нещо по-различно, има консултанти, които ще ти го намерят.

Ив се запита кога лично тя би влязла в подобен магазин. Само ако падне от третия етаж, разбие главата си в тротоара и получи сериозно мозъчно увреждане. Но каза:

— Удобно.

— Да, точно това си мислех. Върви добре. Тя работи там от осем месеца. Ариел Грийнфийлд.

— Може би точно сега се натиска с някой симпатяга, когото е забърсала в бар.

Той извърна глава към нея.

— Не го вярваш. Мога да се свържа с началничката ѝ и да попитам в колко часа си е тръгнала от работа.

— Да не избързваме. Нека първо проверим в апартамента ѝ, да поговорим със съседа. Слушай, знаеш ли защо задържам екипа още два часа? Може би не е тя. Ако вложим всички усилия в тази насока,

може би друга жена ще бъде подмамена. Първо трябва да добием по-трезва представа за ситуацията.

— Да, по-трезва представа. Как е главоболието?

— Хапчето помогна. Не е изчезнало напълно, но мога да не му обръщам внимание.

Когато паркираха, Рурк докосна ръката ѝ.

— Къде са ръкавиците ти?

— Някъде. Не тук.

Задържа ръката ѝ в своята, отвори жабката и извади резервния чифт, който бе купил за нея при скорошно пазаруване.

— Сложи тези. Студено е.

Ив ги нахлузи и бе благодарна за тях, когато извървяха пеша една пряка до жилищната сграда.

— Не хапна сандвич — изтъкна тя.

— Нито пък ти.

— Поне не съм се бръкнала със сто долара, без да получа парче кисела краставичка или хапка зеленчуково пюре.

— Никога не съм разбирал как някои хора могат да си падат по смачкани зеленчуци.

Трогнат от загрижеността ѝ, той обви ръка около раменете ѝ, докато вървяха.

Вместо да изчака сигнала, Ив отвори входната врата с универсалната си карта.

Прилична сграда, забеляза тя. Типична за средната класа. Жилища за хора със стабилна бота и доходи. Чисто фойе, стандартни охранителни камери, един асансьор.

— Трети етаж — каза тя. — Може да върви пеша до работа, ако няма нищо против малка разходка. С метрото би си спестила пет преки ходене в мразовито време или ако закъснява. Сладкарите започват работа рано, нали? В колко часа отваря магазинът?

— В седем и тридесет, заради сладкарницата и кафенето. Повечето сектори работят от десет до шест, в събота до осем. Но мисля, че сладкарското отделение започва работа преди отваряне.

— Два часа по-рано може би. Значи, ако е трябвало да бъде там в шест... — Замълча, когато стигнаха до етаж. — Съседът е в 305.

Ив закричи към вратата и тъкмо вдигаше юмрук да почука, тя се отвори. Мъжът, който застана на прага, приближаваше тридесетте и

косата му стърчеше на кичури, боядисани в черно и златисто. Беше облечен с провиснал пуловер и стари дънки, а лицето му издаваше едва сдържана тревога.

— Здравейте, чух асансьора. Вие ли сте ченгетата?

— Лейтенант Далас. — Ив показва значката си. — Ерик Пастор?

— Да, заповядайте. Ари все още не се е прибрала. Обадох се на доста хора, за да попитам дали някой я е виждал.

— Кога я видяхте за последен път?

— Сутринта. Рано тази сутрин. Дойде да ми донесе кифлички. Снощи излязохме с приятелска компания. Ари си тръгна преди полунощ, защото днес трябваше да бъде на работа в шест. И правилно предположила, че съм махмурлия.

Седна на страничната облегалка на дивана. По всичко в стаята личеше, че обитателят ѝ е прекарал по-голямата част от деня в реанимиране след дълга нощ. Соев чипс, кутии с недоизпити безалкохолни, шишенце с болкоуспокояващи, одеяло, няколко възглавници, разхвърляни наоколо.

— Едва стигнах до дивана — продължи той. — Чух я да влиза и измърморих нещо. Малко ме смърми и ми каза чао. Ако не съм умрял, щяла да купи нещо на връщане и да ми спретне вечеря. Да не се е случило нещо с нея? Не ми казаха нищо по линка.

— Близки ли сте? Вие и Ариел?

— Да. Не, не по този начин, нали разбирате. Приятели сме. Излизаме заедно.

— Може ли да е с някого, с когото поддържа нещо повече от приятелство?

— Вижда се с няколко момчета... нищо сериозно. Позвъних им, позвъних на всички, по дяволите. Освен това щеше да ми каже. — Гласът му леко затрепери, което подсказа на Ив, че му е трудно да се владее. — Щом е казала, че ще дойде да приготви вечеря, значи ще го направи. Вече започвах да се тревожа, когато вашите хора ми се обадоха.

— До колко часа е била на работа днес?

— А... момент. Четири... Да, мисля, че до четири. Пада се дългата ѝ неделя, така че до четири. Обикновено се прибира направо у дома. Когато не работи цял ден, обикаля по магазините, срещаме се за обяд или нещо подобно.

— Бихме искали да надникнем в апартамента ѝ.

— Добре. Няма да има нищо против. Ще донеса ключа. И тя има ключ от моето жилище.

— Спомена ли за някаква уговорка? Среща с някого?

— Не. Всъщност... не зная, за бога. Бях заровил глава под възглавницата и се молах за бърза и милостива смърт, когато тя цъфна тук сутринта. Не обърнах внимание. — Извади връзка ключове от едно чекмедже. — Не разбирам защо не отговаря на джобния си линк. Не разбирам защо задавате всички тези въпроси.

— Да видим апартамента ѝ — предложи Ив. — Ще започнем от там.

„Ухае на сладки“, осъзна Ив. Кухнята бе малка, но организирана и оборудвана от човек, който има ясни цели.

— Някои жени харчат заплатите си за обици или обувки — каза Ерик. — А Ари за продукти и сладкарски прибори. В района с месарниците има специализиран магазин „Всичко за сладкарството“. Получава оргазъм само като влезе там.

— Липсва ли нещо, което би трябвало да бъде тук, ако просто е отишла на работа?

— О, не зная. Не мисля. Да огледам ли?

— Защо не.

Докато той обикаляше апартамента, Ив се загледа в малкия компютър точно до вратата на кухнята. Не можеше да го докосне, не и преди официалното обявяване на Ариел за изчезнала.

Струваше си да наруши правилата в името на кауза, която можеше да се окаже важна.

— Може би той е тук — промърмори Рурк. — Може би онова, което търсим, е тук.

— А може би тя ще влезе в дома си след по-малко от тридесет секунди и с пълно право ще ме обвини в незаконно навлизане в личното ѝ пространство.

— Глупости.

Понечи да мине покрай нея и сам да отвори компютъра.

— Почакай, по дяволите. Само почакай.

— Обувките ѝ.

Ерик излезе от спалнята с озадачено и тревожно изражение.

— Какво е станало с тях?

— Хубавите ѝ черни обувки не са тук. Ходи на работа с равни, защото върви пеша, на осем преки е, пък и прекарва деня на крак. А сега и равните ѝ обувки за работа ги няма. Би взела другите само ако ще ходи някъде, тогава би ги взела. — Изражението му стана малко по-спокойно. — Взела ги е. Сигурно има среща или нещо подобно, а е забравила да ми каже или съм бил толкова замаян, че... Това е. Излязла е с някого след работа.

Ив се обърна към Рурк.

— Отвори го.

11.

Ив предаде новата информация на екипа в централата и нареди да вземат електрониката на Ариел. Заредена със свежа доза адреналин, тя се обърна към Рурк.

— Изиграхме го.

Той продължи да се взира в изображенията на сватбени сладки с означения за цени на малкия монитор.

— От песимистичната страна изглежда, че ние сме изиграните.

— Не бива да мислим така. Тръгваме по следа, която няхаме преди това разследване. И се движим в правилна посока. Иначе щяхме да узнаем за изчезването на Грийнфийлд едва след часове и дори дни. Нямахме да знаем как я е подмамил.

— И с какво ѝ помага това, Ив?

— Всичко, което знаем, ѝ дава по-добър шанс за оцеляване. Знаем, че е при него от около пет часа. Трябва да предположим, че е посетил магазина, в който работи, и се е свързал с нея по някакъв начин. Пет часа, Рурк — повтори тя. — Все още не ѝ е сторил нищо. Може би само я е упоил. Няма да започне с нея, преди да...

Рурк вдигна очи с леден поглед.

— Преди да приключи с Джая Роси. Преди да издълбае на тялото ѝ колко време е издържала — каза той.

— Точно така. — Нямахме начин да бъде по-тактично. Безсмислено беше да се опитва. — Докато не открием трупа на Роси, за нас тя е жива. Докато не открием труп, има шанс. Вече малко по-добър. Правим огледи на паркинги, свързваме се с фирмите за превози. Разговаряме с колегите ѝ, с приятели. Имаме възрастта му, телосложението. Преди двадесет и четири часа не разполагахме с всичко това. — Ив се отдръпна от него и докосна ръката му. — Копирай тази програма. Ще продължим у дома. Може би нещо ще изскочи от проучването на Съмърсет или от имотната част. Парчетата трябва да се подредят.

— Добре. Но никой от двамата ни няма да се залавя отново за работа поне два часа. Говоря сериозно, Ив — каза Рурк, преди тя да възрази. — Самата ти нареди всички от екипа да си починат.

— Бих взела душ — каза тя след миг. — Един час. Компромис. — Вдигна ръка и го накара да замълчи. — По-добре се съгласи, вместо да загубим половината от това време в спор.

— Добре.

Той копира информацията и ѝ подаде диска.

Ив не смяташе шофирането до дома за част от почивката, затова отстъпи волана на Рурк и прелисти записките си за имената, датите и показанията.

Бе отвлякъл третата жертва по-скоро от очакваното. Възможните причини бяха две. По-ранното ѝ подмамване беше наложено или от неговия, или от нейния график. Или Джая Роси не проявяваше особена издръжливост.

Може би вече е мъртва... Ив не виждаше причина да споделя това опасение с Рурк.

Часове, помисли си тя. Ако се бяха свързали с Ариел Грийнфийлд по-рано, щяха да стигнат до нея преди него. Точният въпрос в точния момент. Не само жената щеше да бъде в безопасност, а щяха да имат и солидна информация за заподозрения.

Излязла е от работа в четири, припомни си тя. Възнамерявала е да приготи вечеря за съседа си. Значи е смятала да се прибере у дома след извънредната среща вероятно два-три часа по-късно.

— Колко ли би могла да трае подобна среща за обсъждане на предложения за сватбени сладки и десерти? — попита Ив.

— От нейна гледна точка... — замисли се Рурк. — Подготвила е доста предложения, разнообразие от видове, форми и вкусове. Потрудила се е. Мисля, че е предвидила около два часа. Ако е смятала, и много правилно, че хората вземат всяка подробност около сватбата си много сериозно, би трябвало да бъде готова да отдели на потенциалния клиент толкова време, колкото му е нужно.

— Добре, да кажем, два часа, значи до шест, без да смятаме времето за придвижване. Казаха е на момчето от отсрещния апартамент, че ще купи това-онова на връщане, за да сготви истинско домашно ястие. Нужно е време. За пазаруването, за готвенето. Може би около... час.

— Твое предположение. — Рурк сви рамене. — Съмърсет ще знае по-добре.

— Да, докато се консултираме с Негово Кльощачество, предполагам, около час. Което значи до деветнадесет, но отново без придвижването. Ако си легне късно, а в понеделник трябва да отиде рано на работа, не би й останало много време за сън. Не мисля, че е имала предвид твърде късна вечеря.

— Какво ти говори това?

— Че най-вероятно срещата не е трябвало да бъде много далеч. Не отвъд реката в Джърси, може би дори не в Бруклин или Куинс. Движението по моста и през тунелите е натоварено. По-голяма е вероятността той да се намира в Манхатън. Това стеснява търсенето.

Ив се размърда на седалката.

— Обещава да приготви скромна вечеря за приятел, не нещо специално за любовник. Просто съсед, с когото се надява да сподели добрата новина, ако приеме поръчката. Щяла е да напазарува на връщане. Което означава, че е възнамерявала да се прибере у дома. С обществен транспорт или пеша. За да може да се отбие в супермаркета. Значителен шанс той да е в централната част или поне недалеч. — Отпусна се назад. — От там ще тръгнем. Ще разширим радиуса, разбира се, но тръгваме от там.

Продължи да размишлява по пътя към къщи, да добавя нови фактори, да търси нови гледни точки. Градските войни, методите за разпознаване на тела, клиниките в Лоуър Уест или Ийст Сайд.

Почти със сигурност той имаше собствен транспорт, но би било удобно да преследва и да дебне жертвите си и пеша.

Повечето хора пазаруваха и посещаваха заведения в квартала, в който живеят. Сапунът и шампоанът най-вероятно бяха купени от магазина в центъра, ако не ги е поръчал по интернет или не ги е донесъл от чужбина. „Старлайт“ бе в Челси, сладкарницата в центъра, а мястото, където бе открита първата жертва — в Лоуър Ийст. Джая Роси работеше близо до централната част.

Може би този път той не пътуваше далеч от дома си.

Може би.

Ив въведе всички известни и неизвестни в портативния си компютър с намерението да ги прехвърли в домашния и да изчисли вероятностите.

— Искам всичко, върху което работи Съмърсет, на диск и на моя компютър — започна тя, докато влизаха през портала. — Ще се допитаме до него за времето, което отнема готвенето и пазаруването, но искам да проверя и кои магазини е посещавала Грийнфийлд най-често. И за други специални места в района на Петдесета. Съдейки по думите на съседа ѝ, не би пропуснала да влезе в някоя нова сладкарница. Ще разпитаме и другите ѝ приятели, с които е излязла в събота. Може би е споменала нещо за планове си за неделя.

Слязоха от двете страни на колата, но Рурк докосна рамото ѝ, когато стигнаха до стъпалата пред дома си.

— Ти не вярваше, че Роси има шанс.

— Не съм казала това, винаги има.

Нищожен или никакъв. Въпреки това вложи цялата си енергия, но знаеше, че шансът ѝ е нищожен и до известна степен го бе приела.

— Слушай...

— Не, не ме разбирай погрешно. Не те критикувам. Просто стигнах до лично прозрение, докато карах насам. Наблюдавам те, когато работиш, и те слушам дори да не говориш. Умът ти разкрива много. С Ариел Грийнфийлд е различно.

Той плъзна длан надолу по ръката ѝ, докато стигна до пръстите и те се преплетоха с неговите.

— Сега вярваш, че има реален шанс. Не само да го намерим, а да го спрем. Трябва да вярваш всеки миг, иначе няма да можеш да вършиш работата си. Но щом вярваш, че ще го намериш и ще го спреш, преди да е твърде късно за тази жена, шансът и на Джая Роси нараства от никакъв на нищожен. Това те зарежда с енергия и същевременно прави отговорността още по-тежка. Те имат шанс. Ти си техният шанс.

— Ние — поправи го Ив. — Всеки, който работи по случая, е техният шанс. Нека не я разочароваме.

Очакваше Съмърсет да се материализира във фоайето и възнамеряваше да остави на Рурк да разговаря с него. Но в мига, когато прекрачиха прага, чу звънлив смях в приемната, който никога не би сбъркала.

— Мейвис е тук.

— Това се казва час почивка. — Рурк свали шлифера от раменете ѝ. — Едва ли има по-забавен начин за отпускане на мозъчните клетки

от порция Мейвис Фрийстоун.

Не можеше да го отрече. Но щом влезе в приемната, Ив видя, че Мейвис е довела и Трина. Сякаш това не бе достатъчно, за да я побият тръпки, а бяха извели и бебето на вечерна разходка.

Най-ужасяващото в този момент ѝ се стори, че малката Бел беше в прегръдката на Съмърсет и костеливите му пръсти я гъделичкаха под брадичката.

— Ще получа психическа травма — заяви Ив. — Не е възможно той да се усмихва така. Противоречи на законите на човека и природата.

— Не бъди гаднярка. — Рурк леко я смушка в ребрата. — Дами — каза той със спокоен глас и привлече погледите на цялата компания.

— Хей! — Лъчезарното лице на Мейвис засия. — Прибрахте се! Тъкмо щяхме да тръгваме, но Бела искаше да получи още няколко целувки от Съмърсет.

Което според Ив бе още едно потвърждение, че бебетата и хлапетата са странни създания.

Мейвис заподскача и късата ѝ набрана пола се завъртя над клин на точки. Полата бе в бонбоненорозово, а точките на клина — искрящо сини на розов фон. Беше избрала и син оцветител за косата си, забеляза Ив. Сред сребристорусото се открояваха няколко ярки кичура.

Тя хвана Ив и Рурк за ръце и ги поведе навътре в стаята.

— Леонардо трябваше спешно да замине за Ню Ел Ей за среща с клиент, така че с Трина и Бел си прекарваме един цял ден по женски. Последна спирка при Съмърсет. Виж кой е тук, Бел. Виж кой е дошъл да те види.

Ив нямаше друг избор, освен да сведе поглед към бебето, все още сгушено в прегръдката на Съмърсет. Почти всеки друг би казал, че е като кукличка. Но за нея куклите бяха зловещи.

Факт бе, че малката изглеждаше страхотно, въпреки лигите — пълничка румена хубавица. На главата ѝ бе вързана розова дантелена панделка, сякаш я бяха опаковали като подарък. Теменуженосините ѝ очи бяха будни, може би твърде будни. Накараха Ив да се запита какво става в мозъчето на човешко същество с големината на пудел.

Бел беше облечена с ританки и пуловерче с нещо пухкаво, което приличаше на истинска кожа. Над него имаше лигавник — навярно вече попил доста течност, с надпис: „Моят татко е върхът!“

— Сладка е — каза Ив и понечи да се отдръпне, но Рурк ѝ попречи и се загледа в бебето над рамото ѝ.

— По-скоро бих казал „прелестна“. Хубаво си я издокарала, Мейвис.

— Благодаря. — Някогашната улична хулиганка, сега сензация в бизнеса с музикални клипове, съзерцаваше дъщеря си с неземно сини очи. — Понякога я гледам и просто не мога да повярвам, че е излязла от мен.

— Защо е нужно да споменаваш това? — попита Ив и накара Мейвис отново да се засмее.

— Можем да останем още малко, ако не сте твърде уморени. И двамата изглеждате смазани.

— Имат нужда от лечение — отбеляза Трина.

— По-далеч от мен.

Ив размаха пръст срещу консултантката.

— Имаме нужда от нещо за хапване. — Рурк се усмихна на гостенките. — Ще останете ли да вечеряте с нас?

— Съмърсет вече ни нахрани до пръсване, но ще ви правим компания. Няма смисъл да бързаме, след като знаем, че татко няма да ни чака у дома, нали, Беларама?

— Веднага ще приготвя нещо.

Ив видя Съмърсет да повдига ръце и отгатнала намерението му, бързо и страхливо се отдръпна встрани. Побутна Рурк с хълбок и остави него на фронтовата линия.

Обичаше съпруга си, без колебание би рискувала живота си, за да спаси неговия. Но когато ставаше дума за бебета, беше готова да го остави да се удави.

Той инстинктивно протегна ръце, сякаш да хване нещо чупливо или избухливо, преди да падне на пода.

— Недей... трябва... О, е, добре — промърмори Рурк, когато Съмърсет внимателно извърши прехвърлянето.

— Има ли нещо по-специално, което бихте искали? — На устните на Съмърсет се появи съвсем лека усмивка, когато очите на Рурк го пронизаха с огнен поглед. — За вечеря.

— Нещо набързо — отвърна той. Веднъж се бе наложило да обезвреди бомба за секунди и не бе изпаднал в такава паника.

— Надявах се да се видя с вас. — Мейвис му се усмихна чаровно и го остави да стои като на тръни. — Почти успях да прибера корема си и получих разрешение от лекарите да работя. Имам купища нов материал, така че реших да вляза в студиото и да монтирам няколко клипа.

— Да. Звучи... добре.

— Супер е! Мисля да вземам Бела със себе си. Луда е по музиката. Ако не се получи, с Леонардо ще намерим решение.

— Тя не иска бавачка — обади се Трина.

— Поне засега. Искам да бъде изцяло моя. Моя и на татко си. Но ме сърбят ръцете да се заловя за работа, така че искам да видя дали ще се справя сама.

— Сигурен съм, че ще успееш. — Рурк сведе поглед към бебето и забеляза, че очичките на Бел се затварят. Сякаш гъстите тъмни мигли бяха твърде тежки за нежните ѝ клепачи. — Спи ѝ се. — Той присви устни, когато създанието в ръцете му престана да му се струва толкова ужасяващо, а по-скоро невинно и сладко. — Изтощени сме от цял ден забавления, а? Какво трябва да направя сега?

— Вече го правиш — увери го Мейвис. — Но ще я сложим да си легне. В преносимото ѝ креватче има монитор. — Тя стана. — Приемникът е тук. — Докосна шнола с форма на фламинго точно над дясното си ухо. — Просто я сложи тук. Ако се събуди, погъделичкай я по коремчето. Умира от удоволствие.

Креватчето представляваше нещо като миниатюрен сгъваем шезлонг, добре подплатен с възглавнички в цветовете на дъгата, които бяха запазена марка на Мейвис... или, на Бела. Въпреки че да я сложи да легне бе сравнително проста задача, усети как по гърба му изби пот.

Щом я остави и се изправи, облекчението и задоволството, което изпита, бяха почти като оргазъм.

Мейвис приклепна и се засуети с одеялцето.

— Така ѝ е добре, нали, малкото ми съкровище?

— Котаракът! Котките не са ли опасни за бебета?

— Мисля, че хората преувеличават — отвърна тя с усмивка. — Впрочем Галахад се изплаши от Бел. Един поглед — и дим да го няма. Ако дойде да мърка около нея, ще го усетя. Чувам дори дишането ѝ в този монитор. — След като приглади одеялцето за последен път, Мейвис се изправи. — Трябва да хапнете в трапезарията, както

направихме ние. И там гори приятен огън. Ще се отпуснете по-добре. Наистина сте капнали. Няма да ви досаждаме още дълго.

— Решихме да си дадем час почивка. — Сега, когато опасността да ѝ подадат бебето бе изчезнала, Ив отново се приближи към Рурк. — Да вечеряме.

Седнаха в трапезарията, където огънят прасеще и бяха запалени десетина свещи. Не можеше да се отрече, че Съмърсет умее бързо да приготвя вкусни ястия. Имаше тънки резени печено пилешко в някакъв ароматен сос, картофена фантазия и нещо, което може би бе пюре, но приготвено по този начин, не изглеждаше толкова отблъскващо.

Поднесе на Трина чаша вино, а на Мейвис нещо розово и пенливо с чинийка тънки бисквити и шоколадови бонбони.

— Ако идвам тук твърде често, коремът ми отново ще стане огромен. — Мейвис си взе бонбон. — Гледането на дете отваря почти толкова голям апетит, колкото бременността.

— Никаква кърма на масата — предупреди я Ив. — Така да се каже.

— Нося я със себе си навсякъде. — Тя се усмихна. — Говорете си за разследването. И без това не можете да престанете да мислите за него. Чухме за случая по телевизията. Помня, когато онзи убиец се появи за първи път. Все още упражнявах стария си занаят. Всички момичета на улицата бяха изплашени.

— Тогава си била твърде млада за него.

— Може би, но все пак беше страшно. Двете с Трина решихме да не бъдем повече брюнетки и снощи си устройохме фризьорско парти. Нали се сецаш, за всеки случай.

Ив погледна сребристите и сините кичури на Мейвис, а после огненочервените къдрици на Трина.

— Да, сега определено не сте негов тип.

— Радвам се да го чуя. Как вървят нещата впрочем? Репортажите са потресаващи.

— Имаме няколко следи.

— Снощи правех прически в седемдесет и пети канал. — Трина погледна бисквитите с присвити очи, взе си една. — Онази репортерка търсеше сензация. Стръскащи думи и прочее. Каза, че жертвата била обезобразена и окървавена и че полицията е в шок.

— Повечето репортери са жалки нищожества.

— Много от тях твърдят същото за ченгетата. — Трина се усмихна. — Според мен петдесет на петдесет. Както и да е, всички клюки в салона вчера се въртяха около това и беше пълно с клиентки, бързащи да се отърват от кестениявия цвят на косите си.

Ив набоде парче пилешко.

— Все още ли работиш и в салон? — замислено попита тя. — Мислех, че си щатен стилист за шоуто на Надин и частен консултант.

— Човек може да намира частни клиенти и чрез салона, ако знае как. Освен това Рурк ми уреди сладка работа.

— Каква?

— Трина е управител на салона за красота в спа центъра ми „Блис“ — обясни Рурк. — Отличен избор според мен.

— Имаш право. — Трина повдигна чашата си за тост. — Бизнесът дръпна със седем процента, откакто постъпих.

— Твоите фризьорки поемат ли частни ангажименти? — попита тя.

— Против политиката ни е. — Трина повдигна изразителните си вежди срещу Рурк, докато отпиваше вино. — Частната уговорка означава, че клиентите няма повече да дойдат при нас и салонът и спа центърът няма да имат печалба. Не бихме изтървали никого. Но нека бъдем реалисти. Ако клиент помоли някоя... впрочем наричат се „консултантки“, за домашна услуга, тя няма да откаже, освен ако не ѝ се работи.

— Търся мъж около седемдесетте, нисък и пълничък.

— Имаме и такива, разбира се. Политиката ни е тактично да насочваме пълничките към спа секторите или фитнес съоръженията. Освен това поддържахме връзка с фитнес клубовете и...

— Имам предвид конкретно — прекъсна я Ив. — Мъж от този тип, който да е идвал и да се е опитвал да придума някоя от консултантките за частна услуга. През последните, да кажем, два месеца.

— Дълъг период, Далас — каза Трина. — Имаме голям оборот и няма начин да узнаем за лична услуга, освен когато е уговорена чрез салона.

— Какъв е редът тогава?

— Изпращаме екип или една консултантка за специални случаи и салонът получава голям процент.

— Трудно ще открием нещо — промърмори Ив.

— Но като се замисля, имах подобен клиент.

Ив остави вилицата си.

— Сещаш се за някого?

— Слушай, както казах, имаме голям оборот. Разни хора ме търсят за частно почти всеки ден. Какво толкова... О, да, да! — Виното блисна към ръба на чашата ѝ, когато припряно я стовари на масата. — Той е! Онзи чешит! Мамка му!

— Само ми кажи какво си спомняш.

— Добре. Господи, почакай да се поразровя в паметта си. — Трина затвори очи и вдиша през носа няколко пъти. — Той влезе... за маникюр, мисля. Не помня кой го обслужи. Беше в събота следобед, струва ми се, а тогава е лудница. Дълго чака за оформяне на ноктите, поразходи се из търговската част. Беше пълно. Просто помня, че го зърнах няколко пъти. После ползвах почивката си, влязох в бара за коктейл... или може би газирано... не, коктейл беше.

— Трина, не ме интересува какво пиеш.

— Просто си припомням картината. — Очите ѝ внезапно се отвориха. — Щом искаш да ти я опиша, трябва първо да я видя ясно. И така, беше коктейл. Бананово-бадемов. Правим ги убийци. И той идва, безкрайно любезен. „Извинете, госпожице“, нещо подобно. Разбрал, че аз съм шефката, и докато чакал, забелязал и колко съм добра. — Трина се усмихна. — Затова не му казах да се разкара, да не ме занимава през почивката. Искаше да разбере как може да уговори обслужване у дома. Не за себе си, не... почакай... — Намръщи се, взе чашата си и отпи, докато Ив едва се сдържаше да не скочи и да изкопчи останалите подробности от нея с бой. — За съпругата му май... Да, да, разкрасяване у дома. Била тежко болна и му хрумнало, че ще се почувства по-добре, ако ѝ направят прическа, може би процедури за лице, маникюр, педикюр и прочее. Пълно обслужване.

— Трина...

— Почакай само минута, по дяволите. Нека довърша. Казвам му как процедираме в подобни случаи, как се договаряме за възнаграждението и той тактично ме подпитва дали бих могла да свърша работата в почивния си ден. За да не бързам да се върна в салона, а да отделя на жена му толкова време, колкото желае. Във

време, удобно за мен. Дори ми показва снимка на жена си. С удоволствие щял да плати колкото сметна, че е уместно.

— Даде ли ти адрес?

— Не преставах да ме прекъсваш. — Очевидно раздразнена, Трина отново отвори очи. — Не. Казах, че трябва да прегледам графика си. Така и направих и поисках време да помисля. Дори възрастен човек може да те мине, нали знаеш? В програмата ми нямаше свободно място в близко време. Мисля, че му дадох две възможни дати след около две седмици. Каза, че ще ги обсъди с болногледачката на жена си, да решат кога е по-удобно. Попита дали имам визитка, за да може да се свърже с мен. Дадох му и това беше.

— Не те е потърсил отново?

— Не. Мисля, че го срещнах след около седмица. Някъде... къде беше? А, да, в бара, където пийвах с онова гадже, с което се надявах да се получи нещо. Помислих си: „Странно е да видиш костюмар с болна съпруга в подобно заведение“.

— Каза ли ти име?

— Може би, не помня. Ако открия маникюристката, която го обслужи, ще го намерим в книгите. Поне първото име. Той ли е вашият човек?

„Не прибързвай — каза си Ив. — Поискай още уточнения.“

— Какъв цвят беше косата ти?

— Сигурно се шегувах. Беше преди около месец. Да, преди месец, първата събота на февруари, защото си спомням как си казах, че ако бизнесът продължава да върви така през целия месец, ще поискам увеличение на заплатата. Продължи и получих увеличението. Още веднъж благодаря — обърна се тя към Рурк.

— „Карамел Мока“ — промълви Мейвис. — С кичури „Морска звезда“.

— Така ли? — попита Трина. — Сигурна ли си?

— Боядиса и мен в „Морска звезда“ с малко „Карамел“. — Ръката на Мейвис леко затрепери, когато посегна към чашата си. — Имам добра памет за тези неща. О, господи... Мисля, че ми прилошава.

— На теб? Аз съм тази, която е била набелязана за мъчителна смърт. Струва ми се, че ще... — Трина притисна ръка към корема си, а после очите ѝ засвяткаха между силно присвитите клепащи. — Бясна

съм! Така се чувствам. Кучи син! Болна съпруга! Щял да ми плати колкото поискам! Възнамерявал е да ме убие! — Взе чашата си и я пресуши. — Защо се е отказал?

— Ти промени цвета. — Мейвис вдиша и издиша няколко пъти, бавно и дълбоко. — Не издържа дори седмица. Боядиса се в цвят „Гарван“ с кичури „Скреж“.

— Задръжте малко — настоя Ив. — Тази „Мока“ кестеняво ли означава?

— Като основен цвят — потвърди Трина. — Разбира се, когато го нанасям аз, никога не се получава толкова обикновено.

— Можеш ли да го опишеш?

— Да, мисля, че мога. Имай предвид, че беше с изкуствена коса.

— С перука?

— Качествена според мен, а разговаряш с експерт. Да! Затова отначало не го познах в бара. Не беше... искам да кажа, той беше, но без перуката. Или поне не със същата. Не бях достатъчно близо, за да преценя дали е друга, или е естествената му коса.

— Искам да го опишеш. Всяка подробност, която си спомняш. Външност, глас, фигура, жестове, нещо характерно. Всичко. Утре сутрин ще поработиш с полицейски художник.

— Така ли? Без майтап? Значи съм нещо като очевидец. Страшно.

— Да се качим в офиса ми. Помисли. Извикай го в съзнанието си.

Ив извади линка си.

— Пийбоди! Искам да се свържеш с Янси. Да бъде готов за работа със свидетел утре. Точно в седем.

— В седем сутринта? — попита Трина.

— Мълчи. — Ив само размаха пръст. — Разбра ли, Пийбоди?

— Да — прозвуча гласът й. — Това там Трина ли е?

— Да. Тя е нашият свидетел. Светът е малък, мамка му. Искам Янси, Пийбоди. Сега ще запиша описанието й и ще го изпратя на екипа. Кажи на Макнаб, че искам той и другите електронни магьосници да се готвят за търсене на съвпадение първо по описанието, а после и по портрета, веднага щом Янси го завърши.

Говореше в движение. С бързи крачки излезе от трапезарията, премина по коридора, през фойето и тръгна нагоре по стълбите.

Докато тя даваше куп наставления и разпореждания, Трина хвърли поглед към Рурк.

— Малко ме плаши, когато е надушила следа.

— Може да изглежда и много по-страшна. Върви с нея, аз идвам.

— Той се обърна назад и докосна рамото на Мейвис. — Защо вие с Трина и Бела не останете да пренощувате тук?

— Наистина ли? Удобно ли е?

— Разбира се. Съмърсет ще се погрижи за всичко, от което имате нужда.

— Благодаря. Боже мой... Благодаря. Зная, че е глупаво. Никой няма да ни безпокои, но...

— При тези обстоятелства всички ще се чувстваме по-добре, ако сте на сигурно място тук. Можеш да се обадиш на Леонардо да му кажеш.

— Добре. Благодаря. Рурк?

— Мм?

— Ако Трина не беше боядисала косата си...

— Зная. — Той я целуна по косите. — За щастие на всички ни е решила, че моката не ѝ отива.

12.

Ив отиде право до бюрото си и посочи стол.

— Седни. Да запишем всичко това. Започваме с ръст, тегло и фигура.

— Мисля, че вече знаеш тези неща. — Трина се огледа. Бе влизала в офиса на Ив и друг път, но не в качеството на свидетел. — Защо не сте обзавели тази стая разкошно като останалата част от къщата?

— Тук не е останалата част. Трина, съсредоточи се.

— Просто се запитах как може да ти харесва да работиш във второкласното отделение на Тадж Махал или друго подобно място.

— Сантиментална глупачка съм. Ръст?

— Добре, хм. По-скоро нисък. Под метър и седемдесет... и над метър и шестдесет. Виж, бях седнала до бара, а той беше прав, така че... — Тя нацупи устни и повдигна ръка с разперена длан. — Да, толкова, метър и шестдесет и шест-седем. Така предполагам.

— Тегло?

— Не зная. Когато правя масажи, хората са голи. Не мога да ги преценя с дрехи. Бих казала, че беше закръглен, но не М на М.

— М на М?

— Метър на метър. Просто... — Описа извивка с ръце над корема си, до гърдите. — С леко шкембе. Не шишко, но не и Мистър Фитнес. Пълничък като мексиканския ти чичо.

— Ако имах такъв. Добре. Цвят на косата и кожата.

— Беше с някаква пепеляворуса четка, гъста на темето, къса отстрани. Но така изглеждаше перуката.

— Тъмносива, къса и гъста.

— Тъмносивото е твърде убит цвят според мен. Пепеляворусото има лек златист оттенък. Но може да се каже, да. Когато го видях в бара втория път, беше със снежнобяла коса. Ако наистина е бил той, в което съм почти убедена. Пухкава и бяла. Като сняг. Не зная защо се загрозява с пепеляворусо, когато толкова му отива бяло.

— Бяла коса. Казваш, че не е била перука.

— Зърнах го само за миг и си казах: „Господи, откъде познавам този човек?“ Но да, на пръв поглед косата изглеждаше естествена. Не мога да го заявя със стопроцентова сигурност.

— Очи?

— Боже мой. Слушай, Далас, не помня точно. Мисля, че светли. По-скоро светли, но не мога да кажа сини, зелени, сиви или кафяви. Почти съм убедена, че не бяха тъмни. Всъщност перуката веднага привлече вниманието ми, защото ми се стори тъмна, за разлика от всичко останало. Имаше доста добра кожа.

— Какво имаш предвид?

— Светла, гладка. Няколко бръчки, разбира се, но не твърде дълбоки. Полага грижи за кожата си. Не беше увиснала под брадичката, така че вероятно се е подложил на някоя и друга операция. Кожата му изглеждаше удивително свежа.

— Светла — промърмори Ив. — Светла коса, светли очи, светла кожа.

„Мъж с бяло лице.“ Може би румънската ясновидка не бе пълна шарлатанка.

— Да, да. Беше боядисал веждите си в тон с перуката. Леко бяха избледнели. Повечето хора не обръщат внимание, но моята работа е да забелязвам. Бяха бели в бара, когато се надяхах да подаря на онзи сладур, с когото пийвах, най-вълнуващата нощ в живота му.

— Каза, че бил костюмар. Наистина ли беше облечен с костюм, или просто изглеждаше от този тип?

— И двете. Беше с костюм, мисля, че сив, като косата и веждите. Може би. Имаше вид на човек, който притежава цял гардероб такива. От три части — добави тя. — Да, да, жилетка, панталон и сако. Малък аксесоар на джобчето и вратовръзка. Истински тузар. В бара също. Тъмен костюм. Страхотен контраст с бялата коса. — Трина замълча и потърка тила си. — Сега осъзнавам в каква опасност съм била. Щях да приема предложението. Ако ми се беше обадил, щях да приема. Лична услуга, малко разнообразие. Нищо не губя.

Дъхът ѝ затрепери и на лицето ѝ не остана капка руменина.

— Изглеждаше толкова приятен и... иска ми се да кажа, безобиден. Симпатичен възрастен господин, който иска да направи

нещо специално за болната си съпруга. Нямах да го жая за цената, но щях да приема.

— Не си приела — напомни ѝ Ив. — И е допуснал грешка, като е пробвал с теб. Обръщаш внимание на подробности, наблюдателна си и помниш. Слушай ме. — Наведе се напред, защото беше очевидно, че истината току-що е връхлетяла Трина с цялата си сила. Не само бе преbledняла, а започваше и да трепери. — Гледай ме и слушай какво ти казвам. Днес е отвлякъл още една. Остава ѝ малко време, докато започне да я измъчва. Той не бърза. Чува ли ме?

— Да. — Трина овлажни устни. — Да.

— Допуснал е грешка с теб — повтори Ив. — Всичко, което ми казваш сега и ще повториш утре пред полицейския художник, ще ни отведе при него. Ще ни помогнеш да спасим живота ѝ, Трина. Може би не само нейния. Схващаш ли?

Трина кимна.

— Може ли чаша вода? Изведнъж устата ми пресъхна.

— Разбира се. Почакай само минута.

Когато Ив тръгна към кухнята, Рурк влезе в офиса.

— Изглеждаш прилично — каза той на Трина.

— Разтреперих се — призна тя. — Всъщност почти не съм на себе си. Ето ме тук, в замъка на Рурк, в покоите на Далас. Не мога да бъда на по-безопасно място. И въпреки това треперя. А Мейвис?

— Обажда се на Леонардо. И трите можете да останете тук.

— Искат ли питане? В шикозно място като „Блис“ човек не очаква някой смахнат убиец да дойде за маникюр. Нали разбираш?

— Явно този държи да работи с оформени нокти — отбеляза Ив, когато се върна с бутилка охладена вода. Трябва да видя онази книга със записани часове — каза тя на Рурк.

— Ще го уредя. И ще се погрижа — обърна се той към Трина — да те заместят утре. Не се тревожи.

— Благодаря. — Тя отпи голяма глътка вода. — Добре.

Ив я изчака да преглътне.

— Кажете ми нещо за гласа му.

— Тъж... приятен, мисля. Тих. Тъж... школуван... Предполагам, че това е думата. Говореше като образован човек със солидно състояние. Интелигентен, но не превзет. Като си мисля сега, това беше едно от нещата, заради които реших, че е приятен и безобиден.

— Някакъв акцент?

— Не. Искам да кажа, говореше изтънчено. Но акцент... не.

— Нещо характерно? Татуировка, белег?

— Не. — Гласът ѝ вече звучеше по-спокойно, руменината ѝ се връщаше. — Поне не видими.

— Добре. — Ив реши, че е достатъчно. Ако бъдеше твърде настойчива сега, щеше да хвърли сянка върху онова, което Янси можеше да изкопчи от Трина на следващия ден. — Ако си спомниш още нещо, ще ми се обадиш. Трябват ми имената на всички, които са били на работа в деня, когато е дошъл, на бармана, който ви е обслужил, на продавачките, опитали се да му продадат нещо, докато е разглеждал търговската част. Мога да получа повечето от тези неща от Рурк. Искам ти да се напиш добре.

— Да, и аз се надявам на това. Мисля да поостана при Мейвис и Бел, докато се успокоя още малко.

— Съмърсет ще ви покаже къде ще спите. Ако имате нужда от нещо — добави Рурк, — само кажете.

— Добре. Толкова е... умът ми не го побира. — Трина поклати глава, когато стана. — Просто ще... — Тръгна към вратата, но спря. — Той ухаеше толкова хубаво.

— На какво?

— На някакъв качествен продукт... и не се смесваше с нищо, което да го разваля. Някои хора просто не знаят как да използват аромати. Беше нещо... — Отново присви очи. — Лек дъх на розмарин, съчетан с малко ванилия. Приятно.

Тя сви рамене и излезе.

— Голям късмет — каза Ив.

— За теб. — Рурк се приближи и седна на ръба на бюрото. — И за Трина.

— Това непостоянство в избора на цвят за косата се оказа невероятно ценно за нея. Трябва да разпратя описанието. Искам да направя справка в международния информационен обмен. Не мисля, че ще открием съответствие там. Едва ли той е в системата, но си струва да опитам. Трябва да поработиш с резултатите от нерегистрираната техника. Да видим дали имаш конкурент, който отговаря на профила.

— Добре.

— Отказал се е от Трина и вместо нея е набелязал Йорк.

— Господи, не й казвай това.

Ив го стрелна с гневен поглед.

— Нима мислиш, че съм способна?

— Извинявай. Разбира се, че не си. Ще довърша проучването за недвижимите имоти главно до Петдесета. Ще си легна, когато приключа.

— Добре. Шансовете се увеличават. Ще направим пробив.

— Вярвам ти. — Той протегна ръка и потърка сенките под очите й с палец. — Опитай се да не пиеш твърде много кафе.

Ив реши, че да се опита не означава непременно да успее. Освен това всъщност колко кафе бе твърде много? Изпрати описанието, после го въведе в международната система.

При така зададените параметри се получаваха безброй резултати и щеше да бъде нужно доста време, за да ги отсее, но не можеше да пропусне тази стъпка.

Започна да изчислява вероятности. Заподозреният живееше, работеше и имаше връзки в централната част на Манхатън. Посещаваше магазини, ресторанти и фирми в този район, за да избира жертви. Носеше различна дегизировка, за да променя външността си при срещи с потенциални жертви.

Направи справка за обществените и частните паркинги и гаражи в центъра и започна да се свързва със собственици, управители и дежурни служители.

Продължи с търсене на сгради, все още съществуващи или надстроени, в които са били откарвани убитите или са били лекувани ранените по време на Градските войни.

Следващото, с което се залови, беше да прочете подробния доклад от първите разговори със съседите на Грийнфийлд.

Нищо.

Все пак трябваше да похвали Нюкърк за старанието. Беше й предоставил имената, адресите и подробен преразказ на всеки разговор.

Хрумна й, че може би този усет за подробности е наследствена черта, и потърси в записките си номера за контакт на Джил Нюкърк.

Той ѝ отговори бързо, напълно буден, с блокирана видеовръзка, което изведнъж ѝ напомни колко е часът.

— Полицай Нюкърк, тук е лейтенант Далас. Извинявам се за безпокойството по това време.

— Няма проблем, лейтенант. Само минута.

Изчака при син екран тридесет секунди или дори по-малко. Видеото се включи и се появи тъловато лице, леко посивяла версия на младия полицай, с когото се бе запознала на местопрестъплението.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Тръгнах по нова следа и държа да споделя колко ценна част от екипа е синът ви. Сигурно се гордеете с него.

— Всеки ден — потвърди той. — Благодаря, лейтенант.

— Бихте ли напругнали паметта си, за да се върнете към разговорите със съседите на жертвите от преди девет години? Търся конкретно лице.

Предаде му описанието.

— Минаха девет години.

— Зная, че е дълго време. Може би сега е с няколко килограма по-тежък и навремето е имал по-тъмна коса. Но мисля, че бялото е неизменно. Може би е живял или работил на мястото на един или повече от инцидентите.

— Тогава разговарях с много хора, лейтенант. А и бях включен в екипа едва след второто убийство. Но ако ми дадете малко време, мога да прегледам записките си.

— Дано са точни и изчерпателни като докладите на сина ви.

Джил се усмихна.

— От кого се е учил?

— После ще ви бъда благодарна, ако ми отделите малко време. Ще бъда в централата най-късно в седем. Можете да ме откриете там или на който и да е от линковете ми по всяко време. Ще ви дам номерата им.

Той кимна.

— Добре. — Когато ги записа, отново кимна. — Вече прегледах част от записките си. С капитан Фийни разговаряхме няколко пъти.

— Да, зная. Можете да се обадите на него, вместо на мен. Извинявайте, че ви събудих.

— Ченге съм от тридесет и три години. Свикнал съм.

„Отново търсене на игла в купа сено“, помисли си Ив, след като затвори. Но резултатите започваха да идват.

Когато Рурк влезе, трябваше да напегне зрението си, за да го фокусира. Очите ѝ се затваряха.

— Нещо?

— Нищо за конкурентите, което да се откроява ясно.

— А неясно?

— Шепа хора във висшите ешелони на конкуренцията донякъде отговарящи на описанието. Нито една истинска находка. А и част от тези са или извън страната, или на космическо пътуване. Когато направих справка за другите места и периоди, за никого нямаше съвпадение. Слязох няколко нива по-ниско, в случай че някой от подчинените ми таи злоба срещу мен или компанията. И там не открих нищо. Накрая реших, че съм тръгнал за зелен хайвер.

— Понякога си струва да опиташ.

— Ив, няма никаква връзка с бизнеса ми. Не аз съм в основата, а ти.

Тя примигна два пъти.

— Аз...

— Виждам го изписано на лицето ти. — От думите му струеше гняв. — Твърде уморена си, за да го скриеш. Не си изненадана. Хиляди дяволи! Тази мисъл се върти в главата ти от известно време, а ме ангажираш с излишна работа, за да отклониш вниманието ми.

— Охо! Почакай!

Рурк само се приближи и я повдигна от стола.

— Нямах право. Никакво. Знаела си или поне си се досетила, че той ме използва заради връзката ми с теб, защото си свързана с него още от първите му подвизи, от първото разследване.

— Остави ме на мира.

— Не мога, мамка му!

Гневът му, горещ или хладен, бе в най-добрия случай опасен. Като се добавеше емоционален смут и обтегнати нерви, ставаше смъртоносен.

— Ти си набелязана жертва. Най-ценната перла в кървавата му корона. Таила си го в себе си, без да проявиш уважение и да го споделиш с мен.

— Недей. Писна ми от хора, които ме обвиняват в неуважение. Разследвам убийство и съм забравила диска с уроци по етикет в офиса си. Остави ме на мира!

Рязко я дръпна нагоре и я накара да се изправи на пръсти.

— Ако не бях толкова обсебен от мисълта, че някой избива мои служителки заради нещо, което съм сторил или присвоил, щях да стигна до това прозрение много по-рано. Ти ме остави да тъна в заблуда.

— Не зная дали причината е свързана с мен или с теб, но знаех... и бога ми, ти го потвърждаваш, че ако ти кажа за това подозрение, ще обезумееш.

— И предпочете да ме лъжеш.

Яростта ѝ се надигна като пламък при това обвинение и ѝ бе нужно огромно усилие, за да се сдържи да не го удари.

— Не съм те лъгала.

— Премълчаваш. — Той я остави да стъпи на земята. — Мислех, че си имаме повече доверие.

— Мамка му. Шибана работа. — Ив седна и притисна главата си с две ръце. — Сякаш се издънвам на всяка крачка. С Фийни, с теб. Наистина ти имам доверие и ако не съм ти го доказала досега, като споделям с теб всичко, което имам, не зная какво повече да сторя.

— Достатъчно бе да споменеш за това проклето подозрение.

— Трябваше да помисля. Всъщност дори не ми беше хрумнало, преди Майра да повдигне въпроса. Кое се случи днес. Все още не съм имала време да помисля, по дяволите. Не съм изчислила вероятността.

— Изчисли я сега.

Тя отпусна ръце и вдигна поглед към него. Гневът ѝ бе охладнял като мокър фитил и бе останала само тлееща пепел.

— Не мога да го понеса. Трябва да знаеш, че колкото и слабохарактерно да изглежда, не бих понесла плесница и от теб днес. Не и от двама ви в един ден. Не съм искала да нараня никого. Просто върша работата си както намеря за добре. Нямах намерение да го крия от теб, просто все още не го бях проумяла напълно.

— Или не беше решила как да го използваш, ако подозрението ти се потвърди.

— Да. Ако се потвърди, ще го използвам. Ако ме познаваш, би трябвало да знаеш това.

— Да, зная го.

Той се обърна и закричи към прозорците на офиса й.

— Преди време не бих се консултирала с никого, за да взема решение. Преди време — продължи тя — не бих счела за необходимо да се замислям за нечий чувства, каквото и решение да се налага да взема. Вече не е така. След като поразмишлявам и ми хрумнат идеи или възможности, щях да ти кажа. Не бих продължила напред, без да ти кажа.

„Вярно е“, каза си той, докато се опитваше да овладее яростта и страха си. Вярно бе и за двамата. Но това не му носеше почти никаква утеха.

— Все пак ще продължиш напред, независимо от моите мисли и чувства.

— Да.

Рурк се обърна.

— Може би нямаше да те обичам така до болка, ако беше различна.

Тя въздъхна дълбоко.

— Може би аз нямаше да те обичам така и прочее, и прочее, ако не разбираше, че не мога да бъда различна.

— Добре тогава.

— Съжалявам. Зная, че ти е тежко.

— Знаеш. — Върна се при нея. — Да, знаеш, но не разбираш напълно. Как би могла? И защо? — Докосна бузата й. — Нямаше да се ядосам толкова, ако ми беше отнело по-малко време да прозра, че причината не е свързана с мен, а с теб.

— Светът не се върти само около теб, баровец.

Успя да го накара да се усмихне, но очите му останаха сериозни.

— Ще поговорим надълго и широко за плановете, които криеш в тази посока. Да използваш себе си като примамка.

— Да. Имаш думата ми.

— Е, добре. Трябва да си лягаме. Този път ще се наложи, лейтенант. Наближава два след полунощ, а искаш да станеш около пет, предполагам.

— Да, добре. Ще поспим.

Тръгна с него, но мухата, която бе пуснал в главата ѝ, не престана да я измъчва.

— Въртеше се в съзнанието ми — започна тя. — Теорията, че съм набелязана жертва. Въртеше се наред с много информация и предположения.

— С теб съм на всяка крачка от два дни и три нощи, така че добре разбирам на какво си подложена.

— Да, но разбери... господи, чувствам, че говоря като виновна женичка още преди думите да са излезли от устата ми.

— Моля те, трябва да престанеш.

— Сериозно. — Леко смутена, Ив пхна ръце в джобовете си. — Наумят ли си нещо, жените човъркат ли, човъркат, просто не те оставят на мира. Всеки момент ще започна да се чудя какъв цвят червило подхожда най-много на тена ми. Или на обувките.

Той се засмя и поклати глава.

— Мисля, че няма такава опасност.

— Ако някога тръгна в тази посока, ще ме спреш, нали?

— С удоволствие.

— Но това, което не мога да не изтъкна, колкото и да се сърдя на себе си, е, че дори не знам дали има нещо вярно в тази теория. Няма вероятност да отида в нечий дом, за да планирам парти или да преподавам самба.

— Често ходиш в домовете на непознати, за да ги разпитваш или да записваш показания.

— Е, добре. — Ив зарови пръсти в косите си, докато влизаха в спалнята. — Но рядко съм сама и невъоръжена. За бога, Рурк, аз съм ченге. Не е толкова лесно някакъв старец да ме докопа.

— Кое то те превръща в голямо предизвикателство. Би било нова тръпка за него.

— И това не звучи убедително. Но...

— Ти можеше да бъдеш поредната му жертва вместо Ариел Грийнфийлд. Ако те е набелязал преди дни... всъщност преди седмици, днес можеше да похити теб.

— Не. — Точно затова не преставаше да го тормози. Той трябваше да го проумее, да го приеме и да се успокои. — Помисли. Не съм останала насаме в офиса си дори за час от петък вечерта насам.

Извън тази къща съм или с теб, или с Пийбоди. Мислиш, че може да ме хване, но как би се справил с двама ни или с две ченгета?

Застана срещу нея, изглежда я изпитателно. Свитият му стомах леко се отпусна.

— Имаш право. Но възнамеряваш да промениш това.

— Възнамерявам. Ако следваме тази теория, а все още има голямо „ако“, ще бъда с подслушвателно. Ще нося оръжие.

— Искам чип за проследяване на колата ти.

— Ще имаш.

— Не, искам да бъде сложен още преди да излезем през портала утре сутрин. Ще се погрижа.

„Компромиси“, напомни си тя. Дори когато... а може би особено когато бяха толкова изнервящи.

— Добре. Но край с плановете ми да се отбия при Пабло, момчето от басейна, за час горещ, страстен секс.

— Налага се да правим жертви. И аз бях принуден да отложа срещата си с френската камериерка Вивиан три пъти през последните два дни.

— Да го духа.

— Определено го прави.

Тя изсумтя и леко го смушка с лакът, когато я притегли с гръб към себе си.

— Извратен тип.

— Разпалваш кръвта ми, а и двамата се нуждаем от сън.

Пръстите му леко се плъзнаха по гърдите ѝ, продължиха надолу и се върнаха обратно, оставяйки тръпнеща следа.

Със стон, тя хвана ръката му и насърчи възбуждащите ласки. Нямаше по-добър завършек на дълъг, тежък ден. Две тела, слети в мрака.

Когато устните му намериха тила ѝ, тя се протегна като мързелива котка.

— Сънят не е единственият начин за презареждане.

— Така изглежда. Както изглежда също, че не мога да откъсна ръце от теб.

Усети възбудата му, топлата вълна.

— Странно място за ръката ти. Трябва да я прегледаш при лекар. Може... О!

Потръпна и у нея се надигна пожар, когато почувства проникването му.

— Ето по-добро място.

Ръката му се спусна надолу, притисна я и достави наслада и на двамата с дълги, бавни движения.

Тя се разтапяше, затаила дъх, и тялото ѝ се лееше като вино. Остави се във властта на ръцете му, които докосваха, покоряваха, възбуждаха. Гърдите ѝ, корема ѝ... в онази гореща точка на блажено единение.

Всяка тръпка, всеки трепет, който преминаваше през нея, отекваше в него, докато тялото ѝ го обгръщаше.

Задъхано изрече името му, увлечена във вихър, устремена към върха. В непрогледния мрак, той познаваше всичко: тялото ѝ, сърцето ѝ, душата. Завладян от силата на мига, заговори на езика на разбитото си детство. С нея се чувстваше в пълна хармония.

Толкова естествено, толкова свършено и просто бе това сливане. Никаква мъчителна празнота, никакви натрапчиви видения на кръв и смърт. Само спокойствие, за нея съществуваше само спокойствие и наслада. Тези ръце, толкова умели и търпеливи. Шепотът му бе ромон на неспирен и буен поток от любов.

Тук можеше да бъде покорна, тук можеше да се отдаде. Понесе се стремително нагоре, тръпнейки се притисна към него и задъхано се вкопчи в този миг на върха. Почувства как той се издигна заедно с нея, остана там с нея.

Изтощени и слети, двамата се отпуснаха в мрака.

Тя се усмихна, повдигна ръката му и я задържа притисната между гърдите си.

— Buenas noches, Пабло.

— Bonne nuit, Вивиан.

Усмихната, бързо се унесе.

Жалко. Наистина бе жалко. Но не можеше да постигне повече с Джая. При проучването му нищо не бе показало, че има толкова крехка психика. Честно казано, струваше му се, че току-що е започнал с нея, а сега трябваше да сложи край.

Бе станал рано, с плаха надежда, че по някое време през нощта тя ще дойде на себе си. Беше й влял допамин, бе опитал с лоразепам... които не бяха лесни за намиране, но трудът му се оказа напразен.

Бе пробвал и с електрошок, което, трябваше да признае, бе интересно. Но нищо — нито музика, нито болка, нито наркотици и въздействие с електрически ток, не бе успяло да достигне и да отключи вратата, зад която се криеше съзнанието й.

След главозамайващия му успех със Сарифина това беше съкрушително разочарование. Но все пак, напомни си той, за дует бяха нужни двама.

— Не искам да се обвиняваш, Джая. — Сложи ръцете й в улеите на масата за оттичане на кръвта. — Може би прибързах с теб, не намерих добър подход. В края на краищата, всеки има уникален праг на болка, стрес и страх. Умовете и телата ни са създадени да устояват само до определена степен. Истина е — продължи той, докато правеше първия разрез на китката й, — че тренировките, движението, диетите и образованието могат да повишат тази степен. Но искам да знаеш, че разбирам, че си дала всичко от себе си.

След като срязва вените на дясната й ръка, заобиколи масата и хвана лявата.

— Беше ми приятно, докато бяхме заедно, макар и за кратко. Просто дойде твоят час, това е. Както ме е учил дядо ми, всяко живо същество е просто навит часовник, чиято пружина започва да се отпуска още с първия дъх. Важното е как ще използваме това време.

Когато свърши, той се отдалечи да почисти и стерилизира скалпела и да отмие кръвта от ръцете си. Изсуши ги идеално с топъл въздух от сешоара.

— Е, добре — каза весело, — ще послушаме музика. Често пускам „Челесте Аида“ за момичетата си, когато е време да ги изпратя. Изключителна ария. Зная, че ще ти хареса.

Даде гласова команда и когато музиката изпълни стаята, седна и с полупритворени очи потъна в спомени десетилетия назад, за нея.

Последните мигове от живота на Джая Роси изтичаха.

13.

Ив затътри крака към душа, докато Рурк вече се подсушаваше. Гласът ѝ прозвуча пресипнало, когато изрече команда, за да пусне струята, и усещаше клепачите си, сякаш някой е сложил пясък под тях през нощта.

Горещият порой помогна, но знаеше, че ще бъде нужно далеч повече, за да накара мотора да заработи с пълна мощ. Изкуши се да опита с една от одобрените от отдела енергийни таблетки, но реши да остави това за друг път. Щеше да я ободри, безспорно, но през целия ден щеше да бъде нервна и раздразнителна.

Реши да се задоволи с кофеин. Голяма доза кофеин.

Когато излезе, Рурк бе обул панталона си. Само панталона, забеляза тя. Разхождаше се гол до кръста и бос, а великолепните му черни коси все още бяха леко влажни.

В личния ѝ списък имаше и други неща, които имаха бързо ободряващо действие, но той определено бе номер едно.

Когато се приближи към нея с голяма чаша чисто кафе в ръка, любовта ѝ нямаше граници.

Звукът на одобрение, който тя издаде, бе и за него, и за онази първа животворна глътка.

— Благодаря. Следва закуска. Не довършихме вечерята си като хората и няма да караш цял ден на кафе и хъс.

— Хубаво е, че имам хъс. — Отиде до гардероба и избра дрехи, които ѝ се струваха топли и удобни. — Как може да изглеждаш толкова секси и отпочинал само след няколко часа сън, а аз да се чувствам, сякаш някой е използвал мозъка ми за тренировка на „Арина Бол“?

— Огромна сила на волята и добър метаболизъм. — Той извади риза, облече я, но не си направи труда да я закопчее. Остана загледан в нея, докато нахлузваше сивия си панталон. — Мога да поръчам още една енергийна напитка.

— Не. После винаги остава неприятен вкус и сякаш ставам разноголеда. Чувствам се странно. — Сложи бяла памучна блуза с дълъг

ръкав, а върху нея черен пуловер.

— Просто ще... — Ив замълча и се намръщи, когато някой почука на вратата на спалнята. — Кой друг с всичкия си би станал толкова рано?

— Да видим.

Рурк отиде отвори и се оказа Мейвис с Бел.

— Видях под вратата, че свети.

— Нещо с бебето ли? — попита Рурк. — Да не й е лошо?

— Бела? Не, тя е тип-топ. Просто искаше своето сутрешно преобуване и гушкане. Но надникнах и видях, че свети. Може ли да вляза за минута?

— Разбира се. Тъкмо щях да се заема със закуската. Искаш ли нещо?

— Не, рано ми е за зареждане. Е, може би сок. Папая.

— Седни.

— Всичко наред ли е? — попита Ив.

— Да. Но откакто Бел вдигна сутрешната тревога, просто не ме свърта в леглото. Неспокойна съм.

Мейвис бе облечена с пижама на бели и червени райета. Съмърсет я бе изровил отнякъде. Бе възголяма и някак твърде консервативна.

На Ив й се струваше, че изглежда малка и крехка с нея.

— Всичко е наред, ще бъде наред. Няма за какво да се тревожиш.

— Просто исках да видя дали сте добре и дали мога да помогна с нещо.

— Положението е под контрол. — Мейвис лениво се поклащаше, от което Ив щеше да получи световъртеж, затова й посочи един от фотьойлите. — Седни.

— Хрумна ми, че с Трина можем да прегледаме книгата със записани часове и може би да открием откъде е перуката. — Мейвис сви рамене. — Трина има две предположения за марката на козметичните продукти, които ползва убиецът — кремове за лице и тяло. Мога да проверя къде се намират и... не зная. Може би ще бъде от полза.

— Може би.

Рурк сложи на масата висока чаша със сок, пресни плодове и панер с кифлички. Мейвис ги погледна, а после вдигна очи към него.

— Ако не бях луда по своя пухкав Мечо, щях да се бия с Далас за теб.

— Щях да те смачкам като буболечка — каза Ив.

— Да, но да понакуцваш след това. Имате ли нещо против с Бел да останем тук, докато... Леонардо се връща днес следобед. Мислех си...

— Стойте колкото искате — прекъсна я Рурк, като донесе две чинии от автоматичната печка.

— Благодаря. Разтревожил се е. Започнал да си представя какво би могло да се случи, ако ние с Бел сме с Трина и онзи тип реши да предприеме ход спрямо нея. Зная, че е налудничаво, но когато имате дете, и вашите мисли ще поемат по подобни криволичещи пътища.

— Всички пътища са криволичещи — отбеляза Ив. — Вие с Бел се успокойте и стойте тук.

Сякаш разбрала, че става дума за нея, Бел заскимтя. Мейвис я повдигна и с умело движение най-спокойно разкопча горницето на пижамата.

— Мислех си, ако Трина свърши рано с...

— Разбира се, разбира се. — Ив инстинктивно извърна глава и грабна кафето си. — Ще изпратя някого да я докара обратно, няма проблем.

— Супер. Голямо облекчение. Значи...

— Е, добре тогава. — Рурк скочи на крака, когато гърдата на Мейвис се показа и Бел лакомо засука. — Аз ще...

Побърза да се отдалечи.

Реакцията му накара Мейвис да добие по-ведро изражение и да се засмее.

— Детето също иска закуската си. Почти всички вече са виждали бомбите ми.

— Да, и както мисля, че съм споменавал, прекрасни са. Може би не е редно да...

— Не, седни. — Мейвис вече се заливаше от смях. Взе сока, с лекота се изправи и задържа едновременно чашата и бебето на гърдите си. — Бързо ще свикнеш, но сега се връщаме в стаята си. Обикновено и на двете ни се придремва след закуска. Ако открия нещо за перуката или козметичните продукти, ще ви се обадя.

— Направи го.

Когато отново останаха насаме, Рурк втренчи поглед в чинията пред себе си.

— Защо, мислиш, тази сутрин реших да закусвам точно яйца на очи?

— Наистина приличат на две хубави, лъскави жълти гърди. — С широка усмивка, Ив набоде парче бекон. — Понякога Мейвис боядисва своите в жълто.

— Всеки път, когато кърми, изпитвам такова... неудобство.

— И на мен ми се струва откачено.

— Сякаш съм натрапник. Изглежда толкова интимно.

— Бих казала, че и двамата трябва да го преодолеем. Да побързаме. Яж си бомбичките.

Разделиха се в централата и Ив поведе Трина към мястото, където Янси щеше да работи върху портрета по описание.

— Знаеш ли, ако ченгетата влагат повече мисъл и творчество в стила си на обличане и в грижите за външния си вид, биха могли да подобрят имиджа на полицията.

Ив стъпи на качващия се ескалатор и видя трио стари познати от отдел „Незаконни вещества“ на слизация. Брадясали лица, издраскани обувки и якета, леко увиснали от страната, където носят оръжието си.

Според нея не изглеждаха зле.

— Да, ще проведем семинар на тази тема „Модни тенденции в силите на реда“.

— Няма нищо лошо — настоя Трина. — Дрехите могат да бъдат сила или слабост.

— Продължавай.

— Себеизява или отражение. Твоите издават не само авторитет, а и че си готова да сригаш доста задници.

— Панталонът ми издава авторитет?

Ив не се нуждаеше от многобройните титли на Майра, за да разпознае обтегнати нерви.

— Всичко. Тъмни цветове, но не мрачни. Качествени материи, изчистени линии. Можеш да подсилваш въздействието от време на време с яркочервено, зелено или искрящо синьо.

— Ще го запомня.

— Ще ти отиват слънчеви очила.

— Вечно ги губя.

— Е, престани. Да не си завеяна хлапачка? Чудесно ще допълват имиджа ти. Дълго ли ще трае това? Мислиш ли, че ще се забавя много? А ако не се справя? Ако сбъркам някъде? Ако...

— Стига. Да не си завеяна хлапачка? — Трина смутено се засмя и Ив слезе от ескалатора. — Ще трае колкото е нужно. Ако почувстваш нужда от почивка, ще прекъснете. Янси е най-добрият тук. Най-добрият, с когото съм работила. Ако сбъркаш някъде, ще те хвърлим в килия за няколко часа, докато дадеш описанието както трябва.

— Подиграваш се с мен.

— Само малко.

Ив побутна вратите.

Янси вече беше пристигнал и включваше техниката си. Изправи се с чаровна усмивка.

— Лейтенант.

— Детектив Янси, благодаря, че се отзовахте в този ранен час.

— Никакъв проблем. Трина? — Подаде ѝ ръка. — Как си?

— Малко притеснена. Никога не съм правила това.

— Просто се отпусни. Аз ще те водя. Нещо за пиене? Нещо студено?

— Да, може. Може би лимонада. Диетична.

— Ще ти донеса. Настаня се удобно.

Трина го проследи с поглед, докато излезе.

— Охо! Апетитно парче.

— Не си тук, за да го захапеш — каза Ив.

— Все някога работното му време ще свърши. — Трина изпъна шия да огледа задника на детектив Янси, преди да свие зад ъгъла. — Пробвала ли си го?

— Не. За бога, Трина.

— Ти губиш. С такова тяло, бас държа, че може да чука цяла нощ.

— Благодаря ти. Много ти благодаря, че насаждаш такива мисли в главата ми. Определено ще подобрят работните ми взаимоотношения с детектив Янси.

— Бих искала да разширя кръга на неговите работни взаимоотношения. — Трина въздъхна дълбоко. — Хей, мисълта за секс

малко ме успокоява. Добре е да го помня. Плюс това няма да бъде толкова трудно да работя с детектив Секси Задник.

— Успокой топката. — Ив разроши косите ѝ, когато Янси се върна с питието на Трина и чаша за себе си. — Знаеш как да ме откриеш — каза му тя.

— Да. Ние двамата — намигна на Трина, — ще ти дадем хубав портрет на този приятел. Е, Трина, откога си в бизнеса по разкрасяване?

Ив знаеше, че това е подходът му — да накара свидетеля да се отпусне, като го предразположи с непринуден разговор. Сдържа импулса си да му нареди да пропусне тази част и просто се оттегли. Излезе.

Имаше достатъчно време да отиде в офиса си, да събере информацията и мислите си за съвещанието. „Ще повикам Пийбоди — каза си Ив, когато се отправи към отдел «Убийства» — да подредим материалите“.

След съвещанието трябваше да даде досадната сутрешна пресконференция. Чувстваше нужда да поразмишлява върху версията за себе си като набелязана жертва, да поговори с Майра по някое време през деня. Но нямаше търпение да се измъкне от централата, да излезе на улицата.

Ако онова копеле я следеше, може би щеше да го забележи.

Отиде право в офиса си, но спря, когато видя Фийни на стола за посетители, замислено наведен над чаша от нейното кафе.

Изведнъж стана. „Съсипан е“, помисли си тя. Така изглеждаше — напълно съсипан. Застана срещу него, но стомахът ѝ се сви на топка.

Очите му, подпухнали и уморени, се впериха в нея.

— Имаш ли минута?

— Да.

Ив влезе, затвори вратата. За миг ѝ се прииска офисът да бе по-голям. Нямаше пространство за маневри, помисли си тя, или за плахо пристъпване един към друг в очакване на онова, което се задава.

Думите се изтръгнаха от нея внезапно, без мисъл и решение.

— Искам да ти се извиня за...

— Стига — отсече той толкова бързо, че главата ѝ рязко се наведе назад като след удар. — Просто спри дотук. Достатъчно ужасно

е. Увлякох се. Прекалих. Ти си главен разследващ по този случай и си начело на екипа. Нямах право да оспорвам авторитета ти. Нещата, които ти наговорих, бяха незаслужени. Е... — Замълча, отпи глътка кафе. — Това е.

— Това е — повтори тя. — Така ли ще бъде?

— Ти решаваеш как да бъде. Ако искаш да ме отстраниш, имаш основание. Получи записките ми и ще намеря заместник.

В този миг би предпочела да ѝ зашлеви един, вместо да изрече тази обида.

— Защо говориш така? Защо мислиш, че бих поискала да те отстраня?

— На твоє място бих си помислил. Сериозно.

— Глупости. Пълни глупости. — Не скрита бюрото. Вместо това ритна стола си и го тласна към неговия, откъдето той с трясък се блъсна в стената. — Не си на мое място, тъпо копеле!

Сънените му очи станаха огромни.

— Как ме нарече?

— Чу ме добре. Ти си твърде задръстен, твърде упорит и твърде тъп, за да загърбиш чувствата си и да работиш с мен. Трябва да ги превъзмogneш, мамка му! Не мога да си позволя да загубя ключова фигура в екипа си точно на този етап. Знаеш го. Знаеш го, така че не идвай тук да твърдиш, че съм имала основание да те изритам.

— Ти си тази, която ще получи хубав ритник.

— Не можеше да ме надвиеш преди десет години! — сопна се тя в отговор. — Още по-малко пък сега.

— Искаш ли да пробваме, малката?

— Ако искаш един рунд, имаш го. Когато приключим случая. Ако все още носиш онзи бастун в задника си, ще го измъкна и ще те пребия с него. Какво те прихваща, по дяволите? — Гласът ѝ секна, само за миг, но това смути и двамата. — Идваш тук вкиснат и озлобен и дори не ми позволяваш да се извиня. Изнасяш тиради, а аз не мога дори да кажа „извинявай, че сгафих“.

— Не си сгафила. Аз сгафих.

— Страхотно. Супер. И двамата сме големи издънки.

Фийни се отпусна на стола, сякаш настървението му бе изчезнало.

— Може би, но аз имам доста повече години опит от теб на това поприще.

— И очакваш да ти козирувам като на издънка с по-висок чин? Страхотно. Супер — повтори тя. — Получаваш тази чест. Доволен ли си?

— Не, не мога да бъда доволен.

Уморената му въздишка смекчи напирания й гняв.

— Какво искаш, Фийни? Какво очакваш да кажа?

— Искам да ме изслушаш. Допуснах това да ме разяжда отвътре. Нали аз съм те учил, че не можеш да хванеш всеки убиец и не бива да се самообвиняваш, когато не успееш да сглобиш пъзела, въпреки че си направила всичко възможно.

— Да, така си ме учил.

— Този път не се вслушах в собствените си уроци. Таях тази жлъч в себе си. — Стисна устни и поклати глава. — Ти даде свежа идея и вместо да се зарадвам, да я приема и да работя с хъс, аз се нахвърлих върху теб. Част от мен си мислеше: „Как не се сетих? Нима всички онези жени умряха, защото на мен не ми хрумна?“

— Знаеш, че не е така, Фийни. Да, разбирам, че невинаги е достатъчно да го знаеш. Добра ли бях преди девет години?

— Имаше нужда от закалка.

— Това е друг въпрос. Добра ли бях?

Той отново отпи и вдигна поглед към нея.

— Най-доброто ченге, с което съм работил. Още тогава.

— Бях с теб всяка минута от разследването, стъпка по стъпка. Не ни е убягнало, Фийни. Просто го нямаше. Доказателствата, показанията, модела. Дори и да е подмамил всичките или някои от тях по този начин, нямаше нищо, което да ни го подсказе.

— Вчера дълго се рових във файловете. Зная за какво говориш. Опитвам се да ти кажа, че това беше причината да се нахвърля върху теб.

Фийни се замисли за нещо, което жена му бе казала предишната вечер. Че е излял гнева си върху Ив, защото гледа на нея като на част от семейството си. Че тя му е позволила, защото го чувства като част от своето. Само хора от едно семейство, според Шийла, често се нараняват взаимно толкова безразсъдно.

— Не ми хареса и когато ми каза, че се нуждая от почивка — промърмори той. — Прати ме да спя на топло, все едно съм дядо.

— Настина си дядо.

Очите му светнаха срещу нея, но в тях имаше насмешка.

— Внимавай къде стъпваш, малката.

— Трябваше да обсъдя новата теория с теб преди съвещанието. Да, трябваше — настоя тя, когато Фийни поклати глава. — А ти трябваше да знаеш, че щях да го направя, ако нещата не се бяха развили толкова бързо. Няма човек с полицейска значка, когото уважавам повече от теб.

Той остана мълчалив за миг, прочисти гърлото си.

— Бих казал същото за теб. Само още нещо и приключваме. — Фийни отново стана. — Не аз те издигнах. Никога не си била наивно хлапе — заговори той с пресипнал от вълнение глас. — Видях в теб добро, стабилно ченге още когато те зърнах за първи път. Дадох ти солидна основа, малката, здрава закалка. Пришпорвах те, защото знаех, че ще издържиш. Но не аз те създадох като ченге и беше глупаво да го кажа. Сама завоюва мястото си тук и се гордея с теб. Това е.

Ив само кимна. И двамата биха се почувствали неловко, ако запелтечеше.

Преди да излезе, Фийни я потупа мечешки по рамото, а после затвори вратата след себе си.

Тя остана неподвижна за миг, докато се увери, че е възвърнала самообладанието си. Вдиша и издиша няколко пъти, обърна се и тръгна към бюрото си. Някой почука на вратата.

— Какво има? — Искаше ѝ се да изръмжи и направи точно това, когато Надин надникна в офиса ѝ. — Пресконференцията е в девет.

— Зная. Добре ли си?

— Върхът. Разкарай се.

Надин се промъкна вътре, затвори.

— Пристигнах преди малко и... е, дочух откъслечни думи, изречени на висок глас. Репортерът в мен се бореше с добре възпитаната личност. Беше жестока битка, която трая няколко минути. Оттеглих се, докато се уверя, че хоризонтът е чист. Е, отново те питам, добре ли си?

— Беше личен разговор.

— Не бива да водиш лични разговори на работното си място, крещейки с пълен глас.

„Трябва да си взема поука“, мислено призна Ив.

— Добре съм. И двамата сме добре. Просто възникна проблем, който трябваше да решим.

— Хрумна ми, че може би ще бъде интересно да посветя предаване на напрежението на работното място и как полицаите се справят с него.

— Откажи се от тази идея.

— Няма да споменавам конкретно за този случай. Цената на приятелството.

— Ако няма друго...

— Има. Зная, че не прие много сериозно историята с румънската ясновидка, но...

— Всъщност може би сме попаднали на злато. Друго ли носиш?

— Наистина ли? Очаквам да бъда добре осведомена по въпроса. Да, може би ти нося нещо ценно.

С подчертано тясната пола от костюма си в цвят на малиново сладко, Надин успя да седне на ръба на бюрото ѝ.

— Боливия — започна тя. — Започнахме да преравяме таблоидите. Ще се изненадаш да узнаеш каква златна мина са, а вие, ченгетата, ги подценявате.

— Да, онези извънземни бебета наистина са заплаха за човечеството.

— Класика. Но попаднахме на друга интересна история, за Мавъра от Венеция.

— Когато проверих за последен път, Венеция се намираше в Италия.

— Не, Отело... Шекспир? И Верди. Отело е чернокож, важна особа, женен за прелестна бяла жена. Смесените бракове не са били нещо обичайно преди... когато и да е било.

— Преди девет години?

— Не — засмя се Надин. — По-скоро векове. Както и да е, Отело се поддава на манипулациите на другия, който го кара да повярва, че жена му му изневерява. Отело я удушаваше. И това е краят, в драма и песен.

— Нещо не схващам, Надин.

— Просто ти давам малко информация, за да те подготвя. Имало голям бал с маски в операта в...

— Опера?

— Да. — Надин присви очи. — Това говори ли ти нещо?

— Просто продължавай.

— Жена в Ла Пас твърдяла, че била нападната от мъж, облечен като Отело. Черна маска, пелерина, ръкавици. Заявила, че се опитал да я отвлече и изнасили. Тъй като нямала никакви белези, свидетели казали, че я видели да си бъбри приятелски с мъж в такъв костюм порано вечерта и била доста пияна, когато започнала да крещи. Твърденията ѝ били отхвърлени от полицията. Но таблоидите ги грабнали. Била на тридесет и една, брюнетка, а предполагаемият инцидент станал между откриването на втория и третия труп. Дали Жениха си е избрал нова невеста? Дали Мавъра е търсел своята Дездемона? Може би е преувеличила.

Надин се размърда.

— Или в твърденията ѝ има известна доза истина. Казва, че говорел изключително добър испански, но с американски акцент, имал забележителни познания за музиката и литературата и бил пътувал доста. С малко по-задълбочено проучване узнахме, че жената е танцьорка на повикване, на партито имало няколко такива, привлечени да... забавляват гостите.

— Компаньонка? — Ив замислено присви устни. — Никога не е избирал проститутки. Не се вписва в профила му.

— Танцьорките на повикване не се афишират като такива. Имат прикритие.

— Добре, може би не я е взел за проститутка.

— Именно и ако четеш между редовете, близко до ума е, че е надушила пари и е решила да опита късмета си с него. Предложил да излязат малко на чист въздух и излезли. После поискал да отидат някъде с колата му, но тя не можела да приеме, защото щяла да загуби възнаграждението за партито. Във всеки случай казва, че започнала да се чувства замаяна, да ѝ се вие свят. Категорично заявява, че не е пила, а безспорно изглеждала пияна. Но се обзалагам, че е имала мярка, когато е на работа, и всъщност е била упоена, а не препила.

— Възможно — кимна Ив. — Да, напълно възможно.

— Когато осъзнала, че се опитва да я отведе от операта, се противопоставила. Тук мисля, че изопачава истината, иначе щеше да има белези, драскотини или нещо подобно. Сигурно, когато е започнала да се дърпа и да крещи, просто се е отказал. Тя се върнала на партито, а той изчезнал.

— Сигурно имаш и още нещо.

— Да, имам. Третата жертва била сервитьорка, работела за фирмата, доставила храната и напитките за партито. Седмица по-късно е мъртва. Значи...

— Набелязал е няколко потенциални жертви на това парти — заключи Ив. — Свежда избора си до две. С първата не се получава. Затова се насочва към втората. Къде била видяна за последен път?

Ив се обърна да зареди файла.

— Да излиза от апартамента си четири дни преди да открият тялото ѝ. Вечерта трябвало да бъде на работа, но се обадила, че е болна. Била обявена за изчезнала едва след два дни, защото...

— Взела е сак за пътуване и дрехи. Хубави дрехи.

— Добра памет. Да. Всички предположили, че е заминала с мъж. Впрочем мисля, че е истина. Първата жена казва, че Отело имал глас като коприна, плътен и мелодичен. Носел обувки с ток и висока шапка, за да компенсира ръст.

— Нашият човек е нисък, вече знаем.

Веждите на Надин подскочиха.

— О, така ли?

— Ще научиш всичко, знаеш кога. Нещо друго?

— Тя казва, че говорел за музиката, особено оперната, сякаш е някакво божество. Всъщност надрънкала е и куп глупости. Очите му били огненочервени, ръцете като стоманена хватка, когато притиснал врата ѝ. Дрън-дрън. Но има още нещо, което ми се струва правдоподобно. Когато го попитала за работата му, отговорил, че изучава живота и смъртта. По свой извратен начин може би прави точно това или поне така си мисли.

— Добре. Последното ми хареса.

— Заслужавам ли малко вътрешна информация?

— Ако издам нещо на този етап, залагам задника си. Не си прави труда да идваш на пресконференцията. Няма да узнаеш нищо ново. Когато приключи, ще получиш всичко.

- Само между нас. Близо ли си?
— Само между нас. Напредвам.

Двата разговора бяха изяли времето ѝ за подготовка и Ив просто събра всичко накуп. Щеше да го организира в движение. Мислено състави дневния ред, докато се отдалечаваше от офиса си, и си напомни, че благодарение на Рурк сега в конферентната зала има свястно кафе.

Извърна глава, когато чу викове и видя един от детективите си и двама униформени полицаи да стоят като джуджета до мъж, едър колкото автомата за напитки, пред когото бяха застанали.

— Искам да видя брат си! — изкрещя великанът. — Веднага!

Кармайкъл, която според Ив не би трепнала пред нищо, заговори тихо и спокойно:

— Стига, Били, обяснихме ти, че в момента брат ти дава показания. Веднага щом свърши...

— Ще го затворите в килия! Ще го пребиете!

— Не, Били. Джери ни помага. Опитваме се да намерим злодея, който е наранил шефа му. Помниш ли какво стори някой с господин Колбецки?

— Убиха го. Сега вие ще убиее Джери. Къде е Джери?

— Да поседнем ето...

Били изкрещя името на брат си така силно, че ченгетата в коридора спряха, други се втурнаха през вратите. Ив промени посоката и тръгна към врявата.

— Проблем ли има?

— Лейтенант. — Непоклатимата Кармайкъл я погледна с дълбоко отчаяние. — Били е разстроен. Някой е убил добрия човек, за когото са работели двамата с брат му. В момента разговаряме с брата на Били. Просто дойдохме да вземем на Били нещо за пиене, преди да поговорим и с него. Господин Колбецки беше и твой шеф, нали, Били? Ти го харесваше.

— Мета пода и мия прозорците. Мога да пия сода, когато ожаднея.

— Да, господин Колбецки ти е позволявал да пиеш сода. Това е лейтенант Далас. Тя е моят шеф. Затова сега трябва да свърша

работата си и всички ще поседнем да...

— Внимавайте да не нараните брат ми. — Посягайки към най-високото стъпало в йерархията, Били повдигна Ив във въздуха и я разтърси като парцалена кукла. — Ще съжалявате, ако нараните Джери.

Полицайте сграбчиха електрошоковите си палки. В ушите на Ив отекнаха викове, костите ѝ изтракаха. Прецени противника си, позицията на ръката си и лицето му. Реши да пощади кокалчетата си и безмилостно го срита в топките.

Бе изстреляна във въздуха. Имаше част от секундата да си каже: „О, мамка му!“

Приземи се по задник, плъзна се по пода и главата ѝ се удари в автомата за напитки достатъчно силно, за да види няколко танцуващи звезди посред бял ден.

Внимание! Внимание!, предупреди машината.

Когато Ив посегна към оръжието си, някой хвана ръката ѝ. Рурк успя да отбие юмрука, насочен към лицето му, преди той да се стовари върху него.

— Спокойно — заговори ѝ ласкаво. — Ще го усмирят. Как си?

— Беше як удар. По дяволите. — Ив повдигна ръка и енергично потърка тила си, докато очите ѝ гневно святкаха срещу мъжа, който седеше на пода, държеше се за чатала и хленчеше. — Кармайкъл!

— Да, лейтенант. — Кармайкъл дотича и остави униформените полицаи да удържат Били. — Господи, Далас, съжалявам. Добре ли си?

— Какво става тук, по дяволите?

— Жертвата е била открита от този приятел и брат му сутринта, когато се явили на работа. Убитият притежавал малък магазин на Вашингтон. Изглежда е бил нападнат, когато е затварял снощи, бил е ограбен и пребит до смърт. Докарахме братята за разпит, търсим нощния пазач. Не вярваме, поне засега, двамата да са замесени, но биха могли да ни дадат важна информация за местонахождението на пазача. — Кармайкъл въздъхна. — Това момче Били... Беше добре, когато пристигнаха. Поплака си за покойния. Малко е слабоумен, както виждаш. Братът, Джери, му каза, че няма за какво да се тревожи, да дойде с нас да си вземем по нещо за пиене, да поговорим. Но когато ги разделихме, Били започна да се нервирва. За бога, Далас, не предполагах, че ще се нахвърли върху теб. Имаш ли нужда от лекар?

— Не, мамка му. — Ив скочи на крака. — Заведете го в стаята за наблюдение. Нека види, че никой не налага брат му с огромния ни арсенал от гумени маркучи и ремъци.

— Да, лейтенант. Искаш ли да сплашим Били с арест за нападение на полицаи?

— Не. Забравете. — Ив се приближи и приклепна до хленчещия мъж. — Хей, Били, погледни ме. Ще видиш Джери.

Той заподсмърча и изтри носа си с ръка.

— Сега ли?

— Да.

— Всичко беше в кръв и господин Колбецки не се събуждаше. Джери се разплака и не ми позволи да погледна или да го докосна. После отведоха Джери. Той се грижи за мен, аз за него. Не можете да го отведете. Ако някой го нарани, както господин Колбецки...

— Никой няма да стори това. Каква сода обича Джери?

— Бяла. Господин Колбецки ни позволява да си вземаме бяла сода.

— Ще вземеш ли една за него от автомата? Този полицаи ще му я занесе, а ти ще гледаш през прозореца и ще виждаш как Джери разговаря с детектива. После ти ще бъдеш на неговото място.

— Ще видя ли Джери сега?

— Да.

— Добре. — Той се усмихна с детинска невинност. — Адски ме болят топките.

— Сигурно.

Тя се изправи, отдръпна се назад. Рурк бе вдигнал чантата ѝ с дискове и бе събрал разпилените по пода. Подаде ѝ ги.

— Закъсняваме за съвещанието, лейтенант.

Тя грабна чантата, сдържайки самодоволната си усмивка.

— Заслужавам порицание.

14.

В много отношения за Рурк беше интересно да я наблюдава в действие.

Бе излязъл от конферентната зала, когато чу суматохата, тъкмо навреме, за да види как огромният като планина мъж я вдига във въздуха. Инстинктивно се втурна да защити съпругата си и пристигна бързо.

Но тя се оказа по-бърза.

Буквално прочете мислите ѝ в онези няколко секунди, докато тя поглеждаше ту на едната, ту на другата страна. Юмрук, страничен удар или ритник, спомни си той. И видя по-скоро раздразнение, изписано на лицето ѝ, отколкото шок, когато полетя във въздуха.

Ударът бе жесток, но гневът ѝ бе по-силен от болката. Забеляза и това. Както и съжалението към отчаяното и объркано малко момче в тяло на мъж.

Ето я сега, мигове по-късно, поела контрол в залата, оставила случката зад гърба си.

Нищо чудно, че още щом я бе зърнал за първи път, бе разбрал, че тя е онази единствена жена. Че ще бъде единствената за него до сетния му дъх, а доста вероятно и далеч след това.

Не бе облякла самото си за съвещанието, забеляза той. Изглеждаше стройна и доста опасна с оръжието, окачено върху пуловера. Преди да се облече сутринта, я беше видял да слага медальона с диамант, който някога ѝ бе подарил.

Съчетанието между безценната „Сълза на великана“ и полицейския символ говореше за слетите им пътища.

Докато слушаше краткото ѝ обобщение на последните разкрития, заигра със сивото копче — нейното копче, което винаги носеше в джоба си.

— Очаквам да имам лицето му след по-малко от два часа — продължи тя. — Дотогава ето в кои насоки ще работим. Връзката с Градските войни. Капитан Фийни?

— Напредъкът е бавен — заговори той — поради оскъдни сведения. Министерството на отбраната разполага със списък на подразделения и клиниките в града и работя с тях. Но е имало множество сгради, временно ползвани неофициално. Голяма част са били разрушени скоро след събитията или по-късно. Разпитах и ще разпитам лица, участвали като военни, подпомагащи или цивилни граждани. Ще се съсредоточа върху това как е процедирано с трупове.

— Имаш ли нужда от още хора?

— Имам няколко, които мога да включа.

— Направи го. Потропай на още врати. Нюкърк, ти и екипът ти ще обходите отново този сектор. — Обърна се и насочи лазерната си показалка към район от пет преки около магазина, в който бе работила Ариел Грийнфийлд.

— Всеки апартамент, всяка фирма, всяка проститутка, бездомник и просяк. Все някой е видял Грийнфийлд в неделя следобед. Накарайте ги да си спомнят. Бакстър, за теб и Трухарт остава секторът около жилището й. Наблюдавал я е. От улицата, от съседна сграда, от кола. За да опознае ежедневието й, неведнъж я е следил. Дженкинсън и Пауъл, разпитайте отново в районите около жилищата на Йорк и Роси. Ние с Пийбоди ще се заемем с фитнес залата и клуба. — Замълча, а Рурк си представи как мислено отмята точки от списъка си. — Недвижимите имоти. Рурк.

— Има значителен брой частни жилища — започна той — и фирмени сгради с помещения за живеене, притежавани или стопанисвани от едно и също лице през въпросния период. Дори ако сведем търсенето само до района под Петдесета в Манхатън, броят е твърде голям. Мисля, че ако с Фийни направим съпоставка и се съсредоточим върху сгради, съществували по време на Градските войни, жилищни или не, ще го ограничим още.

— Добре. — Ив се замисли за миг. — Добре, направете го. Потърсете връзка. Макнаб.

— Беше като да търсим точно определена бълха в козината на горила.

— Моя реплика — промърмори Календър до него и той се усмихна.

— Тя съчини този лаф, но мисля, че може би сме попаднали на следа. При първата жертва във Флорида — камериерка в луксозен курорт, за последен път видяна да излиза от казино „Съншайн“ около един. Обикновено прекарвала по няколко часа в свободната си вечер пред игралните автомати за покер. Изхождайки от теорията, че убиецът се е опитал да установи контакт по-рано и може би го е познавала, проверих регистъра за последните тридесет дни преди смъртта ѝ. Разследващите навремето са го изискали след откриването на втория труп, но изглеждало, сякаш жертвата е била отвлечена малко след като е излязла от казиното, и всички усилия били хвърлени в тази посока. Все пак сред материалите по случая е останало копие от регистъра. С Цицоранката го прегледахме внимателно.

— И късметът се усмихна на теб — промърмори Календър.

— Просто съм толкова добър — самодоволно каза Макнаб, — че веднага надуших нещо подозрително около гост, отседнал три седмици преди отвлечането на жертвата за четири дни. Регистриран под името Цицерон Едуардс. В курорта държат да се попълва адрес и Едуардс е предоставил такъв в Лондон. Направих справка и ударих в десетката. Никакъв Цицерон Едуардс на този адрес по това време. Още по-ценно, адресът се оказа фалшив. Там се помещава...

— Някоя опера — довърши Ив и красивото лице на Макнаб се нацупи.

— Вятър, корабни платна — отбеляза той. — По-точно Кралската опера. Твоят екип от компютърни гении стигна до заключението, че това е нашият човек и че си пада по дебели жени, пеещи с изключително високи гласове.

— Имам информация, която може да придаде повече тежест на това твърдение. — Ив сподели накратко откритото от Надин. — Добра работа. — Кимна на Макнаб и Календър. — Намерете още. Рурк, виж дали ще можеш да изровиш някои сгради, използвани като опери или театри, в които са се изнасяли спектакли по време на Градските войни. И...

— Сигурно има сезонен абонамент — отбеляза Рурк. — Щом е ценител и може да си позволи лукса, би се възползвал. Място в ложата най-вероятно. Тук, в Метрополитън, в Кралската опера, а навярно и в други престижни опери.

— Можем да поработим върху това — отвърна тя. — Да се ровим и да съпоставяме. Често променя името си. Потърсете варианти на Едуард. — Погледна часовника си. — Закъснявам за проклетата пресконференция. На работа.

Обърна се и се загледа в името, което бе добавила на бялата дъска. Ариел Грийнфийлд.

— Да я намерим — каза тя и излезе.

Ив изтърпя срещата с медиите, без да стиска зъби до болка. Това бе известен напредък. Уитни я чакаше до вратата на залата за пресконференции.

— Надявах се да дойда навреме за сутрешното ви съвещание — каза той. — Задържаха ме.

— Попаднахме на няколко нови следи след последния ми доклад. Сър, бих искала да проверя напредъка на детектив Янси. Ще мога ли да ви осведомя в движение?

Той кимна и закричи до нея.

— Любител на оперното изкуство — каза Уитни, докато Ив ускоряваше крачките. — Съпругата ми обожава операта.

— Зная, сър.

Той леко се усмихна.

— Всъщност и аз я обичам. Може да се мисли за много хитър, като използва адресите на известни опери.

— Може би сградите са един от ключовете, командире. Не разбирам много от опера, но доколкото зная, често става дума за смърт. Ясновидката в Румъния е говорела за неговия „дом на смъртта“. Посланията на медиумите често са загадъчни или в пророчествата им има символика.

— Не е изключено да има или да е имал по-пряка връзка с операта. Изпълнител, хорист, сценичен работник или музикант.

— Възможно.

— „Фантом в операта“. История за обезобразен мъж, който се крие в сградата на операта и убива — обясни Уитни. — Може би мястото, където извършва убийствата, е бивша опера или театър.

— Проследяваме тази нишка. Има и други области, в които можем да направим проучвания. Искам да ги обсъдя с вас и Майра по

някое време, ако решим, че си струва.

— Ще намерим начин.

Влезе с нея в отдела на Янси. Ив се запита дали осъзнава, че откъдето и да мине, полицаите се стъписват, или вече не забелязва това.

Първо видя, че Янси е сам в работното си помещение, а после, че очите му са затворени и е със слушалки. Макар да би предпочела командирът да е далеч, когато се налага да смъмри един от детективите, това не я спря силно да ритне бюрото на Янси.

Той подскочи.

— Хей, внимавай къде... лейтенант. — Раздразнението му изчезна, щом видя Ив, и премина в нещо граничещо с тревога, когато съзря Уитни. — Командире.

Стана от стола си.

— Къде е свидетелката ми, по дяволите? — попита Ив. — И колко често подремваш в работно време?

— Не съм подремвал, лейтенант. Имам десетминутна програма за медитация — обясни той, когато свали слушалките. — Трина се нуждаеше от почивка и предложих да отскочи до закусвалнята или да се поразходи. На този етап от работата границата между напътстване и подвеждане с много тънка. Няколко минути медитация проясняват ума.

— Твоите методи носят добри резултати — отбеляза Уитни. — Но в този случай десет минути са лукс, който не можем да си позволим.

— Разбрано, сър, моите уважения, но зная кога един свидетел се нуждае от глътка въздух. Добра е. — Янси хвърли поглед към Далас. — Много е добра. Разбира от лица, защото работата ѝ е да ги оценява. Дотук се справя доста по-добре от повечето свидетели и според мен след тази почивка ще имаме завършен портрет. Погледнете.

Бе използвал и скицник, и компютър. Ив се приближи да види и двете изображения.

— Добър е — съгласи се тя.

— Ще стане още по-добър. Продължава да променя очите и устата, защото донякъде гадае. Не може да назове точния цвят, но за формата на очите, лицето и дори ушите няма колебания.

Лицето бе овално, ушите прилепнали към главата, по-скоро малки. Очите — леко притворени и с приятен израз. Устните, горната

малко по-тънка, бяха леко извити в усмивка. Къс врат, забеляза Ив, върху който главата се крепеше ниско над раменете.

Общото впечатление бе за скромно, незабележимо лице, което човек може лесно да отмине, без да му обърне внимание.

— Няма нищо характерно — промърмори тя. — Освен абсолютната му обикновеност.

— Именно. Затова е трудно за свидетелката. По-трудно се запомнят подробности за човек, у когото няма нищо особено. Била е по-впечатлена от стила му на обличане, от говора и аромата, неща от този род. Беше й нужно време, за да започне да изгражда лицето. Но наистина е добра.

— Ти също — похвали го Ив. — Дай ми копие от това засега. Донеси ми завършения портрет, когато приключиш.

— Някои подробности ще бъдат променени. — Янси извади разпечатка. — Мисля, че носът ще бъде по-малък и... — Повдигна ръка като упрек към себе си. — Ето защо трябваше да се разделим за малко. Въображението ми започва да ме подвежда.

— Вече имаме някаква основа. Когато свършиш с Трина, ще те помоля да уредиш да я откарат до дома ми. Очакват я там.

— Ще се погрижа.

— Добра работа, детектив Янси.

— Благодаря, командир Уитни.

Когато излязоха, Уитни погледна Ив.

— Провери при него след час. Ако няма промяна, ще разпространим този портрет. Обществеността трябва да го види възможно най-скоро.

— Да, сър.

— Обади се, когато желаеш да разговаряш с мен и доктор Майра — добави той и се отдалечи.

Ив не мислеше за студа, радваше се, че отново е на улицата. Беше й дотегнало от работа на бюро и компютър и от съвещания. Вярно бе, че се нуждае от време за размисъл насаме пред таблото с материали за убийствата, но точно сега повече се нуждаеше от движение.

— Трудно ми е да повярвам, че сме поели този случай едва в петък вечерта. — Пийбоди се приведе, докато вървяха към „Боди Уъркс“. — Сякаш работим по него от месец.

— Времето е нещо относително.

„Ариел Грийнфийлд — помисли си Ив, — в неизвестност от близо осемнадесет часа“.

— Макнаб чука на компютъра почти до три сутринта. Аз оклюмах малко след полунощ, но той нямаше спирачка. Някакви електронни хормони, предполагам. Разбира се, след толкова яко чукане на компютъра няма сили... нали се сещаш... да чука своята благоверна. Откакто живеем заедно, това е най-дългият период, в който не сме ползвали леглото или която и да било друга повърхност за друго, освен за почивка.

— Някой ден — каза Ив, вдигайки поглед към небето, — някой хубав ден ще издържиш цяла седмица, без да ме караш да си представям теб и Макнаб заедно в леглото.

— Виждаш ли, ето за това се тревожа. — Влязоха във фойето на фитнес центъра и показаха значките си, докато вървяха към асансьора. — Мислиш ли, че цветето увяхва? Че искрата чезне? Наистина, от сряда вечерта не сме...

— Спри дотук. — Ив изрече гласова команда за главната зала. — Значи не можеш да преживееш и четири дни, без да се тревожиш за увяхващи цветя и чезнещи искри?

— Не зная. Предполагам. Е, добре, не мога — реши Пийбоди, — защото четири дни са почти цяла работна седмица, ако не си ченге. Ако вие с Рурк не го правите една седмица, няма ли да започнеш да се питаеш?

Ив не бе сигурна дали някога се е сблъсквала с подобен проблем. Само поклати глава и излезе от асансьора.

— Значи и вие не сте се гушкали, откакто започна всичко това?

Ив спря, обърна се и втренчи поглед в нея.

— Детектив Пийбоди, нима наистина си позволявате да ме питате дали съм правила секс през последните няколко дни?

— Е... Да!

— Стегни се, Пийбоди.

— Значи сте го правили! — Пийбоди подтичваше след нея. — Знаех си. Знаех си! Работиш буквално двадесет и четири часа в

денонощието и все пак ти излиза късметът. А ние сме по-млади. Искам да кажа... не че вие сте стари — припряно продължи Пийбоди, когато Ив я стрелна с леден поглед, — млади сте, в отлична форма, преливат от младост и жизненост. Просто трябва да млъкна.

— Да, така е най-добре.

Ив тръгна право към офиса на управителя. Пи стана от бюрото си.

— Имате новини.

— Попаднахме на доста следи. Искаме отново да поговорим с персонала и да разпитаме някои от клиентите ви с членски карти.

— Каквото е нужно.

Въпреки че Янси разполагаше с още малко време, Ив извади скицата.

— Погледни това и ми кажи познаваш ли този човек, виждал ли си го?

Пи взе скицата, внимателно я разгледа.

— Не ми изглежда познат. Имаме много клиенти с членски карти, голяма част идват рядко, а други само временно ползват съоръженията ни, докато са в града по работа или за удоволствие. Познавам много от редовните по физиономия, но не и този. — Отдалечи скицата. — Той ли е отвлякъл Джая?

— На този етап е просто човек, от когото се интересуваме.

Прекараха цял час при него без никакъв резултат. Докато излизаха, линкът на Ив звънна.

— Далас.

— Янси. Готово. Не може да стане по-добре.

— Покажи ми.

Той зареди изображението на екрана. Ив се увери, че е малко по-ясно от скицата, която носеше. Веждите бяха малко по-високи, устните не толкова очертани. А носът наистина по-малък.

— Чудесно. Да го разпространим. Уведоми Уитни и му предай молбата ми Надин Фърст да има предимство пред останалите журналисти.

— Ясно.

— Добра работа, Янси.

— Има вид на мил, кротък дядо — отбеляза Пийбоди. — От онези, които щедро раздават ментови бонбони на всички хлапета. Не

зная защо така ми се струва още по-ужасяващо.

„Безобиден“, бе казала Трина. Изглеждал безобиден.

— Ще се види по телевизията. Ще зърне портрета в близките няколко часа, най-много ден. И ще знае, че сме по петите му, по-близо от всякога.

— Ще се разтревожи — кимна Пийбоди. — Може да убие Роси и Грийнфийлд от паника и инстинкт за самосъхранение, а после отново да се покрие.

— Може. Но портретът трябва да се появи в медиите. Ако е набелязал друга жена, ако е установил контакт с нея и тя го види, това не само ще спаси живота ѝ, а е възможно и да ни отведе право при него. Нямаме избор. Никакъв избор.

Но Ив се замисли за Роси. В неизвестност от осемдесет и шест часа и повече.

Реши, че скицата е достатъчно близка до завършения портрет и я показва при разговорите с персонала на други фирми, на хора, живеещи в района, и на неколцина просяци и вехтошари.

— Сякаш е невидим. — Пийбоди потърка премръзналите си ръце, когато се отправиха към клуба. — Знаем, че се е движил тук, посещавал е фитнес центъра, а никой не го е забелязал.

— Никой не му обръща внимание и може би това е част от патологията му. Винаги е бил пренебрегван или подценяван. Намерил е свой начин да се чувства значим. Жените, които отвлича, измъчва и убива, няма да го забравят.

— Да, но са мъртви.

— Това не е от значение. Те го виждат. Човекът, който им причинява болка, връзва ги, държи ги в плен и изолация и ги наранява, е техният свят.

Така бе и с нея, помнеше Ив. Баща ѝ беше нейният свят през жестоките и ужасяващи първи осем години от живота ѝ.

Лицето му, гласът, всяка подробност, свързана с него, бе запечатана точно и ясно в съзнанието ѝ. В кошмарите ѝ.

— Той е последното, което виждат — добави тя. — Навярно е страхотна тръпка за него.

В „Старлайт“ грееха разноцветни светлини и звучеше бавна музика. Няколко двойки се въртяха на дансинга, докато Зила, с втален червен костюм, навярно ретро, наблюдаваше от страни.

— Много галантно, господин Хароу. Госпожо Йо, отпуснете раменете. Точно така.

— Урок по танци — отбеляза Пийбоди, когато Зила продължи да напътства и окуражава танцьорите. — Доста са добри. Опа! — промълви тя, когато мъж с изискана папийонка настъпи партньорката си. — И симпатични.

— Истински чаровници, особено като се има предвид, че може би един от тях продължава с танците у дома, докато измъчва поредната брюнетка.

— Мислиш, че е един от тях?

Пийбоди подозрително изглежда елегантния господин с папийонката.

— Не. Той няма повече работа в този клуб. Никога не е хващал две риби от едно и също място. Но съм напълно сигурна, че е подскачал в ритъма на фокстрот или какъвто и да е танц през последните две седмици.

— Защо се нарича фокстрот? — запита се Пийбоди. — Лисичите стъпки определено нямат нищо общо с танц.

— Ще сформирам специален разследващ екип да открие това. Да тръгваме.

Заслизаха по лъскавите стъпала и привлякоха погледа на Зила. Тя кимна и изръкопляска, когато музиката спря.

— Беше страхотно! Сега, след като загрехте, Лони ще ви покаже малко румба.

Зила даде знак на Ив и Пийбоди да отидат до бара, докато млада червенокоса жена водеше мъжа с папийонката към средата на дансинга. Червенокосата въодушевено подкани танцьорите.

— Хайде, всички в позиция!

Имаше един-единствен барман, с черна вратовръзка, който сложи чаша газирана вода с резен лимон пред Зила, без да я попита какво предпочита.

— Какво да ви предложа, дами?

— Може ли шейк с черешова пяна? — попита Пийбоди, преди Ив да ѝ хвърли гневен поглед.

— За мен нищо — каза тя. Извади скицата и я сложи на бара. — Познавате ли този човек?

Зила се загледа в листа.

— Това ли е... — Поклати глава. Повдигна чашата си, отпи голяма глътка вода и отново я остави. После взе листа и го наклони срещу светлината. — Съжалявам. Просто не ми се струва познат. Тук идват толкова много възрастни господа. Мисля, че ако бях работила с него... на урок, щях да си спомня.

— А вие?

Ив взе скицата и я плъзна по плота. Барманът спря да разбърква питието на Пийбоди и присви очи над скицата.

— Това ли е шибанякът... Извинявай, Зила. — Тя само поклати глава и нехайно махна с ръка. — Това ли е онзи, който е убил Сари?

— Просто човек, с когото бихме искали да поговорим.

— Добър физиономист съм, част от занаята е. Но не помня този да е сядал на бара през моята смяна.

— През деня ли работите?

— Да. Ние... с жена ми имаме дете на шест месеца. Сари ме прехвърли дневна смяна, за да мога вечер да бъда у дома със семейството си. Проявяваше голямо разбиране в това отношение. Траурната служба за нея е утре. — Барманът хвърли поглед към Зила. — Не е честно.

— Така е. — Зила задържа ръката си върху неговата за миг. — Не е честно.

В очите му имаше тъга, когато се отдръпна да довърши питието.

— За всички ни е много тежко — тихо каза Зила. — Опитваме се да го превъзмогнем, какво друго можем да сторим... Но е трудно, като горчив хап за преглъщане.

— Това говори много за нея — отбеляза Пийбоди. — Щом е означавала нещо за толкова хора.

— Да. Да, наистина. Вчера се чух със сестрата на Сари — продължи Зила. — Помоли ме аз да избира музиката. Нещо, което Сари е харесвала. Трудно е. По-трудно, отколкото бих могла да си представя.

— Сигурно. А тя? — Ив хвърли поглед към червенокосата. — Работила ли е заедно със Сари с някоя група?

— Не. Всъщност това е първата група на Лони. Наложил се да... да направим някои вътрешни рокади. Лони работеше като

гардеробиерка и домакинка. Повиших я в домакин инструктор.

— Искам да поговоря с нея.

— Разбира се, ще я изпратя. — Зила стана с тъжна усмивка. — Горките ми крака. Господин Бътънс е сладур, но е адски тромав.

Танцьорите направиха смяна и Лони закачливо перна тромавия си партньор по бузата, преди да се отдалечи към бара на десетсантиметровите си токчета.

— Здравейте! Аз съм Лони.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди.

Пийбоди преглътна черешовата пяна и се опита да изглежда по-сериозна.

— Вече разговарях с другите детективи. Съжалявам, не запомних имената им. Едва ли ще дойдат отново.

— Не мога да кажа. Познаваш ли този човек?

Лони взе скицата, когато барманът сложи до нея нещо розово и газирано, с черешова украса.

— Не зная. Хм. Може би. Не зная.

— Какво означава „може би“?

— Прилича на един клиент, но той беше с тъмна коса, пригладена назад, и много тънки мустачки.

— Нисък, висок, среден на ръст?

— Тъъ, нека помисля. По-скоро нисък. Защото Сари стърчеше с няколко сантиметра над него. Разбира се, тя носеше обувки с висок ток, така че...

— Почакай, каза, че си видяла клиента със Сари?

— Да. Много от мъжете искаха да танцуват с нея, когато работеше на дансинга. Може би не е същият, защото...

— Почакай. — Ив извади линка си, позвъни на Янси. — Искам да промениш портрета. Сложи му пригладена назад тъмна коса и тънки мустаци. Изпрати го на този линк.

— Дай ми само минута.

— Кога го видя със Сари? — обърна се Ив към Лони.

— Не съм сигурна. Преди няколко седмици, мисля. Трудно е да си спомня точно. Помня това само защото работех в залата и го поканих на танц. Част от задълженията ни е да каним самотните господа. Беше някак срамежлив и мил. Отвърна, че е влязъл само заради музиката, и учтиво отказа. Малко по-късно го видях да танцува

със Сари. Малко се ядосах. Глупаво. — Тя сви рамене. — Но явно повече си пада по брюнетки, отколкото... О! — Леко пребледня. — Господи... Той ли е?

— Ти ми кажи.

Ив обърна линка така, че Лони да види променената скица на екрана.

— Господи, боже мой! Наистина мисля, че е той! Брет!

— Няма страшно. — Барманът хвана ръката ѝ. — Успокой се. — Той се наведе и погледна екрана. Поклати глава. — Не е идвал до бара. Не помня да е сядал тук.

— Къде седеше, Лони?

— Добре, добре. — Тя си пое дъх, завъртя се на табуретката и огледа клуба. — На горното ниво... почти съм сигурна. Ето там, в дъното.

— Трябва да поговоря със сервитьорката, обслужвала сектора. Можеш ли да си спомниш точната вечер, Лони?

— Не зная. Беше преди две седмици. Може би три. Веднъж взех палтото му. Спомних си, че го бе оставил при мен, и затова онази вечер го забелязах. И предния път бе дошъл сам. Затова, когато работех на дансинга и го видях, си помислих: „О, този приятел е соло“. Но не пожела да танцува с мен. — По бузата ѝ се търкулна сълза. — Искал е Сари.

15.

— Незабележим — каза Ив, докато си проправяше път през натовареното движение и обилния сняг, който бе завалял. — Ограничава контактите си с други хора, освен с жертвата.

— Някоя от сервитьорките не го разпозна, никое от момчетата на паркинга. Може би работи или живее достатъчно близо, за да стига пеша до клуба — предположи Пийбоди.

— Да, или паркира сам на друго място. Или ползва обществен транспорт в тази част от играта. Нима някой таксиметров шофьор би помнил кой се е качил и слязъл от колата му след дни, а в случая седмици? Постъпил е лекомислено. Лони си го спомни само защото е засегнал суетността ѝ. Иначе щеше да бъде просто едно от многото забравени лица. По-умно би било да танцува с нея. Не би го помнила и пет минути.

Ив надникна в страничното огледало и премина в друго платно.

— Влиза, смесва се с тълпата, стои настрана от основното действие, остава в сянка. Вероятно дава бакшиш точно по установената тарифа. По-късно няма да си мислят — този беше адски стиснат или адски щедър. Обикновен и безличен. Беше доста уверена.

— Хубаво е да имаме потвърждение. Лони може да свидетелства, че е бил в клуба и там се е свързал с Йорк. Но не узнахме почти нищо ново.

— Вече знаем, че променя външността си. Малки изменения, нищо натрапчиво. Тъмна коса, тънки мустаци, сива перука. Това издава, че едва ли се връща на мястото, където е установил контакт, след като е подмамил жертвата. Знаем, че се владее, че успява да поддържа ролята, която е решил да играе на опознавателния етап. — Сви по една пряка на запад, после завъртя на юг.

— Танцувал е с Йорк, докосвал я е. Гледали са се в очите, разговаряли са. Част от работата ѝ е да разговаря с партньора си. Всичко, което знаем за нея, разкрива, че е била умна, самоуверена и е

знаела как да работи с хора. Но не е доловила никакви сигнали, нищо, което да я накара да се усъмни, че този тип ще ѝ донесе неприятности.

— Погледни в страничното огледало — каза Ив на Пийбоди. — Виждаш ли онзи черен седан шест коли назад?

Пийбоди се наведе и се вгледа съсредоточено.

— Да. Трудно. Този сняг вали на парцали. Защо?

— Следи ни. Пет, шест, седем назад, откакто тръгнахме от клуба. Не е достатъчно близо, за да различа номера. Както изтъкна преди малко, ти си по-млада от мен. Може би зрението ти е по-остро.

Пийбоди се наведе по-ниско.

— Не. Не мога да го разчета. Твърде близо е до колата пред него. Може би, ако изостане малко или я задмине, ще успея.

— Да видим какво можем да направим по въпроса.

Ив потърси пролука, за да навлезе в съседното платно.

Изсвирване на клаксон и скърцане на спирачки върху мократа настилка я накараха да удари своите. През едно платно лимузина закриволичи лудо в опит да не блъсне някакъв идиот, който се бе втурнал на улицата.

Чу удара и видя момчето да пада и да се претъркулва. Прозвуча ужасяващ трясък, когато лимузината се блъсна челно в огромния всъдеход пред нея.

— Мамка му.

Докато включваше полицейските светлини, отново погледна в огледалото за обратно виждане. Седанът бе изчезнал.

Тя изскочи от колата навреме, за да види как момчето се изправя и побягва накуцвайки и сред градската симфония от клаксони и ругатни да чуе виковете:

— Спрете го! Отмъкна ми чантата!

— Мамка му — изруга отново тя. — Поеми волана, Пийбоди.

Хукна по петите на уличния крадец.

Той бързо възстанови темпото, доказвайки може би, че има и по-млади от нея. Втурваше се напред, скачаше, плъзгаше се и почти прелетя през улицата, по тротоара.

Крадецът бе по-млад, но Ив имаше по-дълги крака и започна да скъсява разстоянието. Той погледна назад през рамо и очите му издадоха едновременно тревога и раздразнение. Докато тичаше,

измъкна голяма кафява чанта изпод обемистото си палто и я разлюля като екзотично махало.

Поваляше пешеходците като кегли за боулинг и Ив трябваше да ги прескача и заобикаля.

Когато се завъртя и замахна с чантата към главата ѝ, тя се сниши, сграбчи дръжката и просто я изтръгна от ръцете му така, че той да политне назад и да се озове на тротоара.

Побесняла, приклепна до него.

— Глупак — промърмори Ив и го повали по гръб.

— Ей! Ей! — Някакъв добър самарянин спря до тях. — Какво причинявате на момчето? Какво ви прихваща?

Тя стъпи с тока на ботуша си върху гърдите на крадеца, за да не се надигне, и извади значката си.

— Не се бъркай, приятел.

— Кучка! — изсъска момчето, докато самарянинът се мръщеше при вида на значката ѝ. После впи зъби в крака ѝ като разгневен териер.

— Човешките ухапвания са по-опасни от животинските. — Пийбоди седеше зад волана, а Ив до нея, повдигнала крачола си, за да види раната. — Разкъсал е кожата — забеляза Пийбоди с гримаса на съчувствие. — Господи, наистина яко те е заръфал.

— Мръсно малко копеле. Да видим дали ще му хареса, освен в грабежи, да бъде обвинен и в нападение на полицаи. Хапльото имаше поне десетина портфейла в джобовете на палтото си.

— Трябва да дезинфекцираш това.

— Заради него загубих седана. Заслужаваше здравата да го сритам. — Ив стисна зъби и използва чистия парцал, който Пийбоди бе намерила отнякъде, за да спре кръвта. — Сви в първата пряка веднага щом настана суматоха. Така постъпва винаги. Избягва тълпи и разпри. Шибано нищожество.

— Навярно адски те боли. Сигурна ли си, че беше нашият човек?

— Мога да разпозная преследвач.

— Несъмнено. Просто се питам за какво му е да ни следи. Може би се опитва да разбере какво знаем. Но какъв е смисълът? Може да

види само къде ходим, а посещаваме стандартни места при разследване.

— Опитва се да опознае ритъма ми, темпото, движението ми. Търси някаква рутина.

— Защо да... — Внезапното прозрение накара Пийбоди да застине на седалката. — По дяволите. Набелязал е теб.

— Мисли, че няма да забележа, че ме следи. — Ив рязко спусна крачола си, защото болката сякаш се усилваше, докато гледаше белезите от зъби. — Въобразява си, че може да ме разбере. Никакъв шанс. Този път не познава жертвата си. Опитва се да налага твърде голям залък.

— Откога знаеш, че те наблюдава?

— Да зная? От около половин час. От известно време подозирах и сега почти получих потвърждение.

— Можеше да споделиш тези подозрения с партньорката си.

— Не започвай. Беше една от бог знае колко възможности. Сега изглежда по-правдоподобна и ти си първата, която го научава. Черен седан, нищо тежкарско, типичен избор за него. Кръгли фарове, никакви знаци по купето. Съвсем стандартен. Ще открием модела.

Ив въздъхна с облекчение, когато Пийбоди сви в подземния гараж на централата. Трябваше да сложи лед на проклетия крак.

— Нюйоркски номер, доколкото успех да видя. Само за миг зърнах цвета. Беше на твърде голямо разстояние, а видимостта лоша, за да разчета цифрите.

— Вземи поне стандартните мерки за раната.

— Да, да.

— Една от тях е час на кушетката. Капнала си.

— Мразя кушетката. — Ив слезе от колата леко накуцвайки. — Ако чувствам нужда да подремна, предпочитам пода в офиса си. Направи ми една услуга — добави тя, тътрейки се към асансьора. — Уговори среща с Уитни и Майра възможно най-скоро. Ще трябва да задигна малко дезинфектант и бинт от медицинския кабинет.

— Не е нужно да ги задигаш. Там ще те превържат.

— Не искам никой да ме превързва — промърмори Ив. — Просто ще взема каквото ми е нужно и сама ще се погрижа за себе си.

Ив нахълта в медицинския кабинет и извърши „дребна кражба“ — според точната терминология, грабвайки превързочните материали, без да ги опише.

Но ако запишеше какво е взела, щяха да настояват да видят раната. Ако я покажеше, нямаше да я оставят на мира, докато не им позволи да я обработят, а бе достатъчно да я почисти и превърже на две на три. Е, добре, може би и да вземе болкоуспокояващо.

Когато влезе в офиса си, Рурк вече бе там.

— Да видим.

— Какво да видим?

Той само повдигна вежди.

— Проклетата да е Пийбоди с тази своя уста.

Ив извади откраднатите превързочни материали от джобовете на шлифера си и ги хвърли на бюрото. Окачи дрехата на закачалката, седна и повдигна ранения си крак на бюрото.

Рурк огледа раната, когато тя нави крачола на панталона си, и леко просъска:

— Гадничко е.

— Получавала съм и по-тежки рани в сравнение с ухапване от крадлив уличен сополанко.

— Вярно е. — Все пак той почисти, дезинфекцира и превърза раната. После се наведе и докосна с устни приличната бяла превръзка.

— Ето, така е по-добре.

— Той ме следеше.

Рурк се изправи и тихата насмешка в очите му изчезна.

— Не става дума за крадливия сополанко.

— Засякох го. Черен седан, не видях номера, но мисля, че можем да открием модела, дори годината. Щях да узная повече и може би да го притисна, ако онзи нещастник не бе изскочил на улицата. Трябваше да овладее колата, иначе щях да се блъсна в лимузината, която го повали и удари всъдехода пред мен. Само секунди, но преследвачът изчезна.

— Дали предполага, че си го засякла?

— Едва ли. Просто е предпазлив. Когато се задават неприятности, се оттегля, за да ги избегне. Щом беше зает да ме следи, значи не е гледал репортажите с неговия портрет. Но скоро ще ги види.

— Раздвижи се, опитвайки се да облекчи пулсиращата болка в прасеца си. — Ще бъдеш ли така добър да ми донесеш кафе?

Той отиде до автоматичната печка.

— Какво следва?

— Среща с Уитни и Майра, за да обсъдим възможностите да му заложим капан. После ще се чуя с всички от екипа, да обменим информация. По някое време ще имам нужда от час-два просто за размисъл. Трябва да изясня нещата в съзнанието си, да взема решения.

Рурк ѝ донесе кафето.

— Като силно загрижен за примамката в капана, бих искал да присъствам на тази среща.

— Не ти ли писна от съвещания? Трябва да оставиш нервите си отвън, иначе няма да издържат. — Ив отпусна глава назад за минута, за да се наслади на магическото въздействие на кафето. — И да помниш, че не съм само примамка, а опитно и кораво ченге.

— С рана от зъби на уличен сополанко на стегнатия ти мускулист прасец.

— Е... да.

— Далас? — Пийбоди застана на прага. — Как е кракът?

— Засега не подлежи на обсъждане.

— Командирът и доктор Майра ще ни чакат в неговия офис след двадесет минути.

— Идеално.

— Междувременно, полицаи Джил Нюкърк е в командния щаб.

— Тръгвам натам.

Униформата стоеше добре на Джил Нюкърк. Имаше внушителна осанка, която говореше, че знае как да действа на улицата. Чертите му издаваха онази решителност, която Фийни би нарекъл „закалка“.

Бяха се срещали няколко пъти през годините и тя го смяташе за разумен и откровен човек.

— Полицаи Нюкърк.

— Лейтенант. — Той енергично стисна подадената му ръка. — Очевидно тук кипи усилена работа.

— Имам добър екип. Ограничаваме търсенето.

— Радвам се да го чуя и ми се иска да ви бях донесъл нещо съществено. Ако имате малко време...

— Седнете.

Даде му знак и се настани до него на конферентната маса.

— Имате лицето му. — Нюкърк кимна към скицата, забодена на едно от четирите табла. — Изучавам това лице и се опитвам да го извикам в спомените си за някой от разговорите преди девет години, когато разпитвахме от врата на врата. Толкова са много, лейтенант. Но този не изплува в паметта ми.

— Не хранех големи надежди.

— Прегледах отново записките си и отскочих до дома на Кен Колби, заедно работихме по случая. Той почина преди пет години.

— Съжалявам.

— Беше добър човек. Вдовицата му ми позволи да се поровя в неговите файлове и записки по старото разследване. Донесох и тях. — Потупа кутията, която държеше. — Хрумна ми, че могат да добавят нещо.

— Оценявам труда ви.

— Спомних си двама от разпитаните, когато се върнах към случая тази сутрин с новата информация, която ми дадохте снощи. Но изготвеният портрет не съвпада с тях.

— Какво си спомнихте за тях?

— Фигурата, цвета на кожата и косата. Обсъдих го и със сина си. Повдигна вежди.

— За мен няма проблем.

— Зная, че търсите връзка с Градските войни, и си спомних, че един от онези хора ни разказа как по онова време с баща му превозвали трупове с фургон. Работил като лаборант, но след като отишъл на конгрес във Вегас и ударил джакпот, се отказал от професията. Помня го, защото е страхотна история. Другият беше трето поколение богаташ. Занимаваше се с препараторство като хоби. Къщата му беше пълна с мъртви животни. Извадих всичко за тях. — Подаде ѝ диск. — В случай че искате да ги проверите отново.

— Ще го направим. На смяна ли сте, полицаи Нюкърк?

— Днес е почивният ми ден — каза той.

— Ако имате време и желание, бихте могли да прегледате тези неща с Фийни — за актуална информация. Ще ви бъда благодарна.

— Няма проблем. Ще се радвам да помогна.

Ив се изправи и отново му подаде ръка.

— Благодаря. Имам важна среща. Ще се обадя веднага щом мога. Пийбоди, Рурк, с мен.

Ив трябваше да полага усилия, за да не накуцва, и предавайки се на пулсиращата болка в крака, се отправи към тясното и често изпълнено с неприятни миризми пространство в асансьора.

— Не забравяй — заговори тя на Рурк, — че си цивилен експерт на съвещание в централата на нюйоркската полиция.

— Ще бъда образцов цивилен експерт, полицайке.

Ив се усмихна, но не твърде самодоволно, преди да се натъпчат в асансьора.

— И не наричай командира Джак. Нарушава сериозния делови тон и... просто не е редно.

— Хей, Далас!

Извърна глава и видя детектив от отдел „Противообществени прояви“, който ѝ се усмихна.

— Реницки.

— Чух, че някакъв скапаняк отхапал парче от теб и сега проявява симптоми на бяс.

— Така ли? А аз чух, че някаква компаньонка вкусила от теб и сега проявява симптоми на гонорея.

— И това ми било сериозен делови разговор — промърмори Рурк, когато доста полицаи реагираха с викове на одобрение.

В офиса си Уитни стоеше зад бюрото, а Майра — зад един от столовете за посетители.

— Лейтенант — каза той. — Детектив Пийбоди. Рурк.

— Сър, смятам, че експерт-консултантът може да бъде полезен при тази среща, и пожелах да присъства.

— Както кажете. Заповядайте, седнете.

Докато Рурк, Пийбоди и Майра се сядоха, Ив остана права.

— С ваше позволение, командире, първо ще уведомя вас и доктор Майра за последните новини.

Съобщи им ги бързо и накратко.

— Следили са ви. — Уитни не постави твърдението ѝ под съмнение. — Някакви предположения защо?

— Да, сър. Доктор Майра сподели теорията, че аз съм набеязана жертва. Че може би причината да избере точно тези жени е не точно връзката им с Рурк, а връзката на Рурк с мен.

— Не споменахте за тази теория, доктор Майра.

— Помолих я да ми даде време за размисъл — каза Ив, преди Майра да проговори. — За преценка на вероятностите, преди да съсредоточим усилията си в тази насока. Сега смятам, че теорията е правдоподобна. Бях детектив при първото разследване, партньор на главния разследващ. Отговарям на критериите, по които избира жертвите си. Може би преди девет години пътищата ни са се пресекли или са вървели успоредно. Мисля, че се е върнал в Ню Йорк с конкретни цели. И една от тях е да докопа мен.

— Ще бъде разочарован — отбеляза Уитни.

— Да, сър.

— Доколко поддържаш тази теория, Майра?

— Направих своя преценка на вероятностите и вярвам, че предвид патологията му би могъл да си втълпи, че лейтенант Далас, жена с голям опит и авторитет, съпруга на мъж със значително влияние, ще бъде върховото му постижение. Но това поражда друг въпрос — каква по-висока цел може да си постави.

— Няма да има следваща — заяви Рурк. — Знае го. Тя е последната, нали? Най-добрата, най-голямото предизвикателство, абсолютният връх.

— Да — кимна Майра. — Съгласна съм. Склонен е на макар и малка промяна в профила на жертвите си. Тя не е жена, която следва една и съща рутина всеки ден, няма установени навици и места, които посещава. Нито пък би могъл да се срещне лично с нея и да я подмами, както вярваме, че е постъпил с повечето, ако не и с всички предишни. Сигурно смята, че си струва да поеме този огромен риск, да намери начин да я вкара в леговището си. Направил е кръг — продължи Майра. — Върнал се е при корените си, така да се каже. Защото тук ще завърши работата си.

— Спирал е и преди — изтъкна Пийбоди. — За година-две. Но нима може да реши, че е приключил завинаги? Психопат от този тип не би престанал, освен ако бъде заловен или убит.

— Права си.

— Мислиш, че умира — обърна се Ив към Майра. — Или че е решил да сложи край на живота си, след като убие и мен.

— Да, така предполагам. Освен това мисля, че не се страхува от смъртта. Тя е постижение за него и отмерен цикъл, който, доколкото

знаем, успява да контролира вече близо десетилетие. Не се бои от собствената си смърт, което само го прави по-опасен.

— Трябва да му отворим пролука. — Ив присви очи. — И то скоро.

— Ако е твърде лесно, няма да захапе. — Рурк срещна погледа на Ив, когато тя се обърна. — Разбирам от предизвикателства. Ако нещо е твърде леснопостижимо, не си струва труда. Знае, че ще трябва да положи усилие. Най-малкото трябва да повярва, че те е надхитрил. А е имал много повече време от теб да планира, да изгражда стратегии и да изучава проблема.

— Съгласна съм. — Майра се наведе напред. — Ако теорията ни е вярна, ти си кулминацията на работата му. Венецът. Фактът, че го преследваш, докато той преследва теб, не само вдига залога, а и придава особен блясък на ситуацията. Ти буквално ще бъдеш шедьовърът му. При неговата потребност от контрол трябва да чувства, че е предопределил края. Че те е подмамил като другите, въпреки опита и предимствата ти.

— Ще го оставим да вярва в това — каза Ив — до мига, в който се разкрие. Навярно вече е узнал, че имаме портрета му. Бих се обзаложила, съдейки по профила му и всичко, което знаем, че това само засилва тръпката, насладата. Досега никой не е бил толкова близо. И въпреки че не е търсил признание за постиженията си, методите му издават гордост. Накрая, ако наистина това ще бъде краят, няма ли да поиска да се прочуе?

— Да, и да бъде запомнен — потвърди Майра.

— Не знаем къде или кога, но знаем коя е набелязаната жертва и защо. Големи предимства. Имаме портрета, телосложението и възрастта му. Знаем за него повече, отколкото преди девет години. — Искаше ѝ се да закричи, да се движи, докато разсъждава на глас, но реши, че в офиса на Уитни е неуместно. — Може би има връзка с Градските войни, обича операта, вместо физически средства използва манипулации и измама, за да подмамва жертвите си, и често установява личен контакт преди отвличането. За разлика от преди девет години жертвите работят в централната част на града. Това е съзнателен избор.

— Този път е искал да стигнем по-близо — кимна Уитни. — И използвайки служителки на Рурк, прави въпроса личен.

— Но няма представа какво знаем — намеси се Пийбоди. — Не знае, че сме стигнали до извода, че Далас е крайната му цел. Това е още едно предимство. Докато си мисли, че тя е изцяло погълната от разследването, ще си въобразява, че може да се промъкне край нея и да грабне трофея си.

— Отново за пролуката. Ще го накараме да повярва, че сам я е създал. Ти ще трябва да се върнеш на работа.

— На работа?

— Твоята работа, да изкупуваш и контролираш акциите на познатата вселена сектор по сектор. Няма да предприеме ход спрямо мен, докато на всяка крачка съм с теб. Или с теб — обърна се тя към Пийбоди, — или с когото и да било. Трябва да му дадем възможност. Ако е опознал ежедневната ми рутина, значи знае, че обикновено пътувам соло до централата и обратно и понякога след края на смяната отивам сама да доизясня нещо. Трябва да му откrehнем вратата.

— Лесно е да се престорим, че съм се върнал на работа — отвърна Рурк. Тонът му бе спокоен, почти нехаен. Ив долови прозиращата зад него решимост. — Но докато тази пролука е отворена за него, ще остана част от екипа. Държа на това — продължи той, обръщайки се към командира — не само за да участвам в мерките за сигурността на лейтенанта. Този изверг отвлече три мои служителки, една от които вече е мъртва. Няма да се заловя отново с бизнеса си, докато не бъде заловен... или мъртъв като Сарифина Йорк.

— Разбрано. Лейтенант, ваше решение беше да привлечете граждан експерт в екипа. Освен ако смятате, че способностите и познанията му не могат повече да ни бъдат от полза, мисля, че е добре да остане.

— Няма проблем.

— Продължаваме да работим по случая без съществени промени в рутината. Но ще си поделим част от обикалянето и разпитите.

— И навсякъде, където ходиш — нареди Уитни, — ще бъдеш с предавател.

— Да, сър. Ще уредя това с Фийни. Ще имам нужда от чип за проследяване на колата и...

— Вече се погрижихме — каза Рурк и ведро се усмихна, когато Ив се обърна към него. — Ти се съ согласи за тази мярка.

„Вярно“, помисли си тя, но не бе очаквала да се заеме с това, преди да е дала официално разрешение. Глупаво от нейна страна. Би трябвало да го очаква.

— Да, съгласих се.

— Ще носиш бронезилетка — добави Майра.

— Бих разцелувал тази жена — каза Рурк и се усмихна, когато видя раздразнението, изписано по лицето на Ив.

— Излишно е. Моделът му...

— С теб нарушава модела си — напомни ѝ Майра. — Жилетката ще бъде известна гаранция за безопасността и успеха ти в случай, че той се опита да те парализира или нарани, за да те направи безпомощна. Достатъчно интелигентен е, за да знае, че с теб ще му бъде нужно физическо предимство.

— Ще носиш жилетка! — отсече Уитни. — Уредете електрониката с Фийни. Отсега нататък искам да зная къде се намиращ по всяко време. Когато си навън, в колата или на улицата по каквато и да е причина, след теб ще се движи тайно подкрепление. Не е просто мярка за сигурността на един от хората ми, лейтенант — каза той, — а гаранция, че онази пролука ще се затвори веднага щом той премине през нея.

— Разбрано, сър.

— Свободни сте.

Рурк плъзна пръст по ръката ѝ, когато се отправиха към ескалатора.

— Да носиш бронезилетка, не е наказание, скъпа.

— Сложи една за два часа и тогава говори. И никакво „скъпа“ по време на работа.

— Мен можеш да ме наричаш „скъпа“ по всяко време — каза Пийбоди и го накара да се усмихне.

— Трябва да проведе няколко разговора. Ще се видим в щаба. — Понечи да се отдалечи от тях. — Чао, скъпа. Говорех на Пийбоди — каза той, когато Ив оголи зъби.

16.

Рурк бързо приключи със своите разговори. В края на краищата, макар връщането му на работа да бе привидно, трябваше да провери как вървят нещата в собствената му организация. Щеше да отдели още време за това в домашния си офис, жонглирайки с финансови сделки и убийства.

Но засега се отправи обратно към щаба, за да задържи множеството си електронни топки във въздуха. Зърна Ив да се задава откъм офиса си. От няколко метра разстояние, които ги разделяха, проследи с поглед широките ѝ, бързи крачки. Безкрайно ходене, помисли си той, убийци за залавяне.

Спря, грабна по бутилка вода за двамата и влезе.

Бе застанала до пулта на Фийни. Полицаят, който работеше с него, бе бащата на съобразителния млад полицай Нюкърк, спомни си Рурк. Кимна, събра няколко диска и се премести на друг компютър.

„Значи иска личен разговор с Фийни“, заключи той. Отиде до своя пулт да поработи върху проблем, да понаблюдава динамиката им.

Забеляза как Фийни попива информацията и замислено присвива очи. За миг тревожно събра вежди. Последва размяна на кратки реплики, порой от въпроси от страна на Фийни, после той се почеса зад ухото и пхна ръка в джоба си. След миг се появи пакет.

Рурк се досети, че са ядки, когато Фийни си взе и подаде пакета на Ив.

Приел това като знак, че са на етап размисъл и изграждане на стратегии, стана и тръгна към тях.

— Значително е вдигнал мерника — каза Фийни.

— Така изглежда.

Той се завъртя вяло наляво-надясно на стола, докато говореше.

— Можем да ѝ сложим подслушвател, няма проблем. Дори камера. Да имаме и очи, ако са ни нужни.

— Не искам камера, която той ще види — възрази Ив.

— Имам нещо подходящо. — Рурк погледна Фийни. — Ново поколение от „Ейч Ди Моул“, микрокамера, често прикачвана към ревер като украшение. Но тъй като тя не си пада по аксесоарите, лесно може да бъде замаскирана като копче на риза или сако. С опция гласова идентификация. Ще може да я задейства и да я изключва с определена ключова дума или фраза.

— „Тя“ стои тук, до вас — изтъкна Ив.

— Имаше няколко подобни бръмбарчета последно поколение — продължи Фийни, без да ѝ обърне внимание.

— На изчезване са — увери го Рурк. — Ще осигури аудио- и видеовръзка, а този усъвършенстван модел може да бъде засечен само от най-съвременните охранителни системи.

Фийни кимна и захрупа.

— Сигурно ще ни свърши работа. Бих искал първо да я погледна.

— Всеки момент ще ми я донесат. Монтирах многопистов предавател на колата ѝ, военен стандарт.

Фийни изрази одобрението си за устройството, последна дума на техниката, с тихо подсвирване и широка усмивка.

— С това няма да я загубим, дори ако реши да пътува до Аржентина. Ще инсталираме приемници тук и в подвижния щаб. Подкреплението може да я следва на пет-шест преки.

— А по въздух?

— Можем да се мобилизираме, ако се наложи.

— Никой не готви държавен преврат, по дяволите — промърмори Ив. — Става дума за един застаряващ убиец.

— Който е отвлякъл, измъчвал и умъртвил двадесет и четири жени.

Ив само се намръщи на Рурк.

— Мисля, че ако мине през проклетата открехната врата, мога да го пипна. Вие двамата набавете всички електронни играчки, които искате. Но нека не забравяме, че целта е не само да го накараме да изпъзни от бърлогата си, а и да влезем в нея. За да има шанс за Роси и Грийнфийлд, трябва да стигнем до тях, да проникна вътре и да го оставя да мисли, че е успял да ме подмами. Ако го хванем извън свърталището му, няма гаранция, че ще открием къде ги държи.

Вече бе привлякла вниманието им и изчака няколко мига.

— Няма да оставя тези две жени да губят кръв и да умрат от глад, защото твърде много сме се разтревожили за моята кожа и сме избързали да го заловим или да го очистим, преди да узнаем къде са. Тяхната сигурност е най-важното. Директива от главния разследващ.

Фийни изшумоля с пакета ядки и го подаде на Рурк.

— С Джил отсяхме няколко места и лица, които си заслужава да бъдат проучени.

— Ние с Пийбоди ще свършим тази работа. Да видим дали отново ще ни следи. Дай ми каквото имаш. Кога ще пристигне лъскавата ти нова играчка? — попита тя Рурк.

— Най-много след десетина-петнадесет минути.

— Добре. Ще изровя една от онези скапани жилетки. — Даде знак на Пийбоди. — Рурк, ще трябва сам да се погрижиш за транспорта си до дома.

— Разбрано. Лейтенант, само за момент. — Рурк тръгна с нея към вратата. — Аз искам колкото теб тези жени да се приберат у дома живи и здрави. Но искам и твоята кожа да остане невредима. Трябва да намерим начин да постигнем всичко това. Директива от мъжа, който те обича. Така че — пази си задника или ще бъда първият кандидат да го срита.

Знаеше, че няма да ѝ хареса, но почувствал нужда, повдигна брадичката ѝ за кратка звучна целувка на раздяла.

— Аах — тихо въздъхна Пийбоди, докато бързаше след Ив. — Беше много сладко.

— Да, в нашата къща ритниците са вместо бучки захар. Съблекалнята. Бронежилетките.

— Бронежилетки? Значи не само една?

— Щом аз ще нося, и ти ще носиш.

— Ах — повтори Пийбоди с доста различен тон.

След по-малко от четиридесет минути бяха в подземния гараж, екипирани с жилетки и подслушватели. Пийбоди дръпна краищата на якето си.

— С това изглеждам дебела, нали? Зная, че ме прави дебела, не стига, че все още не съм свалила няколкото кила, които качих тази зима.

— Не се опитваме да отвлечем вниманието му с твоите пищни форми, Пийбоди.

— Лесно е да го кажеш. — Завъртя се и се опита да види отражението си в страничното огледало. — Това проклето нещо издува цялата ми фигура, която в тази област си е достатъчно издута. Приличам на дебел дънер.

— Дънерите нямат ръце и крака.

— Дърветата имат клони. — Отпусна се на предната седалка. — Преди да ги окастрят. Още една причина да искам час по-скоро да заловим това копеле. Заради него изглеждам като дебело окастрено дърво.

— Да, ще подпалим жалкия му задник заради това. — Ив потегли. — Огледай се за преследвач. Активиране, Далас — каза тя, за да пробва микрофона. — Записвате ли?

— Очите и ушите са на четири — отвърна Фийни. — Подкреплението ще те следва минимум на три преки.

— Запишете това, оставайте на линия и в движение.

Първо посетиха някогашния превозвач на трупове. Доста се бе замогнал, забеляза Ив. Имаше внушителна стара каменна къща в Уест Вилидж, изцяло негова.

Вратата бе отворена от андроид, изумително проектирана женска, създадена по-скоро за сексуални удоволствия, отколкото за домакинство. Премрежен поглед, приятно дрезгав глас, пепеляворуса коса и впито черно трико.

— Изчакайте във фоайето, ако обичате. Ще кажа на господин Добинс, че сте тук.

Тя се отдалечи с грациозна походка като пъргав хищник от рода на котките.

— Ако това, което върши тази тук, е само чистене с прахосмукачка — отбеляза Пийбоди, — аз съм размер четиридесет и две.

— Може и да чисти, след като лъсне бастуна на стария.

— Жените са толкова цинични — каза Рурк в ухото ѝ.

— Изключи микрофона.

Ив огледа фоайето.

По-скоро бе просторен коридор, с достатъчно светлина, проникваща през сложните шарки върху стъклото на входната врата. Врати от двете страни, кухнята — вероятно в дъното. Спалните — на горния етаж.

Огромно пространство за едва влачещ се старец.

Той се появи точно така, тътрейки крака в оръфаните си чехли. Беше облечен с провиснали памучни дрехи, а дългата му почти до раменете коса бе боядисана в неподобаващо катранено черно и пригладена на конска опашка.

Лицето му бе твърде изпито, устните твърде плътни, а тялото твърде слабо, за да е мъжът, с когото са разговаряли Трина и Лони.

— Господин Добинс.

— Същият. Искам да видя някаква легитимация или и двете се връщайте там, откъдето сте дошли.

Той огледа значката на Ив, после на Пийбоди, безмълвно помръдвайки устни, докато четеше.

— Е, добре, за какво става дума?

— Разследваме убийство на жена в Челси — започна Ив.

— Онази история с Жениха. — Добинс размаха пръст. — Чета вестници, гледам телевизия. Ако вашите хора си вършеха работата да се грижат за сигурността на гражданите, нямаше да се налага да идвате тук да ме разпитвате. И преди години идвах ченгета, когато убиха онова момиче отсреща.

— Познавахте ли я, господин Добинс? Момичето, което беше убито преди девет години?

— Виждах я да влиза и излиза от дома си. Нормално е, нали? Никога не съм разговарял с нея. Видях снимката на онази, новата. И с нея не съм разговарял.

— Виждали ли сте новото момиче? — попита Ив.

— По телевизията, нали току-що ви казах? Нямам работа в Челси. Тук си имам всичко.

— Сигурно. Господин Добинс, баща ви е карал военен камион по време на Градските войни.

— Превозваше мъртвите. През повечето дни се возех с него. Беше претъпкано с трупове, отляво, отдясно, отвсякъде. Понякога се обаждаше някой жив, погрешка взет за мъртвец. Искам да поседна.

Той се обърна и затътри крака през свода вдясно. Ив и Пийбоди се спогледаха и го последваха.

Всекидневната бе пълна с овехтели мебели. Личеше, че стените някога са били във вариация на бяло, но сега имаха отблъскващия жълт цвят на болни зъби.

Добинс седна, взе цигара от потъмняла сребърна табакера и я запали.

— Човек може да пуши в собствената си къща, по дяволите. Не сте ни отнели това право. Моят дом е моята шибана крепост.

— Имате прекрасен дом, господин Добинс — отбеляза Пийбоди. — Обожавам каменните здания в тази част на града. Имаме късмет, че повечето са оцелели през войните. Навярно са били ужасни години.

— Не чак толкова. Преживях ги. Закалиха ме. — Той размаха ръката с цигарата, сякаш да го докаже. — До двадесетата си година бях видял повече, отколкото мнозина са видели за сто и двадесет години живот.

— Не мога дори да си представя. Вярно ли е, че в някои райони имало толкова мъртви, че единственият начин за водене на статистика бил да се пишат номера направо върху труповете?

— Така беше. — Той изпусна дим и отново размаха пръст. — Където мародерите бяха стигнали до тях преди нас, всичко беше задигнато, бяха оставени голи. Написвах върху трупа в кой сектор е намерен, за да се знае. Натоварвахме ги и докторът в моргата им поставяше номера, записваше ги в книга. В повечето случаи беше пълна загуба на време. Вече бяха станали просто купчина мърша.

— Поддържате ли връзка с някого, когото сте познавали тогава? Хора, вършили същата работа като вас, или лекари, санитарии?

— За какво? Щом разберат, че човек се е замогнал, започват да просят милостиня. — Сви рамене. — Видях се с Ърл Уолас преди няколко години. И той се возеше във фургона понякога. Размърдах се да отида на погребението на доктор Юмецки, мисля, преди пет-шест години. Отдадох последна почит. Беше достоен за уважение, няма много като него. Изпратиха го както подобава. Внукът го организира. Опелото беше в салона вместо в голямата къща, но беше достойно изпращане.

— Знаете ли как да се свържете с господин Уолас или с внука на доктор Юмецки?

— Откъде да зная, по дяволите? Преглеждам некролозите и когато видя някой познат и реша, че си заслужава времето, отивам да го изпратя. Навремето си обещахме това и държа на думата си.

— Каква молитва казвахте тогава? — подкани го Ив.

— Мъртъвците бяха навсякъде. — Погледът му се премрежи и Ив предположи, че всичко това все още е пред очите му. — Никакво опело. Или ги изгаряхме, или ги погребвахме, повечето с компания, така да се каже. Затова ние, хората, които ги превозваха, регистрираха и заравяха, си дадохме обещание — като дойде нашият ред и има опело за някого от нас, останалите живи ще отидат да го изпратят. Затова го правя.

— Кой друг спазва обещанието? От Градските войни.

Добинс всмука още дим.

— Не помня имената им. Виждам неколцина от време на навреме.

— А този? — Ив извади скицата. — Виждали ли сте този човек?

— Не. Прилича на Гробаря може би. Малко.

— Гробар?

— Събирахме труповете, стоварвахме ги при него, а той ги прибираще, затова му викахме Гробаря. Бях на погребението му преди двадесетина години, може би повече. Беше голяма служба. — Засмука цигарата. — Хубава гощавка. Отдавна е покойник.

Когато се върнаха в колата, Ив поседя да поразмишлява.

— Може да играе роля. Мрачен, леко откачен старец. Но не ми се вярва.

— Може да е бил дегизиран, когато Трина го е видяла.

— Може — съгласи се Ив, — но според мен Трина би забелязала, ако е бил гримиран до неузнаваемост, все пак с това се занимава. Да проверим двамата, които спомена.

Следващата й спирка бе при Хю Клок, до Вашингтон Скуеър Парк. Жертвата, която Добинс бе виждал да „влиза и излиза“, бе намерена там. В записките на Джил Нюкърк бе отбелязано, че Клок е бил разпитан, както и другите съседи. Занимаваше се с търговия с антики и беше купил и ремонтирал имота няколко години преди убийствата.

Според бележките бе отзивчив и готов да съдейства.

Антиките носеха добра печалба, ако човек разбира от занаята си. Ив предположи, че Клок разбира, защото домът му изглеждаше

внушително. Някогашните две кооперации бяха съединени в една къща, отделена от улицата с широк двор.

— Доста тежкарско — отбеляза Пийбоди, докато вървяха към портите от ковано желязо.

Ив натисна бутона на звънеца и моментално чу заповед от компютърен глас да обясни целта на посещението си.

— Полиция. Искаме да поговорим с господин Клок.

Повдигна значката си към скенера.

В момента господин Клок отсъства от дома си. Можете да оставите съобщение на този охранителен пост или ако желаете, да преминете през портала и да го оставите на лице от домакинския персонал.

— Опция номер две. Не е зле да огледаме по-отблизо — каза тя на Пийбоди.

Порталът щракна. Прекосиха покрития с плочки двор и изкачиха няколкото стъпала до главния етаж. Вратата моментално се отвори. И тук ги посрещна андроид, но с образ на достолепен мъж на средна възраст.

— Имам позволение да приема съобщението ви за господин Клок.

— Къде е господин Клок?

— Пътува по работа.

— Къде?

— Нямам позволение да предам тази информация. Ако е спешно или въпросът, по който го търсите, е от особена важност, ще предам на господин Клок незабавно, за да може своевременно да се свърже с вас. Очаква се да се прибере у дома през следващите ден-два.

Зад достолепния андроид се простираше разкошен коридор. Ив предположи, че край него има огромно необитавано пространство.

— Кажете на господин Клок да се свърже с лейтенант Ив Далас от полицейската централа веднага щом се върне.

— Разбира се.

— Кога замина?

— Господин Клок отсъства от дома си от две седмици.

— Сам ли живее?

— Да.

— Гостува ли му някой в негово отсъствие?

— В жилището няма гости.

— Добре.

Би предпочела да влезе, да поразгледа. Но без съдебна заповед и основание нямаше законен начин да прекрачи прага.

От къщата на Клок се отправи към оживена част от Малка Италия.

Една от жертвите беше работила като сервитьорка в ресторант, собственост на Томас Пела. Той бе служил в Националната армия по време на Градските войни, в които бе загубил брат, сестра и съпругата си в разстояние на два месеца. Младата му злочеста булка работела в лазарет.

Не се оженил повторно, а открил три печеливши ресторанта, преди да разпродаде всичко осем години по-рано.

— Живее като отшелник според бележките на Нюкърк — каза Ив. — Освен това има избухлив нрав и лесно се пали.

Пела живееше в кокетна бяла къща на няколко крачки от сладкарници, супермаркети и кафенета.

Когато за трети път бе посрещната от андроид — отново жена, но с вид на скромна домакиня — Ив заключи, че мъжете от това поколение предпочитат електрониката пред човешката компания.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди. Искаме да разговаряме с господин Томас Пела.

— Съжалявам, господин Пела е тежко болен.

— Така ли? От какво?

— За съжаление не мога да обсъждам здравословното му състояние с вас без негово позволение. Има ли друго, с което мога да ви помогна?

— Адекватен ли е? В съзнание? Може ли да говори?

— Да, но има нужда от почивка и тишина.

В някои отношения андроидите бяха по-непреклонни от хората, но все пак можеше да бъдат сплашени.

— Настоявам за разговор с него. — Ив докосна значката си и съсредоточеният ѝ поглед не трепна. — Мисля, че ще смутя спокойствието му повече, ако се наложи да издействам съдебна заповед и да доведа медицински лица от полицията, за да установят състоянието му. Има ли болногледач?

— Да. Винаги има медицинско лице.

— Тогава го уведомете, че ако господин Томас е адекватен и буден, трябва да поговорим с него. Ясно ли е?

— Да, разбира се. — Тя се отдръпна назад и затвори вратата след тях, преди да отиде до домашния линк. — Ако господин Пела е в състояние, тук са двама детективи от полицията, които искат да разговарят с него. Да, ще почакам.

Домашната помощница извърна глава към Ив и я изгледа толкова заплашително, колкото може един андроид.

Антрето бе с невероятно висок таван, изискано, макар и оскъдно обзаведено. Стълбището бе точно отляво, лъскава права редица стъпала от лакирано дърво, застлани с избледняла червена пътека в средата. Полилеят представляваше три кръга от ръчно изработени стъклени висулки в нежно синьо.

Ив направи още няколко крачки навътре, за да надникне в официалната приемна вдясно. Над бялата мраморна камина бяха подредени снимки и съдейки по кройките на дрехите на хората, които бяха снимани, прецени, че това е галерия на покойните роднини на Пела. Родители, братя и сестри, хубавото и вечно младо лице на съпругата му.

„Трети в списъка — помисли си тя — и би могло да се каже, че в известен смисъл Пела обитава дом на смъртта“.

— Бихте ли ме последвали? — Андроидът зачака смирено със скръстени ръце. — Господин Пела ще ви приеме, но болногледачката му моли посещението да бъде възможно най-кратко.

Когато Ив не отговори, домашната помощница просто се обърна и тръгна по стълбите. Леко проскърцваха, забеляза Ив. Тихите стонове на старостта. От горната площадка започваха коридори вляво и вдясно.

Навярно от тук се виждаше цялото оживление навън.

Когато влязоха, в стаята не се долавяха признаци на живот. Витаеше смърт. Ако приемеш къщата като дом на мъртвите, това бе господарската ѝ спалня.

Леглото беше огромно, с балдахин и две табли, дълбоко резбовани с фигурки на херувими в полет. Светлината бе слаба, пердетата — напълно спуснати пред високите прозорци.

Мъжът бе блед като восък и лежеше облегнат на бели възглавници. Лицето му бе скрито зад кислородна маска, а очите над нея бяха почти безцветни и изпълнени с мрачен гняв.

— Какво искате?

За болен човек имаше доста силен глас, макар и пресипнал от маската. Може би черпеше сила от онова, което Ив долови в очите му.

— Господин Пела — болногледачката изглеждаше стабилна и компетентна жена, — не бива да се разстройвате.

— Върви по дяволите — нехайно подхвърли той. — Излез.

— Да, сър.

— Вън! Все още аз командвам тук. А вие — посочи с леко треперещ пръст към Ив, — какво искате?

— Разследваме убийство на жена, чийто труп бе намерен в Ийст Ривър Парк.

— Жениха. Завърнал се е. И аз бях жених някога.

— Чух за това. — Тя се приближи. Не можеше да настоява да сваля кислородната маска, а и на тази оскъдна светлина чертите му бяха трудно различни. Но забеляза, че косите му са бели, лицето закръглено. Би казала, че изглежда като напомпан, и си помисли: „стероиди“. — Знаете, че е била убита по същия начин като Анис Уотърс, която работеше за вас и умря преди девет години.

— Девет години. Колкото едно щракване с пръсти или доживотна присъда. Зависи, нали?

— Времето е относително понятие — каза тя, без да откъсва поглед от очите му.

— Времето е коварно. Ще го разберете.

— Някой ден.

— Преди девет години вие, ченгетата, ме гледахте подозрително. И сега ли ще бъде така? Е, вижте ме.

— Кога за последен път станахте от леглото?

— Мога да стана, когато пожела, по дяволите. — В гласа му прозвучаха огорчение и обида, когато се надигна да изправи гръб. — Не мога да стигна много далеч, но мога да ставам. Мислите, че съм станал и съм убил онова момиче, а? Че съм отвлякъл и още две-три?

— Добре сте информиран, господин Пела.

— Какво друго да правя през целия проклет ден, освен да зяпам телевизия? — Повдигна брадичка към екрана на отсрещната стена. — Зная коя сте. Полицайката на Рурк.

— Това проблем ли е за вас?

Той се усмихна и зъбите му проблеснаха през маската.

— Какво ще кажете за този човек? — Ив извади скицата. — Знаете ли кой е?

Мъжът погледна листа и бе готов да извърне глава с пълно нехайство. Но Ив видя нещо в очите му, което просветна и изчезна, когато за миг наистина се вгледа в лицето.

— Кой е?

— Нещастник, който убива жени, предполагам. — Упоритото негодувание се бе върнало, онова изражение, което сякаш казваше: „Вървете на майната си“. — Предвид положението ми това е ваш проблем, а не мой.

— Мога да направя така, че да стане и ваш, по много начини. Брюнетки ли харесвате, господин Пела?

— Нямам време за жени. Не ме слушат. Умират и ме изоставят.

— Служили сте в Националната армия по време на Градските войни.

— Убивал съм и мъже, и жени. Но тогава се смяташе за геройство. Тя беше заета да спасява живота на другите, когато я убиха. Сигурно някой е нарекъл и това геройство. Нищо подобно. Убиването си е убиване и никога не може да излезе от ума ти.

— Вие ли разпознахте тялото ѝ?

— Вече не говоря за това. Никой не говори за Терез.

— Умирате ли, господин Пела?

— Всеки ще умре. — Отново се усмихна. — Просто някои от нас са по-близо до края на дните си от други.

— Какво ви води към вашия край?

— Тумор. Боря се с него от десет години. Този път казват, че ще ме надвие. Ще видим.

— Нещо против с партньорката ми да огледаме къщата, докато сме тук?

— Искате да тършувате в къщата ми? — Той се надигна леко. — Това не са Градските войни, госпожо Рурк, в които вашите хора можеха да правят каквото си поискат. И тази страна все още се нарича Съединени американски щати. Искате да претърсите къщата ми? Е, елате със съдебна заповед. Сега изчезвайте.

Ив застана отвън с ръце на кръста и огледа къщата на Пела. За миг видя пердетата на спалнята да трепват, после отново да застиват.

— Голям чешит.

— Да, но дали е достатъчно коравосърдечен?

— Не се и съмнявам. Ако иска да убива, нищо не би го спряло. Има обяснение за ролята на жених — изгубената любов. Защо тези жени да живеят и да бъдат щастливи, когато той е загубил съпругата си? Войник по време на Градските. Знае как да убива и създава впечатление за човек, изпълнен с гняв, но със завидно самообладание, когато желае да го използва.

— Стаята на болник, маската — замислено каза Пийбоди, — всичко може да е постановка.

— Може, но трябва да знае, че можем да го разкрием. Разбира се, ако наистина умира, имаме още една отметка в графа „плюс“. Но с това, което имаме, никой съдия няма да ни даде заповед за претърсване на дома на един умиращ старец, прикован към леглото.

— Фийни, включете звука. Направи ли запис?

— Имаш го.

— Да изпратим двама полицаи тук. С очила за наблюдение. Не мисля, че с Пела сме ударили в десетката, но все пак долових някакъв проблясък. Той знае нещо и лицето от скицата му го напомни.

— Веднага.

— Подкреплението натъкна ли се на преследвач?

— Не.

— Нито пък аз. Ще оставя Пийбоди до дома ѝ и се прибирам вкъщи. Ще поработя там. Край.

— Най-сетне у дома?

— Където ще започнеш да търсиш информация за покойната съпруга на Пела. Подробности, ако успееш да откриеш. Мога да издам разрешение да прегледаме медицинските му картони. Направи проучване и за Добинс.

— Изглежда, и тази нощ няма да ми излезе късметът.

Ив не ѝ обърна внимание.

— Аз ще се заема с понастоящем неоткриваемия Хю Клок. Търговията с антики е свързана с пътувания. Да видим дали някой от тези приятели посещава опера. Рурк може да провери недвижимите им

имоти. Може би къщите означават нещо. Ще поискам плановете им, на всяка цена.

Отдалечи се от бордюра с надеждата да усети, че някой я наблюдава, промъквайки се през потока от коли зад нея. Но единственото, което усети, бяха тълпите по улиците и едва пъплещите автомобили, които превръщаха навалелия по-рано сняг в грозна киша.

17.

— Заключение — каза Ив, когато портите на дома ѝ се затвориха зад нея. — Очи и уши, изключени. Край.

„Тук няма и помен от киша и кал“, помисли си тя. Снегът се простираше бял и съвършено чист върху тревните площи или бе облякъл дърветата като бял пух, а великолепната къща бе център на въздействаща зимна картина. Също като в картина, леденият мартенски вятър бе утихнал и всичко бе застинало.

Ив слезе от колата и докато пристъпваше в мразовитата вечер, ѝ хрумна, че може би Пийбоди е права. Може би пролетта наистина приближава.

Щом влезе в къщата, Съмърсет се промъкна във фоайето, следван от тлъстия Галахад като сянка.

— Трябва да ти кажа, че Рурк ще закъснее. Изглежда, са се струпали доста неща във връзка с бизнеса му, докато прекарва толкова време, нагазил в твоя.

— Негов избор, Плашило.

Ив метна шлифера си върху парапета.

— Имаш кръв по панталона.

Тя погледна надолу. Почти бе забравила за ухапването. Малкото крадливо копеле.

— Засъхнала е.

— Е, поне няма да изцапаш пода — равнодушно каза той. — Мейвис помоли да ти предам, че не е успяла да открие откъде е перуката, но двете с Трина мислят, че са свели търсенето на марката крем за тяло до три възможности. Информацията е на бюрото ти.

Ив изкачи две стъпала, донякъде защото искаше час по-скоро да се качи на горния етаж, донякъде защото така можеше да го гледа отвисоко.

— Тръгнаха ли си?

— По обяд. Леонардо се върна. Уредих им транспорт до дома, където Трина ще им гостува до края на разследването.

— Добре. Чудесно.

Изкачи още две стъпала и пак спря. През повечето време бе непоносим досадник, но бе доловила загрижеността в гласа му. Каквито и да бяха многобройните му недостатъци — никога не би успяла да ги изреди — той изпитваше дълбока, искрена симпатия към Мейвис.

— Няма причина за тревога — каза тя, гледайки го право в очите. — В пълна безопасност са.

Съмърсет само кимна и Ив продължи нагоре. Галахад подтичваше след нея.

Влезе в спалнята, но само хвърли поглед към голямото разкошно легло. Знаеше, че ако легне, ще заспи, а така нямаше да стигне до отговорите. Вместо това се съблече, остави на тоалетката оръжието си — и онова, което бе прикрепил към глезена си следобед — значката и електрониката и нахлузи памучен потник и къси панталони.

Понечи да отстрани превръзката от прасеца си, но размисли. Ако погледне под нея, проклетата рана щеше отново да започне да боли.

Нуждаеше се от хубава, усилена тренировка, за да даде почивка на ума си и да събуди тялото си.

Очевидно Галахад имаше други идеи как да използва времето си и вече се бе сгушил точно в средата на леглото.

— Виждаш ли, затова си дебел — каза му тя. — Ядеш, спиш, от време на време излизаш да подебнеш наоколо, а после пак ядеш и пак спиш. Трябва да кажа на Рурк да сложи бягаща пътечка за четириноги. Да сваляш малко от тези тлъстини.

За да изрази мнението си по въпроса, Галахад се прозина широко и затвори очи.

— Е, добре, не ми обръщай внимание.

Ив слезе с асансьора във фитнес залата. Пробяга три километра на любимия си режим „Плажен крос“. Усещаше допира на пясък под краката си, мириса на море, наслаждаваше се на гледката и шума на плискащи се вълни.

Погълната от усилието и атмосферата, завърши кроса в нещо като транс и премина на вдигане на гири. Потна и доволна, в края на тренировката направи няколко упражнения за гъвкавост, преди да влезе под душа.

Пострадалият ѝ прасец леко се бунтуваше, но това все пак бе по-ободряващо от дрямка. Макар да не можеше да отрече, че котаракът, който хърка на леглото, изглежда дяволски щастлив. Облече удобен широк панталон, черен пуловер, кашмирен, с известно озадачение забеляза тя, дебели чорапи. Нарамила чантата си със записки и файлове, влезе от спалнята в офиса си.

Програмира цяла кана кафе и изпи първата чаша, докато актуализираше, а после крачеше в кръг и изучаваше материалите на таблата си. Спря и се вгледа в очите на убиеца от скицата на Янси.

— Нима си се завърнал у дома, за да умреш? Тед, Ед, Едуард или Едуин? Нима всичко е въпрос на време, кръгове и смърт? Това ли е твоята лична опера?

Отново закричи, взирайки се в лицето на всяка жертва.

— Избираш ги, използваш ги. После ги захвърляш. Но всички те въплъщават някакъв образ. Коя е? Какво е била за теб? Майка, любима, сестра, дъщеря? Изменила ли ти е? Или те е зарязала? Отхвърлила ли те е?

Спомни си нещо, което Пела бе казал, и се намръщи.

— Умряла е и те е изоставила? Или нещо по-тежко? Била ти е отнета, убита е? Така пресъздаваш нейната смърт?

Ив се вгледа в собственото си лице на разпечатаната снимка за лична карта, която бе закачила. Какво ли виждаше той, когато го гледа? Този път не само поредната жертва, а и противник. Това бе нещо ново, а? Да преследва преследвачката.

Грандиозният финал. Да, може би Майра беше права. Обратът в края на спектакъла. Аплодисменти, аплодисменти и завесата се спуска.

Наля си втора чаша кафе, седна и повдигна крака на бюрото. Може би не бе просто почитател на операта. Изпълнител? Неоценен оперен певец или композитор...

Реши, че певец не се вмести в профила. Бе свързано с много репетиции, с работа в екип, със следване на напътствия. Не, това не бе в стила му.

Композитор... може би. Повечето автори на каквото и да било творяха сами през голяма част от времето и се радваха на способността си да контролират думите или музиката.

— Компютър, използвай всички въведени данни и направи поредица изчисления на вероятности. Каква е вероятността убиецът да

се е завърнал в Ню Йорк и да е набелязал лейтенант Ив Далас с желанието да завърши работата, която смята за дело на живота си? Каква е вероятността това желание да е допълнително провокирано от узнаване за собствената му приближаваща кончина или планове за самоубийство? Каква е вероятността, предвид използването на оперни театри като фалшиви адреси, да е бил професионално свързан с операта? Каква е вероятността, предвид времевите отрязъци, в които са извършени престъпленията и периодите на затишие между тях, да използва химически средства за потискане или освобождаване от порива да убива?

Прието.

— Задръж. Все още мисля. Каква е вероятността жертвите да въплъщават образ на лице, свързано с убиеца, което в миналото е било измъчвано и убито с методите, прилагани от него? Започни изчисленията.

Прието. Изпълнение.

— Действай.

Ив се облегна назад, отпи кафе и затвори очи.

Изчака филтрирането на информацията и използва резултатите, за да формулира параметри за други изчисления. После просто остана да седи така, докато всичко вреше в главата ѝ.

Когато влезе, Рурк я завари опряла ботушите си на бюрото, с кръстосани глезени. В ръката ѝ имаше чаша кафе. Очите ѝ бяха затворени, лицето — спокойно. Котаракът дотича след него и се втурна право към мекото кресло, сякаш да не го изпреварят. Изтегна се там, явно изтощен от кратката разходка след поредната дрямка.

Рурк запристъпва към нея, но изведнъж застина срещу таблото. Ако някой го бе ударил със стоманена бухалка в гърдите, шокът нямаше да бъде така разтърсващ, както когато видя лицето на Ив наред с убитите и изчезналите.

Дъхът му секна, както навярно би секнал животът му, ако я загубеше. После отново нахлу с прилив на неистова ярост. Ръцете му се свиха в юмруци, готови да нанасят безмилостни удари. Видя как се стоварват в лицето на мъжа, избрал Ив за своя поредна жертва и най-ценен трофей в колекцията си. Буквално почувства допира до плът, кости и кръв, а не студена хартия и мастило.

И сладостната болка в кокалчетата след този допир.

Нейното място не беше тук. Никога нямаше да бъде тук, в тази галерия на смъртта.

Но самата тя беше поставила образа си в нея, сред другите жертви. „Корава като стомана“, помисли си той. Неговото ченге, неговата съпруга, целият му свят. Хладнокръвно, с ясно съзнание излагаше факти и сведения дори когато собственият ѝ живот е заложен на карта.

Заповяда си да се успокои, да проумее защо е сложила своята снимка там. Тя трябваше да види цялата картина, за да прецени всяка подробност.

Отмести поглед от таблото към нея. Седеше точно както когато бе влязъл. Облегната назад, неподвижна и... в безопасност.

Тръгна към нея и осъзна, че част от яростта все още напирала в него, когато изпита желание просто да я грабне и да я притисне в прегръдката си. И да не я пусне никога вече. Вместо това посегна да вземе чашата от ръката ѝ.

— Налей си друго кафе — промърмори тя и отвори очи.

Не спеше, осъзна той, само се бе унесла.

— Моя грешка. Помислих, че си подремваш на работното място.

— Време за размисъл, приятел. Не те чух да влизаш. Как вървят нещата?

— Добре. Поплувах и взех душ за самозаблуда, че все още мога да се почувствам човек.

— Аз предпочетох „Плажен крос“ и вдигане на гири. Добре ми подействаха. Проверявам вероятности и си играя с данните. Трябва да напиша доклад, после да направя още изчисления. Когато...

— Искам десет минути — прекъсна я той.

— А?

— Десет минути. — Взе кафето, остави го встрани и я задържа от стола. — Само ти и аз.

Ив повдигна вежди, докато я теглеше далеч от бюрото.

— Десет минути не са повод за хвалба, баровец.

— Нямам предвид секс. — Обви ръце около нея и продължи да се поклаща в бавен, спокоен танц. — Или поне не точно. Искам десет минути само с теб — повтори той и долепи чело до нейното. — Нищо друго и никой друг.

Тя вдъхна от свежестта му след душа. Това омайващо ухание на сапун, което лъхаше от кожата му.

— Вече ми харесва. — Потърка устните му със своите, наклони глава. — И на вкус.

Той докосна трапчинката на брадичката ѝ, а после прокара устни по нея и ги задържа точно под ухото.

— Ето тук. Това е идеалното място.

— Само едно ли?

— Е, има и други, но това ми е особено любимо.

Тя се усмихна, отпусна глава на рамото му — особено любимо място за нея — и го остави да я води в бавния танц.

— Рурк.

— Мм?

— Нищо. Просто исках да го изрека.

Ръката му се плъзна нагоре и надолу по гърба ѝ.

— Ив — каза той. — И аз просто исках да го изрека. Обичам те. Не може да има по-съвършено изживяване.

— Хубаво е да го чуя. Още по-хубаво да го зная. — Повдигна глава и отново срещна устните му. — Обичам те.

Останаха прегърнати и завършиха танца така, както го бяха започнали — долепили чела.

— Ето — прошепна Рурк, — така е по-добре.

Отдръпна се и целуна ръцете ѝ.

Знаеше как да я наелектризира. Топлите му устни галеха кожата ѝ, а онези неповторими сини очи се взираха в нейните над хванатите им ръце така, че ѝ се прииска да има сто пъти по десет минути само за да бъде с него.

— Дяволски хубаво е — каза тя.

— Какво ще кажеш да спретна вечеря? — предложи той. — Ще ми разкажеш за тези вероятности.

— Аз ще я спретна. Мой ред е. Можеш да прегледаш резултатите, ако искаш.

Ив се отдръпна, обърна се. Изведнъж осъзна, че навярно е видял снимката ѝ на таблото.

— О, господи. Господи. — Ужасена, сграбчи и задърпа кичур от косите си. — Слушай, беше глупаво. Такава глупачка съм. Сложих това там само за да...

— Не се наричай „глупачка“, защото почти винаги си твърде далеч от това. — Тонът му бе хладен и спокоен. — Когато постъпваш глупаво, с радост ти го казвам. Не е проблем за мен.

— Да, отдавна си ми дал да го разбера. Но е толкова...

Отново замълча, когато той повдигна ръка.

— Сложила си своето лице тук, защото трябва да бъдеш обективна, и още повече — да видиш себе си през неговите очи. Не само такава каквато си, а каквато те вижда той. Иначе би проявила безотговорност.

— Е, добре. — Ив пхна ръце в джобовете си. — Имаш право. Значи го приемаш?

— Щеше ли да се промени нещо, ако не го приемах? Очевидно не. Затова ще свикна с мисълта. Но ако те нарани, ще го убия.

— Хей, хей!

— Нямам предвид поредната синина, натъртване... или ухапване — добави той и хвърли поглед към крака ѝ, — каквито получаваш обезпокоително често.

— Връщам си го — сопна се тя в отговор, странно обидена. — И ти си понесъл доста удари, приятел. — Очите ѝ се присвиха, когато го видя да повдига пръст. — О, мразя да правиш така.

— Жалко. Ако въпреки цялата ти бдителност успее да достигне до теб под носа ми и под носа на всички, които те пазят, и ти навреди наистина сериозно, ще го очистя със собствените си ръце, по свой начин. Трябва да го приемеш, както аз те приемам такава, каквато си. А именно защото си такава, сега си в това положение.

— Няма да ме изиграе.

— Тогава значи нямаме проблем, нали? Какво ще вечеряме?

Искаше ѝ се да поспори, но не виждаше пространство за маневри. Затова, сви рамене и се отправи към кухнята.

— Хапва ми се нещо въглехидратно.

Този мъж я вбесяваше. В един миг целуваше ръката ѝ с романтична нежност, която я караше да се разтапя, а в следващия се заканваше да убие човек със спокойния си хладен тон, по-страховит от насочен бластер в храма.

„По дяволите — помисли си тя, докато котаракът енергично потъркваше глава в крака ѝ, — еднакво способен е и на двете.“ И двете неща му бяха свършено присъщи.

Програмира спагети с кюфтета, облегна се с гръб на плота и въздъхна. Може да бе вбесяващ, сложен, опасен и труден, но тя обичаше всяко парче от пъзела, който съставляваше неговата личност.

Преди да отнесе вечерята в офиса, даде на вече отчаяния Галахад по малко от всяка чиния — за да бъде честно. Забеляза, че Рурк правилно бе разбрал, че под „нещо въглехидратно“ има предвид спагети, и бе отворил бутилка червено. Седеше, отпиваше и се взираше в монитора ѝ.

— Може би по-скоро ще причини истинска вреда на теб. — Ив сложи чиниите на бюрото. — Тогава аз ще го убия.

— Устройва ме. Интересни въпроси поставяте тук, лейтенант. — Бяха си у дома, насаме. Рурк умело нави спагети около вилицата си. — Интересни проценти.

— Голяма е вероятността Майра да се окаже права за причините да се завърне в Ню Йорк и да избере точно мен за поредна жертва. Доста вероятно е и да е бил професионално свързан с операта. Не съм сигурна, че съм съгласна.

— Защо?

— Нужна е много работа, нали? Съсредоточеност, енергия, всеотдайност. И през повечето време взаимодействие с други хора. Вземам го предвид като фактор, разбира се — каза тя, докато се взираше в екрана, — но размишлявайки, стигнах до извода, че не се връзва. Той не си пада по екипната работа. Според мен предпочита уединение. В известен смисъл убийствата му могат да се нарекат представления, но аз не ги виждам по този начин. Те са нещо по-интимно. Само между него и жертвата, докато приключи.

— Дует.

— Дует. Хм. — Ив обмисли и тази идея. — Да, добре, дует, мога да приема. Един мъж, една жена, динамиката тук е изключително лична. Представление без публика, твърде интимно за споделяне. Защото мисля, че някога е бил интимно свързан с жената, чийто образ възплащават те. Да. Били са дует.

— И партньорката му е била убита.

— Влакът му е бил изваден от релси. Затова мисля, че използва химически средства, за да обуздава гнева си за дълги периоди. По този въпрос с компютъра сме съгласни. Затова потърсих видове медикаменти, които могат да потискат склонност към убийство. Ако е

болен, каквато теория изградихме, може да взема лекарства за заболяването си. Познаваш ли Томас Пела?

— Името не ми е познато, не.

— Той сякаш те познава.

— Познавам много хора.

— Има много повече, които познават теб, наясно съм. Притежавал е няколко ресторанта в Малката Италия. Продад ги е скоро след като започна всичко това преди девет години.

— Може да съм ги купил, всичките или някой от тях. Ще проверя архивите.

— А Хю Клок, търговец на антики? Ти купуваш доста стари неща.

— Не ми говори нищо.

— Ще направя проучване за него. Един от другите, за които Нюкърк си спомни от предишното разследване, се занимава с препариране. Нали се сещаш — мъртви животни, натъпкани с пълнеж.

— Което не може да не породя въпроса — защо, по дяволите.

— Да, но какво лошо има? — Ив хвърли поглед към Галахад, който бе седнал да се мие след вечеря. — Всъщност би ли искал... когато той изразходва деветте си живота...

— Мили боже, не. Не само ще ни побиват тръпки, а и ще бъде адски унижително за него.

— Да, и аз мисля така. Идеята за препарирането ми хареса заради символиката. Дом на смъртта и прочее. Но е чист. Живее на Вегас II от четири години. Проверих. Искаш ли да ти кажа какво знаа за другите двама и за третия, когото разпитах днес — Добинс?

— Сигурно е приятна тема за разговор по време на вечеря, като препарирането и умрелите котки. Давай.

В централната част на града, в апартамента си, Пийбоди и Макнаб работеха на отделни компютри. Той не понасяше тишината, а на нея й бе все едно, така че във въздуха отекваше смесица от траш рок и ретро рап. Пийбоди седеше приведена, почти заключила съзнанието си за цялата шумотевица, и напредваше със сложното си проучване.

Макнаб ту ставаше, ту сядаше, сновеше насам-натам като неспокойно кутре, отчетливо изричаше команди или рецитираше

текстовете на песните. Тя не можеше да си представи как е възможно човек да върши работа по този начин. Но знаеше, че той не може друго.

Остатъците от китайската вечеря, която бе поръчал, бяха разпилени по бюрата и на двамата. Пийбоди вече съжаляваше, че не бе устояла на онова последно ролце с яйца.

Когато най-сетне намери информацията, погледът ѝ се премрежи от сълзи. Паренето им бе предупреждение, че е твърде уморена, за да се владее.

— Хей, хей, Секси Боди! — Макнаб долови изражението ѝ. — Музика, стоп. Компютър, запис и пауза. Какво има, скъпа?

— Толкова ми е жал. Просто ме обзе жалост.

— Към кого?

Вече бе застанал зад нея и разтриваше раменете ѝ.

„Хубаво е — помисли си тя — да има кой да те приласкае, когато чувстваш нужда от утеха.“

— Открих Терез. Терез ди Векио-Пела. Съпругата на Томас Пела, единия от старците, които посетихме днес с Далас.

— А! От записките на Нюйорк-старши при първото разследване.

— Оженили се през април. И двамата служели във военните сили. Той бил ефрейтор, а тя медицинска сестра. И виж, погледни. — Докосна монитора. — През юли била изпратена в тази зона, между Сохо и Трибека. Експлозия, много цивилни жертви. Все още имало стрелба в района, но тя отишла. Носела червения кръст, медицинския символ. Паднала поразена от снайперистки огън при опит да стигне до ранените. Била само на двадесет. Опитвала се е да помогне на ранени цивилни, а е загинала.

Пийбоди се облегна назад и изтри сълзите с кокалчетата на пръстите си.

— Не зная. Сърцето ми се къса. Човек трябва да храни голяма надежда, за да отдели време за венчавка сред целия този ужас. А после изведнъж го няма. Опитва се да помогне, а загубва живота си. Била е само на двадесет.

Макнаб се наведе и притисна устни към темето ѝ.

— Искаш ли аз да се заема с това за малко?

— Не. Днес разговаряхме с онзи старец. Е, всъщност не е толкова възрастен, но изглеждаше на хиляди години в онова легло, с

кислородната маска. Сега чета всичко това и го виждам млад, влюбен в своето момиче. После... твърде млада е.

— Зная, че е жестоко, скъпа, но...

— Не, не, искам да кажа, жестоко е, но тя е твърде млада за първообраз. — Сълзите, макар и все още незасъхнали на лицето ѝ, бяха забравени. — Загинала е на двадесет години, а най-младата жертва е била на двадесет и осем. От двадесет и осем до тридесет и три. Това са възрастовите граници. Щом Терез Пела е умряла толкова млада, най-вероятно ще елиминираме Пела като заподозрян.

— Сериозно ли подозирахте този човек?

— Възрастта му съвпада, телосложението също, свързан е с Градските войни, притежава внушителна къща... и таи доста горчилка в себе си. Има тумор или поне така твърди, Далас ще провери. Жених, загубил булката си, симпатична брюнетка. Но след това, което открих, просто не пасва.

Пийбоди се отпусна на стола и поклати глава срещу данните на екрана.

— Далеч е от модела. Загинала е от снайперистки огън, не е била измъчвана. Била е с осем години по-млада от най-младата жертва. Не се вписва в профила. Но имаше нещо. Далас го нарече „проблясък“. Имаше някакъв проблясък, докато разговаряхме с него.

— Може би знае нещо. Може би е свързан.

— Да, може би. Трябва да съобщя на Далас и да поровя по-дълбоко за Пела.

— Ще ти помогна. — Макнаб отново потърка раменете ѝ и заигра с косите ѝ. — Добре ли си вече?

— Да. Мисля, че беше от недоспиване и умствена преумора.

— Имаш нужда от почивка.

— Може би. — Пийбоди отново потърка очи, но този път за да разсее умората, а не да бърше сълзи. — Ако не беше толкова студено, щях да се поразходя навън, да подишам въздух, да се раздвижа.

— Не зная за въздуха — каза Макнаб, докато тя ставаше, — но за раздвижването мога да помогна.

С широка усмивка той я пощипна отзад.

— Така ли? — Очите ѝ затанцуваха, либидото ѝ заподскача. — Искаш ли?

— Остави ме да отговоря, като разкъсам дрехите ти.

Избухна в писклив смях, когато се търкулнаха на пода.

— Помислих, че искрата у теб е започнала да чезне.

— В момента гори доста силно — каза той и задърпа пуловера ѝ.

Смъкна панталона му, за да се увери в това сама. Погледна надолу.

— Да, бих казала.

— Може да пламне цял пожар. — Устните му се впиха в нейните с такава жар, че от ушите ѝ сякаш излезе дим. — Още малко и ще изпепелим това място.

Видя съннения израз в очите ѝ, когато обхвана гърдата ѝ и почувства как мускулите на корема се стягат в отговор.

— Мм, Секси Боди, най-женствената от всички жени. Да видим какво ще разпалим.

По-късно, доста по-късно Ив прегледа информацията, която Пийбоди бе изпратила на компютъра в офиса ѝ.

— Права е — промърмори тя. — Твърде е млада, методът не отговаря. Добинс ми се струва нехаен, безразличен. Клок изглежда съвсем праволинеен. Но тук има нещо. Просто все още не мога да го видя.

— Може би ще успееш, след като се напиш добре.

Вместо това тя отново закричи срещу таблата.

— Опера. Нещо във връзка със сезонните абонаменти?

— Имам списък на притежателите на сезонни билети за Метрополитън. На пръв поглед нищо. Ще опитам с други.

— Променя имена, самоличности. Подправя поверителни данни. За това са нужни специални умения. Къде ли ги е усвоил? И методи за изтезание. Знае се, че при строго секретни операции са били използвани мъчения.

— Източниците ми по въпроса не могат да посочат жив представител на това поколение, който все още да е в бизнеса или да упражнява странична дейност, свързана със следене на млади брюнетки.

— Струваше си опита — замислено каза Ив. — Секретните операции са нова идея. Може би е участвал във военни или паравоенни

мисии. Усвоил е методите някъде и е намерил начин да подправя личните си данни.

— Или има връзки и пари да плаща на някого да ги подправя — напомни ѝ Рурк.

— Да, добре. Тогава с каква цел се прилагат мъчения?

— Изтръгване на информация.

— Да, това е първото, което идва на ум. Други причини? Сексуални извращения, ритуално жертвоприношение.

— Експериментиране. Още един стар и доказан мотив за причиняване на болка.

Тя хвърли поглед към него.

— Елиминираме нуждата или желанието за получаване на информация, както и сексуалните извращения. Безспорно изпитва удоволствие от причиняването на болка, но не е само това. Има известна ритуалност, но не е налудничава форма на религия или култ. И така, експериментиране — повтори тя. — Правдоподобно. Трябва да добавим, че е много добър. Уменията за изтезание са усъвършенствани. Не е несръчен, действа с голяма прецизност. И отново — къде се е научил?

— Връщаме се към Градските войни.

— Там е пресечната точка. Или някой го е обучавал, или е гледал и се е учил. Експериментирал е, преди да се залови с голямото си дело. Но не тук, не в Ню Йорк. — Крачеше пред таблото, изучаваше, обмисляше гледни точки. — Търсили сме по-ранни жертви. Заредих ново търсене на изчезнали лица, които се вписват в профила. Ами ако е експериментирал другаде? Ако съзнателно е обезобразявал трупове, за да не бъдат разпознати, или напълно ги е унищожавал?

— Ще направиш глобално проучване за обезобразени и изчезнали лица, отговарящи на този профил.

— Може да не е бил достатъчно съобразителен. Ако намерим нещо... може да е оставил някаква следа. — Спря и се загледа в портрета на мъжа, когото издирваше. — Докато все още е овладявал занаята и е търсел собствен почерк. Направихме глобални проучвания, но може би не сме се върнали достатъчно назад в миналото.

— Аз ще го заредя. Имам по-бърз начин — каза той, преди Ив да възрази. — После ще трябва да почакаме доста, докато излязат

резултати, които наистина могат да ти бъдат от полза. Ще въведе параметрите и ще поспим.

— Добре.

Сънищата се преливаха един в друг, сякаш се носеше през мъгла и образите ту изплуваха в нея, ту се губеха. Часовникът непрестанно тиктакаше.

Сред несекващото тиктакане чу звуци на бушуваща битка. „Престрелка“, помисли си тя. Експлозии и куршуми и безумните викове и крясъци на мъже и жени, които се биеха.

Усети мирис на кръв, на дим и горяща плът, преди картината да се разкрие ясно пред очите ѝ. Блудкавият сладникав мирис на касапница.

Когато погледът ѝ се проясни, тя се съсредоточи и забеляза, че битката се води на сцена — с декори, проектирани като странен стилизиран модел на града. Сградите, всички в черно и сребристо, бяха наклонени над мраморнобели улици, начупени в необичайни ъгли или ненадейно свършващи.

Актьорите бяха облечени в ярки, сложни костюми, които се влачеха през кървави локви или трептяха сред гъстия дим, докато се сражаваха едни с други.

Тя гледаше всичко това с интерес от позлатения си стол в ложата. Долу, в салон, пълен с нахвърляни тела, виждаше оркестъра, който вдъхновено свиреше. От ръцете на музикантите се стичаше кръв по струни, остри като бръсначи.

На сцената виковете и крясъците бяха песни, яростни, жестоки. Коварни.

Войната не можеше да бъде нещо различно.

— Третото действие почти приключва.

Обърна се и се вгледа в лицето на убиеца, който извади голям хронометър от джоба на официалния си черен смокинг.

— Не разбирам. Тук има само смърт. Кой може да сътвори нещо подобно?

— Смърт, да. Страстта, силата и животът. Всичко води към смъртта, нали? Кой знае това по-добре от теб?

— Убийството е друго нещо.

— О, да, съзнателна и хладна форма на изкуство. Смъртта преминава от ръцете на съдбата в ръцете на онзи, който я сътворява. Който притежава дарбата.

— Каква дарба? Нима да убиваш е дарба?

— Тази... — Посочи към сцената, когато на носилка бе внесена жена с окървавени кестеняви коси и покрито с рани тяло — да даряваш безсмъртие.

— Безсмъртието е за покойните. Коя е била приживе?

Той само се усмихна.

— Времето изтича.

Щракна хронометъра и на сцената настъпи мрак.

Ив се надигна в леглото, борейки се за глътка въздух. Разкъсвана между съня и реалността. Закри ушите си с ръце, за да заглуши тиктакането.

— Защо това не спира?

— Ив... Ив! Линкът ти звъни. — Рурк хвана китките ѝ и леко дръпна ръцете ѝ надолу. — Съобщение на линка.

— Господи. Почакай. — Тръсна глава и се пренесе изцяло в настоящето. — Видеовръзка, блокирана — каза тя и вдигна. — Далас.

Централа до лейтенант Ив Далас. Явете се незабавно в Юниън Скуеър Парк до Парк Авеню. Неидентифициран труп на жена, белези от мъчения.

Ив извърна глава и срещна погледа на Рурк.

— Прието. Уведомете детектив Дилия Пийбоди, повикайте медицински експерт Морис. Както изисква процедурата при това разследване, изпратете съобщения до командир Уитни и доктор Майра. Тръгвам. Далас, край.

— Ще дойда с теб. Зная — каза Рурк и стана, — не можеш да бъдеш примамка, когато те следвам като опашка, но най-вероятно трупът е на Джая Роси. Идвам с теб.

— Съжалявам.

— О, Ив. — Тонът му бе различен, по-ласкав. — Аз също.

18.

Както Ив бе видяла дома им като център на картина, сега Рурк видя местопрестъплението като театрална пиеса. Мрачна пиеса с непрестанно движение, шум и суетня около централната фигура.

Белият чаршаф на белия сняг, бледото тяло, положено върху него, и тъмнокестенявите коси, блестящи на силната светлина на прожекторите. Раните раздираха млечнобялата кожа като писъци.

Там стоеше съпругата му, с дългия си черен шлифер, без ръкавици, разбира се. Този път и двамата бяха забравили ръкавиците. Без шапка и със суров израз в очите. „Режисьор — помисли си той — и същевременно главно действащо лице в пиесата. И автор на заключителното действие.“

Знаеше, че в нея има жалост, гняв и нишка на вина, която ги свързва. Но този сложен емоционален пакет бе скрит дълбоко зад хладен, пресметлив ум.

Гледаше, докато Ив говореше на оперативните работници, на униформените полицаи и другите, които ту влизаха, ту се оттегляха от зимната сцена. После по неин сигнал Пийбоди, вярната спътница, с палто на костенуркови шарки и пъстър шал, прекоси сцената. Заедно приклекнаха до безжизнената централна фигура, озарена от студената светлина на най-мощния прожектор.

— Не сме достатъчно близо — каза Макнаб до него.

Рурк откъсна поглед от местопрестъплението само за миг.

— Какво?

— Не успяхме да стигнем достатъчно близо. — Макнаб бе пхнал ръце дълбоко в два от многото джобове на искрящо зеленото си палто, а дългият шал на ярки райета се вееше зад гърба му. — Тръгваме по десетки пътища от десетки посоки. Струва ни се, че сме все по-близо. Но не достатъчно, за да помогнем на Джая Роси. Тежко е. Това е тежък удар.

— Така е.

Нима наистина някога бе смятал ченгетата за безчувствени по природа, запита се Рурк. Откакто познаваше Ив, имаше коренно различна представа за тях. Сега стоеше, слушаше репликите и гледаше актьорите, докато играеха ролите си.

— Час на смъртта един и тридесет във вторник — заговори Пийбоди. — Мъртва е от малко повече от двадесет и шест часа.

— Задържал я е един ден. — Ив прочете цифрите, издълбани на корема. Тридесет и девет часа, осем минути, четиридесет и пет секунди. — Задържал я е още ден след като е приключил. Не е оцеляла дълго. Раните са по-плитки и по-малко мъчителни от тези на Йорк. Нещо се е объркало този път. Поизбързал е.

По-плитки, да, Пийбоди виждаше това. Все пак разрезите, изгарянията и синините говореха за ужасно страдание.

— Може би е станал нетърпелив. Не е сдържал порива си да убива.

— Не мисля. — Със запечатаните си със спрей пръсти, Ив повдигна ръката на жертвата и огледа белезите от връзване на китката. После я обърна да види по-отблизо смъртоносните рани. — Не се е борила като Йорк, няма толкова дълбоки следи от въжета по китките и глезените. А разрезите, от които е изтекла кръвта? Чисти и прецизни като при всички. Все още упражнява контрол. И все още иска да издържат колкото може по-дълго. — Тя остави ръката върху снежнобелия чаршаф. — Въпрос на гордост е да измъчва и причинява болка с уменията, които притежава, но и да поддържа живота на жертвата. Увеличава нивото на болка, страх и жестокост, докато все още дишат. Но жизнените сили на Роси са се изчерпали по-рано от очакваното, преди да изтече срокът, който ѝ е дал.

— Преди да види медийните бюлетини със своя образ — изтъкна Пийбоди. — Не защото е изпаднал в паника и е излял гнева си върху нея.

Ив вдигна поглед.

— Не. Но и така да беше, щеше да бъде мъртва. Все пак направихме всичко възможно. Толкова по този въпрос. Започнал е с нея в събота сутринта, приключил е рано в понеделник. Йорк е издъхнала в петък вечерта. Може би си е устроил малко празненство или просто се е наспал добре, преди да пренавие часовника за Роси.

„Отделя време, за да ме следи“, помисли си Ив. Още един изпитан и доказан подход, докато измъчва поредната жертва. Почивка и наблюдение. Излязъл е отново, за да подмами Грийнфийлд. Да си осигури следващата.

— Почиства я, без да бърза. Никаква припряност. Вече е избрал мястото, където ще я остави, огледал е района. Поразпитайте наоколо. — Както бе приклекнала, Ив се огледа. — При такова време в парка не се мотаят много хора. Изчаква удобен момент — продължи тя. — Натоварва я, транспортира я до тук. Носи я.

— Оперативните имат доста следи от подметки, с които да работят. Снегът е бил пресен и мек. Ще направят отливки, ще ни дадат размера, марката.

— Да. Но за него това не е повод за тревога. Достатъчно умен е да се сети да obuе по-голям номер за заблуда. Скромни, най-обикновени обувки, които не издават нищо. Когато го пипнем, ще ги намерим и ще го обесим на връзките им, но те няма да ни отведат при него.

Вече равнодушна като студените прожектори, Ив огледа трупа.

— Била е силна, в страхотна форма. — „Обещаваща кандидатка“, каза си Ив. Навярно я е смятал за идеалната партньорка за своя пъклен дует. — Борила се е, но не колкото Йорк. Не толкова упорито и дълго. Просто се е предала. Била е физически силна, но нещо в нея се е пречупило. Преживял е голямо разочарование.

— Радвам се, че не се е мъчила толкова. Зная — каза Пийбоди, когато Ив вдигна глава, — но щом не можахме да я спасим, радвам се, че не се е мъчила дълго.

— Ако беше издържала повече, може би щяхме да я спасим. От каквото и ъгъл да погледнеш, Пийбоди, няма никакво значение.

Изправи гръб, когато видя Морис да се задава. Долови в очите му нещо, което усещаше и в себе си, и в партньорката си. Можеше да долови същата смесица от гняв, отчаяние и мъка в очите на всяко ченге, участващо в разследването.

— Джая Роси — бе единственото, което каза Морис.

— Да. По наша преценка е мъртва от малко над двадесет и шест часа. Намерили я група деца, решили да минат напъряко през парка. Заличили са част от следите, но почти веднага побягнаха. Едно от тях се обадило да съобщи. Нещо се е объркало. — Ив отново сведе поглед

към трупа. — Не е успял да изкопчи много време. Може би просто е изпаднала в несвяст или е експериментирал с някакво химическо средство, което е блокирало съзнанието ѝ.

— Ще се свържа с токсикологичната лаборатория възможно най-скоро. Не е обезобразена колкото другите.

— Не е.

— Може ли вече да бъде местена?

— Тъкмо щях да я обърна.

Той кимна и се наведе да помогне да обърнат трупа.

— Никакви рани по гърба — каза Морис.

— Повечето нямат. Той предпочита да бъдат лице в лице. Изживяването е лично. Интимно.

— Няколко синини, разрези, изгаряния и пробождания по раменете и прасците отзад. По-малко, отколкото при другите. — Внимателно отмести косите, огледа тила, скалпа, ушите. — Бих казал, че в този случай едва е стигнал до втория етап. Да, да, нещо се е объркало. Ще я откарам. — Изправи се и срещна погледа на Ив. — Ще дойдат ли нейни близки?

Никога не бе задавал подобен въпрос или поне досега тя не бе обръщала внимание.

— Майка ѝ е в Куинс, баща ѝ и мащехата са в Илинойс. Ще се свържем с тях.

— Обадете ми се, ако поискат да я видят. Ще ги придружа лично.

— Добре.

Отмести поглед отвъд светлините, към студения мрак.

— Иска ми се да беше пролет — каза той.

— Да, и през пролетта умират хора, но атмосферата е по-приятна за нас, оставащите след тях. Има цветя, които носят известна утеха.

Морис се усмихна и сякаш част от сенките около него се разсеяха.

— Обичам нарциси. Винаги си представям фунийките им като рупори и ми се струва, че си говорят на език, който ние не можем да чуем.

— Малко е страховито — отбеляза тя.

— Тогава не ме карай да споделям за какво ми напомнят теменужките.

— Не ми се слуша. Ще се чуем през деня. Пийбоди, изпрати полицаи на обиколка из района.

Отдалечи се от Морис и чу как той промърмори: „Е, добре, Джая“, докато вървеше към Рурк.

— Почти приключих тук — каза тя. — Ти трябва...

— Няма да се прибера у дома — заяви той. — Отивам право в щаба. Ще се придвижа сам.

— Идвам с теб. — Макнаб погледна Ив. — Стига да нямате нищо против, лейтенант.

— Вървете, обадете се на другите от екипа. Няма смисъл да ги оставяме да се излежават, докато ние действаме. Отсега нататък ще работим денонощно. Ще сформирам помощен екип, за да се редуваме на двадесет и четири часови смени. Времето на Ариел Грийнфийлд е започнало да тече. Няма да намерим и нея така. — Погледна назад. — Проклетата да бъда, ако я намерим така.

Все още оставаше доста време до разсъмване, когато Ив стигна до централата. Преди да отиде в офиса си, влезе в командния щаб. Когато светлините се включиха, огледа залата. Сега беше тиха и пуста. „Вече няма да бъде нито за миг — помисли си тя, — до приключването на случая“.

Щеше да добави още хора, още очи, уши, крака и ръце. Други, които да обикалят по улиците, да показват образа на убиеца, да разговарят със съседите, с минувачи, с таксиметрови шофьори, с наркомани. Да тропат по вратите на множеството сгради, които Рурк бе включил в списъка при своето проучване.

Още хора, които да притискат и притискат, залавяйки се за всяка нишка, колкото и да е тънка и заплетена.

До края на всичко това щеше да има само едно разследване, само един убиец и една-единствена цел и за нея и за всеки полицай под нейно командване.

Пристъпи към бялата дъска и собственоръчно отбеляза времето, което бе издържала Джая Роси.

Погледна следващото име, което бе написала. Ариел Грийнфийлд.

— Дръж се, по дяволите. Това не е краят и няма да свършиш по този начин, ако се държиш още малко. — Обърна се и видя Рурк, който я наблюдаваше от прага.

— Бързо си дошла — каза той. — Ние с Макнаб се отбихме в електронния отдел да вземем още техника. Фийни идва насам.

— Добре.

Приблужи се и застана до нея срещу бялата дъска.

— До известна степен сега всичко зависи от нея. От теб, от нас, и определено от него, но и от нея.

— С всеки час, който издържи, шансът да я намерим навреме се увеличава.

— И във всеки час, който издържи, той може да предприеме ход спрямо теб. Искаш това. Би направила всичко възможно да го ускориш.

Никакво увъртане, реши тя. Пълна откровеност.

— Точно така.

— Когато преди години убиха Марлена и я нарязаха на парчета, за да ми докажат, че с тях шега не бива, исках да ме погнат.

Ив се замисли за дъщерята на Съмърсет — как е била отвлечена, измъчвана и убита от конкуренти на младия и предприемчив престъпник Рурк.

— Ако го бяха направили, щеше да се озовеш под земята заедно с нея.

— Може би. Доста вероятно. — Той отмести поглед от дъската и срещна нейния. — Но го исках и бих направил всичко възможно да го предизвикам. Нещата се развиха различно и намерих друг начин да унищожа всеки от тях.

— Той е само един. И може би няма друг начин.

Рурк се замисли и отново погледна дъската. Само един човек и може би само един начин.

— Това е самата истина. Ето какво зная, ето какво проумях там навън, в студа и мрака, докато ти оглеждаше онова, в което е превърнал Джая Роси. Той мисли, че те познава. — Рурк извърна глава и лазурносините му очи пронизаха нейните. — Мисли, че те разбира, че е вникнал в дълбоката ти същност. Но греша. Не може нито да опознае, нито да разбере жена като теб. Ако се озовете един срещу друг само двамата, може би ще прозре коя си. Тогава ще разбере какво е страх.

— Е... — Леко разтърсена, леко озадачена, Ив въздъхна. — Не очаквах това от теб.

— Когато я погледнах и видях какво ѝ е причинил, се опитах да си представя теб на нейното място. Да я видя с твоето лице, както снимката ти на таблото.

— Рурк...

— Но не можах — продължи той и потърка бузата ѝ. — Не защото мисълта е непоносима. Не само затова, а защото той никога не ще има власт над теб. Ти не би го допуснала, което, скъпа Ив, е огромна утеха за мен.

— И звучи доста окуражаващо за мен. — Тя хвърли поглед към вратата само за да се увери, че все още са сами. Приблужи се и го целуна. — Благодаря. Трябва да тръгвам.

— Ако те убие — добави Рурк, докато тя вървеше към вратата, — ще обезумея от гняв.

— Кой би те упрекнал?

Ив тръгна към офиса си, но спря, когато Пийбоди ѝ махна с ръка.

— Бакстър и Трухарт ще съобщят на майката, както нареди. Току-що говорих с бащата.

— Добре. Когато Бакстър се яви в щаба, ще дадем разрешение името ѝ да бъде разкрито пред медиите.

— Като стана дума за тях, надникнах в офиса ти да видя дали случайно не си там. Има близо половин милион съобщения от различни журналисти.

— Ще се погрижа за това. Кажи ми, когато всички пристигнат в централата. Незабавно ще свикаме съвещание.

— Добре. Далас, искаш ли да добавя новата информация на таблата?

— Вече го направих.

Ив сви към офиса си.

Прегледа набързо имената на лицата, оставили съобщения, и ги прехвърли към пресцентъра. Само когато стигна до едно от Надин, спря и го прослуша.

— Далас, всичко живо бръмчи, че сте намерили още една. Играта загрубява, така че няма да ти бъде никак лесно. Доста кал ще се изсипе върху теб и нюйоркската полиция. Ако имаш нещо за мен, обади ми се.

Ив се замисли и изрече команда за свързване със запаметения номер. Надин вдигна при първото позвъняване.

— Мислех, че медийните звезди спят до обяд.

— Разбира се, също като ченгетата. Вече съм в офиса си — каза Надин. — Работя върху няколко копия. Ще бъда в ефир в осем. Специален репортаж. Ако имаш нещо, сега е моментът да го съобщиш.

— Тази сутрин източник от нюйоркската полиция заяви, че е получена нова и съществена информация във връзка с лицето, наричано от медиите Жениха.

— Каква е тази нова и съществена информация?

— Но въпросният източник отказва да оповести подробности поради нужда от поверителност, докато трае разследването. Същият източник заяви, че е сформиран специален екип за двадесет и четири часова работа до идентифицирането и ареста на лицето, отговорно за смъртта на Сарифина Йорк и Джая Роси. Както и че ще бъде търсена справедливост за тях и другите двадесет и три жени, чиито убийства са приписвани на същото лице.

— Хубаво, но звучи доста уклончиво. Медиите ще се нахвърлят върху теб. Ще понесеш доста удари.

— Мислиш ли, че ми пука от малко кал по имиджа ми точно сега, Надин? Цитирай изявлението в ефир. Искам той да узнае, че сме по петите му, и да се разтревожи какво може да сме узнали. Не съобщавай името на Джая Роси преди репортажа в осем.

— Какво ще кажеш за това — ще потвърди ли източникът от нюйоркската полиция, или ще отрече, че разследването е съсредоточено върху конкретен заподозрян?

— Нито ще потвърди, нито ще отрече, но заявява, че членовете на специалния екип вече са издирили и разпитали лица, които събуждат интерес.

— Добре. — Надин кимна, докато нахвърляше записки. — Това отново не говори нищо, но звучи, сякаш казва нещо.

— Твоите помощници все още ли са на разположение за проучвания?

— Разбира се.

— Може би по-късно ще им дам нещо, с което да си поиграят. Това е, Надин. Ако искаш официално изявление на отдела, обърни се към пресцентъра.

Ив затвори и програмира кафе. Макар да не ѝ се искаше, глътна с него енергийна таблетка. По-добре нервна, отколкото мудна, реши тя и извика резултатите от глобалното проучване, което бе стартирала у дома.

Когато имената започнаха да се изписват, тя се облегна назад и затвори очи. Бяха хиляди. Е, не бе очаквала друго предвид елементите, които бе накарала Рурк да въведе.

Трябваше да стесни търсенето, да зареди филтър.

Линкът ѝ звънна.

— Да.

— Всички от екипа са налице — докладва Пийбоди.

— Идвам.

„Уморени ченгета“, помисли си Ив, когато влезе в командния щаб. В момента екипът ѝ се състоеше от уморени, отчаяни и изнервени ченгета. Знаеше, че понякога вършат най-добра работа, когато са в това състояние. Движени от адреналин и гняв, а в много случаи и от ободряващото действие на енергийни таблетки.

„Никакви празни приказки — каза си тя. — Никакво увъртане“.

— Загубихме я. — Изведнъж всички в стаята притихнаха. — Разполагаме с всички ресурси на най-добре оборудваните полицейски отдели и служби за сигурност в страната. Разполагаме с опита, ума и упоритостта на всяко ченге в тази стая. Но я загубихме. Имате тридесет секунди да поразмишлявате върху това, да се почувствате гадно и да понесете бремето на вината. После — край.

Остави чантата с дисковете и папките си, отиде да донесе още кафе. Когато се върна, извади разпечатаната снимка на Ариел Грийнфийлд и я закачи в средата на ново табло.

— Няма да загубим и нея. Отсега нататък започваме денонощни дежурства. Защото сега тя е единствената жертва в този град, най-важната личност в живота на всеки от нас. Полицай Нюкърк!

— Да, лейтенант.

— Вие и всички под ваше командване поемате първото двадесет и четири часово дежурство. Ще бъдете сменени от втория екип, който свиках в... — погледна часовника си, — девет. Капитан Фийни, искам препоръките ви за двама служители от електронния отдел, които да

поемат следващата смяна. Детективи, скоро ще намеря кой да застъпи и на вашите места.

— Лейтенант. — Трухарт прочисти гърлото си и за Ив бе очевидно, че едва сдържа импулса да вдигне ръка. — С детектив Бакстър се редуваме да подремваме от време на време. Обсъдихме въпроса по пътя насам, след като уведомихме близките. С ваше позволение, предпочитаме да не бъдем сменяни, а да поемем целия двадесет и четири часов цикъл сами.

— Ако са ти нужни още хора — добави Бакстър, — повикай. Но ние няма да се оттеглим нито за миг. Какво ще кажеш ти, Стар мръсник? — обърна се той към Дженкинсън с прякора му.

— Ще спим, когато го приберем на топло.

— Добре — съгласи се Ив. — Ще опитаме така. Направих глобално проучване за обезобразявания, убийства и изчезнали лица, отговарящи на описанието на жертвите. При първото разследване стигнахме до заключението, че извършителят е убивал и преди, усъвършенствал се е в занаята си. Разширих търсенето — обърна се тя към Фийни. — Направих го глобално, върнах се пет години назад и получих хиляди резултати. — Ив извади диска с копието и му го подхвърли. — Трябва да ги ограничим, да въведем филтър. И да намерим една или повече, които може да са негови жертви, за да засечем грешките. Втора точка — продължи тя по списъка.

Докато Ив осведомяваше екипа, слушаше доклади и разпределяше дежурствата, Ариел Грийнфийлд дойде на себе си. На два пъти се бе пробуждала, преди той да влезе, почти без да успее да огледа обстановката. Малка стая, стъклени стени, медицински принадлежности. В болница ли се намираше?

Опитваше се да го види ясно, но всичко бе така замъглено. Сякаш и очите, и умът ѝ бяха зад стъкла, зацапани с мазнина. Струваше ѝ се, че чува музика — високи, пронизителни гласове. Ангели? Нима бе мъртва?

После отново беше загубила съзнание и бе потънала в небитието.

Този път, когато се събуди, стаята беше по-голяма. Поне така ѝ се струваше. Светлините бяха силни, почти пронизваха очите ѝ. Усети

слабост и отпадналост като след дълго боледуване и отново си помисли — болница.

Злополука ли бе претърпяла? Не, можеше да си спомни, но докато лежеше неподвижна, не чувстваше болка. Напрегна ума си да се върне мислено назад към последното, което помни.

— Сватбените сладки — промълви тя.

Господин Гейнс. Сватбата на внучката му. Бе получила шанс за работа, добра работа, да проектира и изпече сладки, да бъде главен сладкар на сватбено тържество.

Къщата на господин Гейнс — голямата, красива стара къща, разкошната приемна с камина. Топла и уютна. Да! Спомни си. Беше я взел с кола, за да я доведе тук за среща с внучката си. А после...

Споменът отново започна да се губи, но тя положи усилие да разсее мъглата. Когато умът ѝ се проясни, сърцето ѝ запрепуска неудържимо. Чай и сладки. Чаят, нещо в чая. Нещо в очите му, когато се бе опитала да стане.

Не беше в болница. О, господи, това не беше болница. Той бе сложил някакъв наркотик в чая ѝ и я бе отнесъл някъде. Трябваше да се измъкне оттук час по-скоро.

Ариел понечи да изправи гръб, но ръцете и краката ѝ бяха приковани. Обзета от паника, едва сдържа писъка си. Надигна се колкото можа и ужасът я обля като вълна.

Беше гола и лежеше с вързани ръце и крака върху маса. Някаква метална маса с въжени примки, проврени през отвори, които се връзаха в китките ѝ, когато се опита да се избави от тях. Докато погледът ѝ блуждаеше из стаята, видя монитори, екрани, камери и маси с метални тавички.

В тях имаше остри предмети. Ужасяващи остри предмети.

Когато тялото ѝ затрепери, умът започна да се съпротивлява и да отрича. Потехоха ѝ сълзи, докато се извиваше и гърчеше в отчаян опит да се освободи.

Жената в парка. Още една изчезнала. Бе гледала репортажите. „Ужасно — беше си казала. — Какъв ужас!“ Но отиде на работа, без повече да се замисли за това. Нямаше нищо общо с нея. Просто още едно ужасно зло, сполетяло някого другиго.

Подобни неща винаги се случваха само на другите.

Досега.

Тя си пое дъх и изпищя. Крещя за помощ, докато дробовете ѝ започнаха да парят и гърлото ѝ пресъхна. После отново.

Някой трябваше да я чуе. Трябваше да дойде.

Но когато това се случи, писъците ѝ секнаха, сякаш някой я сграбчи за гърлото.

— А, значи вече си будна — каза той и се усмихна.

Ив въведе имената от списъка с притежатели на билети за сезонен абонамент. Критерият за първото отсяване бе да са мъже на възраст между шестдесет и седемдесет години.

Щеше да разшири тези граници, ако е нужно. Може би бе регистрирал фалшива фирма или изцяло нова самоличност единствено с тази цел.

Нямаше гаранция, че се е охарчил за сезонен абонамент. Можеше да избира постановки, които му допадат, вместо да предплаща за целия сезон.

Когато се появи значително съкратеният списък, тя направи стандартна справка за всяко лице.

Бе проверила три четвърти, когато се спря на едно име.

— Ето те — промърмори тя. — Това си ти, копеле. Този път Стюърт Е. Пиърпойнт? „Е“ е инициал от някаква разновидност на Едуард. Какъв ти се пада този Едуард?

На снимката за документи косите му бяха прошарени, дълги и буйни. Беше се представил за британски гражданин с жилища в Лондон, Нью Йорк и Монте Карло. Този път вдовец, забеляза Ив. Това бе ново.

Покойната му съпруга се казвала Кармен де Уинтър, също британка, починала на тридесет и две години.

Ив присви очи, когато прочете датата на смъртта ѝ.

— Ерата на Градските войни. Може би този път се мислиш за по-умен, отколкото си, Еди.

Направи справка за Кармен де Уинтър, но не откри никоя, чиито данни да съвпадат с тези на госпожа Пиърпойнт.

— Е, добре, добре. Все пак е имало жена, а? Умряла е, била е убита или самият ти си я затрил. Но е съществувала.

Върна се на Пиърпойнт и провери въведените адреси. Опера в Монте Карло, концертна зала в Лондон, Карнеги Хол в Ню Йорк.

„Придържа се към модела си“, помисли си тя. Но или получаваше сезонните билети чрез куриер, или отиваше да ги взема лично.

Грабна всичко, което бе събрала, и забърза към командния щаб и пулта на Рурк.

— Кого познаваш в Метрополитън Опера и колко подмазване е нужно, за да ми уредиш среща?

— Познавам няколко души. Какво ти трябва?

— Всяка възможна информация за него. — Стовари разпечатката за Пиърпойнт. — Той е, по всичко личи, че е в негов стил да ползва сезонен абонамент. Впрочем браво на теб, че си го включил в списъка.

— Правим каквото можем.

— Направи още. Няма време за бюрократични спънки. Искам чист път до всеки, който може да ми каже нещо пикантно за този човек.

— Дай ми пет минути.

Рурк извади личния си линк.

Тя се отдръпна, за да не пречи, когато нейният звънна.

— Далас.

— Май попаднахме на нещо — сподели Бакстър. — За пръстените. Работим по въпроса от доста време и мисля, че най-сетне открихме откъде ги купува. „Тифани“. Не може да не се спре на нещо класическо.

— Мисля, че вече сме проверявали там.

— Да, и никой не си спомни нищо, никой не бил купувал пръстен точно в този стил. Решихме да попитаме отново. Изискан магазин, изискан стил. Макар и да не са твърде бляскави, все пак са стойностни. Разпитваме продавачките, но не стигахме доникъде, докато една жена не дочува нещо. Клиентка. Спомни си, че влязла в магазина преди Коледа и забелязала, че някакъв човек купува четири класически халки. Подхвърлила нещо по този повод и той й казал за четирите си внучки. Сторило й се много мило и затова го помни. Когато накарахме управителя да се поразрови, се оказа, че в края на миналата година са имали ограничен брой от същия модел.

— Документ за продажбата?

— Плащане в брой, четири халки класически модел, купени на осемнадесети декември. Свидетелката е много печена, Далас. Казва, че го заговорила. Имам чувството, че се е опитала да флиртува с него. Направила му комплимент за аромата и попитала какъв е. „Алимар Ботаникалс“.

— Трина има страхотен нос. Това е едно от предположенията ѝ.

— Още по-ценно, споменал, че за първи път го открил в Париж и бил много доволен, когато узнал, че се намира и тук, в Ню Йорк, в спа бутик на Медисън, с клон в центъра. Наричал се „Блис“. Набелязал е Трина в централния салон.

— Да, това е мястото. Виж дали твоята свидетелка е съгласна да поработи с Янси.

— Вече попитах и получих отговор. Каза, че щяло да бъде, цитирам — „голям гъдел“. Печена е, Далас, с набито око. Видяла снимка в портфейла му, която ѝ напомнила за собствената ѝ младост. Била на прелестна брюнетка. Мисли, че може да даде на Янси материал за работа и за нея.

— Отлично, Бакстър. Доведи своята печена свидетелка. Далас, край. Нещата потръгват. — Погледът ѝ бе суров и очите ѝ блестяха, когато се обърна към Рурк. — Най-сетне нещата потръгват.

— Джесика Форман-Абъркомби-Чартърс. — Рурк ѝ подаде куп листчета за бележки. — Председател на управителния съвет. С удоволствие ще разговаря с теб. Тази сутрин си е у дома. Ако тя не може да ти помогне, ще намери човек, който може.

— Ти си просто безценен.

— В много, много отношения.

Усмивката ѝ бе израз на искрено задоволство. Чувстваше се силна.

— Пийбоди, с мен.

19.

Джесика с многото фамилни имена живееше в огромен триетажен мезонет. Просторният хол бе изпълнен със светлина, нахлуваща през стъклена стена, която разкриваше панорамен изглед към Ийст Ривър.

Навярно при ясно време човек можеше да застане до прозрачната стена и да види всичко чак до Райкърс.

Господарката на дома го бе обзавела по свой вкус, съчетавайки старинно с ултрамодерно, и резултатът бе еклектичен и изненадващо интересен стил. Ив и Пийбоди седяха на меките възглавнички на диван в убийствено червено, докато домакинята наливаше чай от бял чайник с шарки на розови пъпки в чаши от изключително фин порцелан.

Чаят и чинийката с тънки бисквити бяха донесени от елегантно облечена жена, слаба като вейка.

— Виждали сме се един-два пъти — започна Джесика.

— Да, спомням си.

Сега, когато видя лицето ѝ, Ив наистина си спомни. Срещу нея седеше стройна и представителна дама, прехвърлила осемдесетте, с къси, леко чупливи коси около лицето и строги черти. Устните ѝ, дълги и игриви, бяха оцветени в яркорозово, а очите — под дългите гъсти мигли — наситено тъмнозелени.

— Носите „Леонардо“.

— Не е твърде тежък.

Джесика отвърна със заразителния смях на вечната младост.

— Една от внучките ми е луда по неговите модели. Отказва да носи каквото и да било друго. Отива ѝ, както на вас. Мисля, че всеки трябва да носи това, което му стои най-добре.

Когато подаде чая на Ив, тя едва се сдържа да не сподели, че точно сега би предпочела хубава голяма чаша кафе.

— Благодарни сме за времето, което ни отделихте, госпожо Чартърс.

— Джесика, ако обичате. — Подаде чашата на Пийбоди с бляскава усмивка. — Само момент, простете любопитството, но по време на разпит... ако все още се нарича така, прибегвате ли до грубости?

— Не е нужно — увери я Пийбоди. — Лейтенантът така ги плаши, че бързо изтръгва самопризнания.

Отново прозвуча момичешки смях.

— Какво не бих дала да погледам! Обожавам полицейски драми. Винаги се опитвам да се поставя на мястото на престъпник, подложен на разпит. Отчаяно исках да убия третия си съпруг, нали разбирате.

— Трудно е човек да устои на подобен импулс — отбеляза Ив.

— Да. — Устните на Джесика затрептяха като розов цвят. — Щях да изпитам безкрайно задоволство, но да загазя. Впрочем разводът е почти толкова мръсна работа. Извинявайте, че губя времето ви. С какво мога да помогна?

— Стюърт Е. Пиърпойнт.

Веждите на Джесика подскочиха.

— Да, да, знай това име. Да не би да е замесен в убийство?

— Би ни било изключително интересно да поговорим с него. Малко ни е трудно да го открием.

Въпреки лекото озадачение, което се изписа на лицето на Джесика, тонът ѝ остана безкрайно любезен.

— Адресът му трябва да е въведен в базата данни. Ще помоля Лайл да го потърси.

— Адресът, който е посочил, е недействителен. Освен ако Кралската опера или Карнеги Хол приютяват наематели.

— Нима? — Джесика изрече думата провлачено и очите ѝ изведнъж светнаха. — Я виж ти. Би трябвало да знай.

— Откъде бихте могли да знаете.

— Много странна птица е този господин Пиърпойнт. Присъствал е на няколко гала спектакъла през годините. Не е особено общителен и не бих го нарекла филантроп. Никога досега не съм успяла да изкопча дарение от него, а държа световния рекорд по убеждаване.

— На гала спектакъл се идва само с покана, нали?

— Разбира се. Важно е да... Ах! Разбирам. Как е получавал поканите, щом тези адреси не са истински? Почакайте само момент.

Тя стана, запристъпва по излъсканата теракота и дебелия персийски килим и излезе от стаята.

— Тази жена ми харесва. — Пийбоди си взе бисквита. — Напомня ми за баба ми. Не с външността и начина си на живот — продължи тя, докато оглеждаше стаята. — Но има нещо в нея. Не само знае много неща, а сякаш винаги ги е знаела. Да, бисквитите са върхът. И толкова тънки, почти прозрачни. — Взе си още една. — Нещо толкова тънко не може да има много калории. Опитай ги или ще започна да се чувствам, сякаш всеки момент ще загрухтя.

Ив вяло посегна към чинийката.

— Не прави дарения за Метрополитън. От време на време присъства на специални представления, но не вади големи пачки. Билетите струват пари, но получава нещо срещу тях. Отново е въпрос на контрол. Ако даряваш пари, не можеш да решаваеш, поне не изцяло, къде отиват.

Вдигна поглед, когато Джесика се върна.

— Мистерията е разгадана и все пак си остава мистерия. Лайл докладва, че нашият господин Пиърпойнт е помолил всички билети, кореспонденция, покани и писма с искания за дарения да бъдат пазени за него на касата.

— Това нещо обичайно ли е? — попита Ив.

— Не. — Джесика седна, взе чая си. — Всъщност е много странно. Но се стараем да изпълняваме желанията на редовните си посетители, дори на най-стиснатите.

— Кога се видяхте или разговаряхте с него за последен път?

— Дайте ми малко време. А, да, присъства на зимния гала спектакъл, беше втората събота на декември. Помня, че отново се опитах да го придумам да влезе в Гилдията. Членският внос е доста висок, но дава големи привилегии. Той е от хората, които истински обичат оперното изкуство, познават го и го ценят, но не проявява интерес към дарителство. Скъперник. Виждала съм го да идва и да си тръгва след представления. Винаги пеша. Не си купува дори кола. И винаги сам.

— Споменава ли ви е нещо за личния си живот?

— Нека помисля. — Джесика кръстоса крака и залюля единия напред-назад. — Разговорите за лични преживявания са съществена част от опитите за изкопчване на дарение. Вдовец е от дълго време,

често пътувал. Твърди, че е присъствал на представления във всички най-големи оперни театри в света. Предпочита италианските опери. О! — Тя повдигна пръст и затвори очи за миг, сякаш да извика някакъв спомен в съзнанието си. — Помня, че преди няколко години го поразпитах, когато беше пийнал няколко чаши вино. Хрумна ми, че ще успея да го убедя за членството. Впуснахме се в дискусия дали способността да оцениш оперното изкуство се наследява, или се усвоява. Сподели, че самият той я е усвоил благодарение на майка си още като дете. Казах, че това безспорно потвърждава теорията за унаследяване. Но той отрече. Макар и да не е познавал другата си майка, всъщност имал предвид втората съпруга на баща си. Била сопран.

— Оперна певица?

— Точно това го попитах. Какво отговори, беше малко странно. Да, била певица, но обстоятелствата се стекли зле за нея, времето ѝ изтекло. Сигурна съм, че това каза. Попитах го какво се е случило, но той се извини и бързо се отдалечи.

— Лайл ще знае ли кога за последен път господин Пиърпойнт е получил нещо от касата?

— Да, вече го попитах, защото очаквах да се поинтересувате. Миналата седмица.

— Как плаща?

— В брой, казва Лайл. Винаги, и да, необичайно е. Но не коментираме ексцентричностите. Винаги идва на опера с черен костюм и вратовръзка, което също намирам за малко ексцентрично. Както и гостите му.

— Казахте, че винаги е сам.

— Да. Имах предвид, когато преотстъпи билета си на някого. — Гостоприемната домакиня повдигна чайника, за да напълни отново чашата на Пийбоди. — Понякога съм виждала други мъже на мястото му в ложата. Всъщност миналата седмица видях гост на премиерата на „Риголето“.

— Можете ли да го опишете?

— А, черно-бял. Това си помислих за него в първия момент. Черен костюм, много официален, бяла коса, бяла кожа. Помня, че се запитах дали не е роднина на господин Пиърпойнт. Имаше известна

прилика, поне така ми се стори. Не го видях нито преди или след представлението, нито в антракта. Или не съм го забелязала.

— Можете ли да издирите имената на хората, които са седели до него в същата ложа?

— Там не седи никой друг, когато господин Пиърпойнт или негов гост е на представлението. — Джесика се усмихна, докато предлагаше сладки. — Странно, нали?

— Изкупува всички билети за своята ложа — каза Ив, когато се качиха в колата. — Не иска никого до себе си, за да го разсейва или да се приближава твърде много.

— Ще завардим операта. — Пийбоди извади бележника си да нахвърля записки. — Може би ще се нуждае от нова доза.

— Да, ще го уредим. Мащехата. Ето коя е жената първообраз. Нейната снимка носи в портфейла си. Идеализира я и същевременно вижда в нея демон.

— Говориш като Майра.

— Това е драмата, която разиграва. Убива я отново и отново, може би пресъздава истинската ѝ смърт. После я измива, полага я върху бял чаршаф. Времето ѝ е изтекло. И той полага грижи да изтече и за избраниците му. Това е същината, с пресечна точка Градските войни. Умряла е по време на войните, обзалагам се, на датата, която е посочил за мнимата си съпруга в личните данни с името Пиърпойнт.

— Съпругата, венчалната халка. Мащеха, но също и жената от фантазиите му — заразсъждава Пийбоди. — Неговата невеста. Не я изнасилва, това би разбило фантазията. Не сексуална, а романтична. Патологичен романтик.

— Сега кой говори като Майра? Започваме да търсим жени с нейното описание, починали на тази дата или около нея.

— За смъртта на много хора по време на войните няма информация.

— За нейната ще има. — Ив сграбчи волана, за да премине в друго платно и да се промъкне в малка пролука сред потока от коли. — Сигурно се е погрижил и за това. Станало е тук, в Ню Йорк. Ню Йорк е началото и краят. Ще я открием и тя ще ни отведе при него.

Ив се заслуша в непрестанно тиктакащия часовник в главата си, който отмерваше изтичащото време. И се замисли за Ариел Грийнфийлд.

Тя дори не бе подозирала, че е възможно човек да изживее такава болка и да оцелее. Дори когато престана — струваше ѝ се, че никога няма да спре — тялото ѝ гореше и кървеше.

Бе плакала и крещяла. Някъде в съзнанието си Ариел знаеше, че той изпитва наслада. Безпомощните ѝ писъци, стенания и отчаяни опити да се бори бяха забавни за него.

Сега лежеше разтреперена от ужас, докато във въздуха около нея се носеха гласове, пеещи на неразбираем език. Италиански, запита се, напрягайки ума си да се съсредоточи и да остане в съзнание? Може би беше италиански. Измъчваше я под звуците на музика и писъците ѝ заглушаваха гласовете, докато неговите ножове разрязваха плътта ѝ.

Ариел си представи, че ги използва върху него. Никога не бе проявявала склонност към насилие. Всъщност бе пълна скръб в курса по самозащита, който бе посещавала с две приятелки. „Кашкавалка“, така я наричаха, спомни си сега. Всички се смееха, защото никой от тях не вярваше, че някога ще им се наложи да използват хватките с юмруци и ритници, които се опитваха да усвоят.

Тя бе просто сладкарка. Обичаше да готви и да създава торти, сладкиши и банички, които карат хората да се усмихват. Беше добър човек, нали? Не помнеше да е наранила някого.

Бе пробвала малко „Зоунър“ в тийнейджърските си години, което бе лошо. Според общоприетите представи. Но не бе причинила вреда на никого.

Сега осъзна, че идеята да го накара да страда притъпява болката. Когато си представи, че се освобождава, грабва един от ножовете и го забива дълбоко в пухкавия му корем, престана да чувства толкова мъчителен студ.

Не искаше да умре така, по този ужасен начин. „Някой ще дойде“, каза си тя. Трябваше да се държи, да оцелее, докато някой я спаси.

Но когато той се върна, всичко в нея се сгърчи. В гърлото и в очите ѝ напиха сълзи, от които дори скимтенето ѝ секна.

— Добре си почина, а? — каза той със смразяващо ласкав тон. — Но трябва отново да се заловим за работа. Е, да видим. С какво да продължим?

— Господин Гейнс?

„Не пици — заповяда си Ариел. — Не умолявай. Това му харесва.“

— Да, скъпа моя?

— Защо избрахте точно мен?

— Имаш приятно лице и прекрасни коси. Добър мускулен тонус на ръцете и краката.

Видя го да взема малка горелка. Едва сдържа стона, който се надигна в нея, когато я запали с леко съскане и изтъни пламъка като игла.

— Само това? Искам да кажа, направила ли съм нещо?

— Да си направила? — разсеяно каза той.

— Нещо, с което да ви разстромя или ядосам.

— Нищо подобно.

Обърна се и мило ѝ се усмихна, когато тънкият пламък засъска.

— Просто, господин Гейнс, зная, че ще ми причините болка. Не мога да ви спра. Но бихте ли ми казали защо? Просто искам да разбера защо правите това.

— Интересно, а? — Той наклони глава и изпитателно се вгледа в нея. — Тя пита, винаги пита защо. Но крещи. Никога не говори така учтиво.

— Искам само да разбера.

— Е, добре. Добре. — Той угаси горелката и Ариел си пое дъх с облекчение. — Този път е различно. Обичам разнообразието. Беше прелестна жена, знаеш ли?

— Така ли?

Ариел овлажни устни, когато го видя да придърпва табуретка и да сяда срещу нея така, че да са лице в лице. Как бе възможно да изглежда толкова обикновен, запита се Ариел. Как можеше да бъде толкова мил и толкова жесток?

— И ти си хубавица, но тя беше почти съвършена. А когато пееше, беше великолепно.

— Какво... какво пееше?

— Сопран. Имаше многопластов глас.

— Аз... не зная какво значи това.

— Сияеше с неповторим блясък. Беше *allegro*, онези високи ясни тонове извираха от нея с такава лекота. Имаше и колорита, мекотата на *lirica*, богатството и дълбочината на *drammatica*. Диапазонът ѝ...

В очите му проблесна влага, когато притисна пръсти към устните си и целуна върховете им.

— Можех да я слушам с часове И го правех. Акомпанираше си на пиано, когато бе у дома. Опитваше се да ме учи, но... — Усмихна се с тъга, когато повдигна ръцете си.

— Нямах никакъв талант за музика, само огромна любов към нея.

„Докато говори, не ме наранява“, помисли си Ариел. Трябваше да го накара да продължи.

— За опера ли става дума? Не зная нищо за операта.

— Мислиш, че е скучна отживелица.

— Мисля, че е прекрасна — плахо каза тя. — Всъщност никога не съм слушала сериозно. Занимавала се е с оперно пеене? — „Въпроси — отчаяно си каза тя, — задавай въпроси, на които да отговаря дълго.“ — А, и е била сопран? С... как го казахте — многопластов глас... значи с голям диапазон?

— Да, да, точно така, много добре. Имам много нейни записи. Не ги пускам тук. — Огледа стаята. — Не би било уместно.

— Бих се радвала да чуя пеенето ѝ. С удоволствие бих послушала многопластовия ѝ глас.

— Наистина ли? — Очите му лукаво проблеснаха. — Голяма умница си. И тя беше умна.

Той стана и взе факлата.

— Почакайте! Почакайте! Не мога ли да чуя някое нейно изпълнение? Може би тогава ще разбере. Коя е била? Коя... О, господи, господи, моля ви!

Опита да се отдръпне, когато пламъкът се плъзна по ръката ѝ, почти като гъдел.

— После ще си поговорим. Наистина трябва да се залавяме за работа.

Щом влезе в централата, Ив отиде право при Фийни.

— Брюнетки между двадесет и осем и тридесет и три, починали на тази дата в Ню Йорк. Трябват ни имена, последен известен адрес и причина за смъртта.

— Сведенията за онова време са откъслечни — каза той. — Смъртта на много хора не е била регистрирана, много жертви са останали с неустановена самоличност или са били разпознати погрешно.

— Порови се. Тя ще ни даде ключа към разгадаването на случая. Ще се свържа с Янси, да видим дали има някакъв напредък с жената от онази снимка.

За да даде повече време на Янси, Ив отиде първо при Уитни и помоли за още хора за завардването на Метрополитън.

— Имаш ги. Нужна си ми за пресконференция в дванадесет.

— Командир...

— Ако си мислиш, че не зная на какво напрежение си подложена, грешиш. — Изглеждаше изнервен колкото нея. — Тридесет минути. Ще прекратя въпросите в и тридесет, но трябва да бъдеш тук, освен ако не си на път да арестуваш проклетото копеле. Да удържим пороя.

— Да, сър.

— Потвърди изявлението за новата и съществена информация, което си дала на Надин тази сутрин, и за двадесет и четири часовите смени. Искам да изразиш увереност, че Ариел Грийнфийлд ще бъде открита жива.

— Разбира се, командир Уитни. Искрено вярвам в това.

— Покажи им, че го вярваш. Свободна си. А, лейтенант, ако чуя, че сте излезли от тази сграда без бронежилетка и подслушвател, ще ви одера жива. Лично.

— Разбрано.

Изпита леко раздразнение, когато осъзна, че се изкушава да „забрави“ жилетката. Мразеше проклетото нещо. Но трябваше да прояви уважение към човек, който добре познава подчинените си.

Влезе в отдела на Янси и го видя да работи с „печената“ свидетелка на Бакстър. Срећна погледа ѝ, докато вървеше към работното му място. Той стана, усмихна се и каза нещо на свидетелката, преди да тръгне към нея.

— Мисля, че постигаме напредък тук. Запомнила го е точно, но е зърнала снимката само бегло. Работим върху нея, Далас. Само ми дай малко повече време и спокойствие.

— Ще ми дадеш ли неговия портрет?

— Вече го изпратих на компютъра в офиса ти. Съвсем малки разлики във формата на лицето в сравнение с описанието на Трина, друга коса, вежди. Моето око казва — същият човек.

— Твоята преценка ми е достатъчна. Когато завършиш портрета на жената, изпрати го на мен и на Фийни. Постарай се да се получи, Янси. Може би това е златна находка.

Когато Ив се отправи към своя отдел, Пийбоди излизаше от щаба.

— Обадих се на Морис, както нареди. Идва насам с резултатите от токсикологичната лаборатория. Дженкинсън и Пауъл докладваха. Отишли са в спа бутика. Една продавачка мисли, че може би го е виждала там.

— В компютъра ми има прясна скица. Изпрати им я и им кажи да я покажат в търговската част и салона.

— Веднага.

— Лейтенант Далас?

И двете с Пийбоди се обърнаха. Изтрезняващият съсед на Ариел Грийнфийлд, спомни си Ив.

— Ерик, нали?

— Да. Трябва да поговоря с вас. Трябва да разбера какво става. Онази жена, Джая Роси, е мъртва. Ариел...

— Аз ще поема това — каза Пийбоди на Ив.

— Не, ще се справя. Изпрати скицата на Дженкинсън. Да поседнем, Ерик. — Нямаше време да го заведе в стаята за отдих, но сърце не ѝ даваше да го отпрати. Поведе го към една от пейките пред вратите на общото помещение.

— Явно си разтревожен и разстроен — започна Ив.

— Разтревожен и разстроен? Изплашен съм до смърт, по дяволите. Той я държи затворена някъде. Ариел е с онзи маниак. Казват, че ги измъчва. Наранява я, а ние стоим тук и бездействаме.

— Не, не бездействаме. Всяко ченге, заето с този случай, работи здравата.

— Тя не е никакъв си случай! — Гласът му отекна силно и затрепери. — Става дума за човешко същество. За Ариел.

— Искаш да се изразявам по-деликатно? — Тонът ѝ бе рязък съзнателно, за да пресече всеки риск от истерия. — Щом искаш галене с перце, сбъркал си къде и при кого да отидеш. Уверявам те, че влагам цялата си енергия в това разследване, както и всяко ченге, участващо в него. Ако мислиш, че не знаем коя е, грешиш. Ако мислиш, че лицето ѝ не е в ума на всеки от нас, грешиш.

— Не зная какво да правя. — Ръцете му се свиха в юмруци и удариха по бедрата му. — Не мога да понеса да не зная какво да правя, как да помогна. Сигурно е много изплашена.

— Да, няма начин да не е. Няма да те залъгвам, Ерик. Изплашена е и може би се мъчи. Но ще я намерим. Когато успеем, ще се погрижа веднага да ти бъде съобщено. Ще се погрижа да узнаеш, че е в безопасност.

— Обичам я. Не съм ѝ го казвал. Не го признавах и пред себе си. — Колебливо си пое дъх. — Влюбен съм в нея, а тя не знае.

— Ще можеш да ѝ го кажеш, когато се върне у дома. Най-добре повикай някой приятел.

След като го изпрати, тя се върна в щаба и тръгна право към пулта на Рурк. Взе бутилката му и жадно отпи глътка вода.

— Добре се обслужваш сама — отбеляза той.

— Преди няколко часа попаднахме на следа. Това винаги ме кара да ожаднявам. И... — Разкърши рамене. — И ме зарежда. Нужен ми е само адрес — добави с усмивка.

— Имам още няколко за теб и в момента се опитвам да огранича броя. Помогна ли с нещо познатата ми в операта?

— С откъслечни сведения за жената, чийто образ този луд пресъздава, така да се каже. Щом я открием, ще получим още информация за него. Сега трябва да подхвърля малко храна на медиите. — Тръгна към вратата и едва не се сблъска с Морис. — Извинявай, извинявай. — Заради проклетото хапче ѝ се струваше, че ще изскочи от кожата си. — Какво носиш? Ще ми кажеш в движение. Трябва да тръгвам към залата за пресконференции.

— Енергийна таблетка?

— Толкова ли си личи?

— При теб определено. Използвал е допамин и лоразепам върху нея. Досега не сме засичали тези вещества.

— Как действат? — Съжали, че не бе грабнала водата на Рурк. — От тях ли е изпаднала в безсъзнание?

— Бих казал, че се е надявал да постигне тъкмо обратното. Понякога се прилагат при кататония.

— Добре, значи е загубила съзнание и той се е опитал да я свести, за да продължи да отмерва времето.

— Съгласен съм. Все пак, ако е изпаднала в истинска, дълбока кататония, би могъл, потенциално, да го отмерва още часове. Дори дни.

— Какво забавно има в това обаче — изтъкна Ив. — Никаква реакция. Така тя не участва в дуета.

— Да, отново съм съгласен. Връзва се с факта, че не е получила толкова наранявания, колкото другите. Не е могъл да я върне в съзнание и се е отказал.

— Предполагам, че човек не може да се снабди лесно с допамин и... как беше?

— Лоразепам.

— Да. Едва ли ги е купил от най-близката аптека.

— Не. И никой лекар не би предписал което и да е от двете за домашна употреба. Трябва да бъдат назначени от квалифицирано лице и да има медицинско наблюдение.

— Може би е лекар или друг специалист. Или сполучливо се е представил за такъв. — „Добър актьор е“, помисли си тя. — Може би се е промъкнал в някоя болница или диспансер. Никога преди не ги е използвал обаче, тогава за какво му е било да ги има подръка? За нищо — каза тя, преди Морис да проговори. — Ако ги е взел отнякъде, станало е през уикенда тук, в Ню Йорк.

— Психиатриите са най-логичният източник.

— Дай това на Пийбоди. Искam проучване за лечебните заведения в Ню Йорк, които разполагат с тези медикаменти. Кажи ѝ да се обади на Майра, ако ѝ е нужно мнението на експерт. Лекарства от този тип по закон трябва да бъдат под ключ и при строга документация.

— По закон — съгласи се Морис, — но на практика невинаги.

— Ще ги проследим. За начало ще поискаме подробен отчет от всички болници, притежаващи тези опиати. При най-малкото отклонение ще задълбаем по-дълбоко.

— Мога да се заема с това. Лекарят е лекар дори да работи с мъртъвци — добави той, когато Ив се намръщи. — Мисля, че мога да помогна.

— Върви при Пийбоди. Започнете веднага. Ще се обадя, щом приключа тук.

В щаба Рурк записа, копира и разпечата списъка с недвижимите имоти. От любопитство извади джобния си комуникатор, за да проследи последните минути от пресконференцията на Ив, докато отиваше да си вземе нова бутилка вода. Изглеждаше сурова и строга и ако човек я познаваше като него, тя бе на ръба на силите си.

Ако това не свършеше скоро, щеше да се поболее, каза си той. Явно бе решила да работи буквално докато рухне.

Нямаше абсолютно никакъв смисъл да настоява да си даде почивка, защото този път и самият той бе затънал дълбоко. Изключи, когато Ив обяви край, и премина на режим комуникация.

Хрумна му, че ако поръча десетина пици, поне ще я накара да хапне нещо. А и на него малко подкрепление би му се отразило добре точно сега.

Върна се на пулта си и хвърли свеж поглед на списъка. Погребален дом „Лоуълс“, местонахождение Лоуър Ийст, замислено прочете той. Траурната служба за Сарифина Йорк щеше да се състои там. Днес, спомни си Рурк. Редно бе да отиде, да отдаде последна почит.

Извика сайта на погребалния дом на компютъра и провери часа на службата. Ако не можеше да се откъсне от работата — а живите имаха предимство пред мъртвите — поне щеше да изпрати цветя.

Записа часа, адреса и точната зала. „Хитро“, помисли си той — имаше пряка връзка от страницата към близък цветарски магазин. Беше удобно и бързо, но предпочете да се довери на Каро за подходящите цветя.

Замислено погледна подзаглавието — „История“, и щракна върху него. Може би щеше да му разкрие повече, отколкото стандартната

информация, която бе изровил от архивите.

След няколко мига очите му застинаха, а кръвта закипя. Хвърли поглед към Фийни, който напредваше със своето търсене.

— Фийни! Мисля, че открих нещо.

20.

Ив стоеше с юмруци на кръста и се взираше в информацията, която Рурк бе извикал на стенния екран.

— Имотът не изникна при първите търсения, защото е бил прехвърлян многократно и официално не се е водел собственост на едно и също лице, лица или компания през периода, за който поиска да проверя. Но при по-задълбочено проучване — въпреки хитрото прикритие — се оказва, че винаги е бил собственост на семеен тръст „Лоуълс“.

— Погребална агенция. Дом на смъртта.

— Именно. Както личи от историята в сайта, сградата е принадлежала на фамилията Лоуъл още в началото на двадесетте години на двадесети век, когато е била използвана и като жилище, и като погребален дом. Джеймс Лоуъл е изградил бизнеса си там и е живял там със съпругата, двамата си сина и дъщеря си. По-големият син загинал през Втората световна война, а по-малкият, Робърт Лоуъл, се включил в бизнеса и го поел след смъртта на баща си. Развил го, открил бюра и на други места — в Ню Йорк и Ню Джърси.

— Смъртта е доходоносен бизнес — отбеляза Ив.

— Така е. Още повече през военните години. Най-големият син на Робърт Лоуъл — Джеймс, явно кръстен на дядо си, се присъединил към фирмата и се установил в сградата им в Лоуър Уест Сайд. Тогава вече имали и втора. По време на Градските войни първата сграда била използвана като клиника и базов лагер на Националната армия, много от загиналите били откарвани там. Телата били подготвяни за погребение от семейство Лоуъл, известни поддръжници на армията.

— Вторият Джеймс Лоуъл е твърде стар. — Все още с ръце на кръста, Ив прегледа информацията. — Има пъргави столетници, но не чак толкова.

— Съгласен съм. Но и той на свой ред е имал син. Единствено дете, от първия му брак. Останал вдовец, след като съпругата му

починала от усложнения при раждането. Шест години по-късно се оженил повторно.

— Право в десетката — тихо каза Ив. — Имаме ли нещо за втората съпруга? За сина?

— Все още не сме открили сведения за съпругата. Голяма част от архивите са били унищожени през Градските войни. А и данните в тях далеч не са били пълни.

— Това е една от причините онези клоуни Лоуъл да могат лесно да подправят сведенията.

— Вероятно с цел избягване на данъци преди време — продължи Рурк. — По време на войните променили името от „Лоуълс“ на „Манхатън Морчуъри“ с фиктивна продажба на сградата. После на Център за погребални услуги „Сънсет“, т.е. нова продажба, преди около двадесет години, а пет години по-късно е осъществено връщане към оригиналното име с още един акт за прехвърляне на собственост.

— Поредица хитри машинации.

— С находчиво водене на счетоводството, предполагам — потвърди Рурк. — Привлече вниманието ми, когато прочетох, че семейство Лоуъл са в бизнеса от четири поколения. Заинтригуван, реших да се поровя.

— Твоят човек има златна лопата за ровене в компютърни мрежи — отбеляза Фийни и потупа Рурк по гърба.

— И така, при задълбаване се оказва, че семейният тръст „Лоуълс“ притежава компании и прочее, сред който и мнимите купувачи на сградата.

— Което означава, че през цялото време са били там.

— Точно така. Последното поколение е Робърт, кръстен също на дядо си. Вижте какво имаме за него.

Рурк зареди снимката от документ за самоличност и личните данни. Ив се приближи и намръщено се вгледа в екрана.

— Не прилича на скицата на Янси. Очите да, може би и устата, но не прилича. Възрастта отговаря, професионалната информация... добре. Адрес в Лондон...

— Който е на Английската национална опера — изтъкна Фийни. — Проверихме. — Докосна изображението на екрана. — Възможно ли е Янси да е толкова далеч?

— Никога не е бил. Имаме две свидетелки, чиито описания съвпадат. Това не е той. — Ив зарови пръсти в косите си. Трябваше да действа. — Разпечатай го. Искам екип от петима: Фийни, Рурк, Пийбоди, Макнаб, Нюкърк. Ще посетим погребалния дом. Искам екипът да пристигне десет минути след мен.

— Десет? — повтори Рурк.

— Точно. Време е да откrehнем онова прозорче малко по-широко. Времето на Ариел Грийнфийлд изтича. Може би сега ще предприеме ход спрямо мен — или по пътя, или когато вляза в къщата му. — Протегна ръка напред, когато влезе Янси. — Фийни, издействай съдебна заповед. Не искам да има пречки да проникнем в онази сграда. Янси, дай ми портрета.

— Ето я и нея.

„Силно лице“, помисли си Ив. Силно и много женствено, очи с форма на бадем, правилен нос, издължени плътни устни и водопад от тъмни коси. Усмиваше се, гледаше право напред. Раменете ѝ бяха голи, само с две тънки лъскави презрамки. На верижка на шията ѝ блестеше медальон с форма на дърво.

„Дървото на живота“, спомни си Ив.

— По дяволите. — Още една точка за румънската ясновидка. — Календър, извади копия от този портрет. Намери я. Потърси съответствие по снимка. Прерови вестниците, списанията, медийните публикации от 1980-а до 2015-а. Потърси пресечна точка с операта.

— Да, лейтенант.

— Янси. — Ив посочи с брадичка изображението, което все още бе на екрана. — Това е снимката от официалните му документи за самоличност.

— Не. — Янси поклати глава. — Няма начин. Трина беше сигурна. Това е някой роднина може би. Брат, братовчед. Но не е нито човекът, описан от Трина, нито онзи, когото госпожа Пруит е видяла в „Тифани“.

— Добре. Морис, можеш ли сам да се заемеш с медикаментите?

— Мога да се справя.

— При находка веднага ми звъни. Да се размърдаме, хора. Десет минути след мен! И никой да не влиза вътре, докато не дам сигнал.

— Там е траурната служба за Йорк — напомни ѝ Рурк. — Напълно уместно е да отида да отдам последна почит.

Ив посвети на това няколко мига размисъл.

— Десет минути след мен — повтори тя. — Уреди съдебната заповед, Фийни.

— Жилетка и подслушвател — строго каза Рурк.

— Да, да, на паркинга. След пет минути.

Забърза навън да се подготви.

Когато потегли от подземния паркинг, Ив инстинктивно се озърташе за преследвач. Ариел не излизаше от мислите ѝ.

Молеше се да потъне в забрава, но болката не позволяваше това бягство. Дори когато той най-сетне спря, агонията я държеше на повърхността. Опита се да мисли за приятелите си, за семейството и живота, който бе водила преди, но всичко ѝ се струваше толкова далечно, толкова чуждо. Нищо от преди не можеше да изплува ясно.

Съществуваше само настоящето, само болката, само той.

И времето, отмервано от часовника на стенния екран. Седем часа, двадесет и три минути и изтичащите секунди.

Ариел си представи как ще го накара да плати за всичко, което ѝ бе отнел — живота, чувството за ред, удоволствията, надеждите. Само да можеше да се освободи, щеше да го накара да си плати, че я е съблякъл гола.

„Да говори — напомни си тя. — Намери начин да го накараш отново да говори. Карай го да говори и ще живееш.“

Ив не забеляза преследвач и това малко я ядоса. Може би бе размислил за нея? Може би по някакъв начин го бе изплашила и го бе накарала да се откаже и сега преследва друга невинна жена.

— Пристигнах — каза тя. — Влизам. Фийни, зарадвай ме.

— Съдебната заповед пристига.

— Добре. По-малко бърбене. Десет минути, към целта.

Огледа сградата, докато вървеше по тротоара към нея. Три етажа, със сутерена. Дебели решетки, солидна охранителна система.

Стабилни, макар и избледнели червени тухли. Два входа отпред, два отзад, аварийни изходи от двете страни и на горния етаж.

Ако Ариел бе вътре, би заложила на сутерена. Главният етаж беше за посетители, третият за посетители и персонал.

Изкачи стъпалата, натисна звънеца.

Вратата бе отворена след няколко мига от тъмнокожа жена в официален черен тоалет.

— Добър ден. С какво мога да ви помогна?

Ив показва значката си.

— Сарифина Йорк.

— Да. Събирането е в зала „Спокойствие“. Заповядайте.

Ив влезе, огледа етажа. Широкият централен коридор разделяше пространството на две части. Въздухът ухаеше на цветя и препарат за полиране. През двойните врати вляво видя първите пристигнали да се сбогуват със Сарифина.

— Трябва да поговоря с отговорното лице тук.

— За службата?

— За бизнеса.

— Разбира се. В момента господин Травърс разговаря с клиент, но...

— А господин Лоуъл?

— Господин Лоуъл не пребивава тук. Живее в Европа. Но господин Травърс е директор на компанията.

— Кога за последен път е идвал господин Лоуъл?

— Не мога да кажа. Работя в „Лоуълс“ от две години и не съм го виждала. Може да се каже, че се е пенсионирал. Искате ли да разговаряте с господин Травърс?

— Да. Ще се наложи да го прекъснете. Това е официално полицейско разследване.

— Разбира се. — Сякаш свикнала да чува фразата „официално полицейско разследване“ всеки ден, жената се усмихна приветливо и й даде знак да я последва. — Ще ви заведе в една от чакалните горе.

Ив надникна в зала „Спокойствие“, докато минаваше. Имаше снимки на Сарифина, безброй цветя и музика с биг бенд ретро звученето, което покойната бе обичала.

— Какво има в сутерена? — попита Ив, докато се качваха по стълбите.

— Работни помещения за подготовка на покойниците. Много опечалени настояват близките им да изглеждат добре.

— Балсамиране? Козметика?

— Да.

— Колко души работят там обикновено?

— Имаме погребален служител, техник и стилист.

„Стилист“, помисли си Ив. И мъртвите трябваше да бъдат в крак с модата.

Жената я поведе към малка чакалня, пълна с тишина, цветя и мебели с мека тапицерия.

— Ще кажа на господин Травърс, че чакате. Настанете се удобно.

Когато остана сама, Ив закричи из стаята. „Не тук“, каза си тя. Не виждаше смисъл да е донесъл Ариел и другите тук, където в цялата сграда имаше постоянно движение. Има твърде много хора. Твърде много бизнес.

Той не бе част от трупа, а соло изпълнител.

Но бе убедена, че това е следа. Както и че Робърт Лоуъл, или под каквото и име да се подвизава в момента, не е в Лондон.

Травърс влезе. Беше висок, твърде слаб; със спокойно, може би малко мрачно лице. Ако Ив трябваше да проведе кастинг за директор на погребална фирма, би го поставила под номер едно в списъка си.

— Полицай?

— Лейтенант Далас.

— Кенет Травърс. — Подаде ѝ ръка, докато вървеше към нея, и Ив я хвана. — Аз съм директорът тук. С какво мога да ви помогна?

— Търся Робърт Лоуъл.

— Да, Марли ми каза. Господин Лоуъл живее в Европа. Продължава да се води собственик на организацията, но няма почти никакво реално участие в ежедневните дейности.

— Как поддържате връзка с него?

— Чрез адвокатите му в Лондон.

— Трябва ми име на кантора и номер за контакти.

— Да, разбира се. — Травърс скръсти ръце. — Извинете ме, мога ли да попитам за какво се отнася?

— Предполагаме, че е свързан с текущо разследване.

— Разследвате убийствата на двете жени, които бяха открити наскоро. Така ли е?

— Точно.

— Но господин Лоуъл е в Лондон. — Травърс го повтори бавно, с търпение, от което, изглежда, притежаваше в изобилие. — Или е на път. Често предприема дълги пътувания, доколкото зная.

— Кога се видяхте с него за последен път?

— Преди пет, може би шест години. Да, мисля, че шест.

Ив извади разпечатаната снимка.

— Това ли е Робърт Лоуъл?

— Защо... да. Малко съм озадачен, лейтенант. Това е Робърт Лоуъл, първият. Покойник е от... мили боже, от близо четиридесет години. Портретът му виси на стената в офиса ми.

— Сигурен ли сте? — „Хитро — заключи Ив. — Хитър кучи син.“ — А този човек?

Извади скицата на Янси.

— Да, това е или сегашният господин Лоуъл, или негов двойник. — Леко пребледня, когато отмести поглед от скицата към Ив. — Видях това изображение в репортажите по телевизията. Честна дума, не направих връзка. Както казах, не съм виждал господин Лоуъл от няколко години и дори не... просто не си давах сметка, че е той, досега, когато попитахте. Но както навярно разбирате, станала е някаква грешка. Господин Лоуъл е много кротък и саможив човек. Просто не е възможно...

— Така казват всички. Скоро тук ще пристигне екип със съдебна заповед. Налага се да претърсим сградата.

— Но... лейтенант Далас, уверявам ви, че той не е тук.

— Случайно ви вярвам, но все пак ще я претърсим. Къде отсяда, когато дойде в Ню Йорк?

— Честна дума, не зная. Толкова рядко... и не е моя работа да питам.

Пръстите на Травърс посегнаха към възела на строгата му вратовръзка и леко го потъркаха.

— Имало е и втора сграда в Лоуър Уест Сайд по време на Градските войни.

— Да, да, зная това. Но откакто съм свързан с компанията, сме само тук, в центъра.

— Откога работите за „Лоуълс“?

— Лейтенант, директор съм от близо петнадесет години. Срещал съм се лично с господин Лоуъл само няколко пъти. Ясно ми е дал да разбере, че не желае да бъде безпокоен.

— Не се и съмнявам. Нужни са ми адвокатите, господин Травърс, и каквато и да е друга информация, която имате за Робърт Лоуъл. Какво знаете за неговата мащеха?

— За... Мисля, че е загинала по време на войните. Не е участвала в бизнеса, доколкото ми е известно, информацията ми за нея е оскъдна.

— Име?

— Искрено съжалявам, не мога да ви отговоря веднага. Може би е в архивите ни. Всичко това е... много смущаващо.

— Да — сухо каза Ив. — Едно убийство може да провали идеалното погребение.

— Имах предвид само... — На лицето му се появи руменина, която почти веднага изчезна. — Разбирам, че трябва да свършите работата си. Но, лейтенант, в момента тече траурна служба за едната от жертвите. Ще помоля хората ви да бъдат дискретни. Това е изключително тежък и деликатен момент за приятелите и близките на госпожица Йорк.

— Ще се погрижа приятелите и близките на Ариел Грийнфийлд да не се озоват скоро във вашата зала „Спокойствие“.

Бяха дискретни, колкото бе възможно да бъдат шест ченгета, докато Фийни и Макнаб тършуваха из електрониката за някаква информация. Ив стоеше с Рурк в помещението за подготовка в сутерена.

— Не е много по-различно от морга. По-малко е — забеляза тя, докато оглеждаше стоманените работни маси, количките от страни, маркучите, тръбичките и инструментите. — Навярно тук е получил част от познанията си по анатомия. Може би е направил първите си тренировъчни опити с трупове.

— Вълнуваща мисъл.

— Да, щом вече са били мъртви, да се надяваме, едва ли е било много тежко за тях. Впрочем за твоє сведение, когато дойде моят ред, не искам балсамиране и стилист. Просто запали голям огън и ме метни

в него. После можеш да се хвърлиш след мен от безутешна скръб и всеотдайност.

— Ще го запомня.

— Тук няма нищо за нас. Искам втората сграда, която е била използвана през войните. Както и други имоти, собственост на Лоуъл или регистрирани на някое от фалшивите му имена.

— Аз ще свърша тази работа — каза Рурк.

Ив извади комуникатора си и се намръщи на примигващия дисплей.

— Тук обхватът е ужасен. Да се качим горе. Искам да видя дали Календър е постигнала напредък с мащехата. Може да е имала имот на свое име — продължи тя, докато излизаха. — Може да използва него. Адвокатите ще протакат, както е склонна тяхната порода, но под натиска на Уитни и Тибъл бързо ще се стреснат.

— Ако продължи да се прави на умник — отбеляза Рурк, — адвокатите ще те отведат само до номер на банкова сметка и служба за съобщения. Добре се е покрил.

— Тогава ще проследим сметката и съобщенията. Жалкото нищожество е в Ню Йорк. Има свърталище тук, работно помещение, транспорт. И една от тези нишки, които дърпаме, ще ни отведе при него.

Ив едва бе стигнала до главния етаж, когато комуникаторът ѝ запиука.

— Далас.

— Открих я! — почти запя Календър. — Едуина Спринг. Намерих я в раздела за музика и развлечения в брой на „Таймс“. Оперна сензация, ако се вярва на високопарните отзиви. Обещаваща певица. Едва осемнадесетгодишна предизвикала фурор в нюйоркския Метрополитън. Сега, когато имам името ѝ, излизат още статии.

— Започни и друго търсене. Виж дали ще изникне някакъв имот на нейно име.

— Веднага.

— Събери всичко закуп, Календър. Трябва да се отбия на едно място и идвам.

— Къде ще се отбиеш? — полюбопитства Рурк.

— При Пела. Той знае нещо. Медицинският му картон потвърждава, че гасне и едва се придвижва из стаята. Но знае нещо и

няма да го оставя на мира.

— Никой не те проследи до тук.

— Да.

— Малко вероятно е сега да се появи преследвач. Щом Пийбоди е заета, аз ще дойда с теб да видя този Пела.

— Мога да се справя сама.

— Разбира се, че можеш. Но нима искаш част от екипа да губи време да те следва с приемници за подслушвателните? По-просто и бързо е да дойда с теб, а останалите да се приберат в централата.

— Може би. — Само от съображения за експедитивност, Ив сви рамене. — Добре.

Когато пристигнаха в дома на Пела, се сблъскаха с доста възражения от страна на домакинския персонал и на андроидите болногледачки. Ив безцеремонно ги прекрати.

— Ако имате оплаквания, обадете се на шефа на полицията. Или на кмета. Да, кметът обожава да приема оплаквания от андроиди.

— Длъжни сме да се грижим за господин Пела, за здравето и спокойствието му.

Очевидно някой шегаджия бе програмирал домашния андроид да мърмори.

— Никоя от вас няма да се чувства здрава и спокойна, ако ви замъкна в централата. Така че се разкарайте или ще ви обвиня във възпрепятстване на правосъдието.

Ив избута болногледачката с лакът и блъсна вратата на спалнята.

— Стой настрана, скрит от погледа му — тихо каза тя на Рурк. — Може да не проговори, ако види, че си водя компания.

Бе полутъмно като първия път и се чуваше тежкото дишане на Пела през кислородната маска.

— Казах да не ме безпокоите, докато не ви повикам. — Гласът му бе пресипнал и звучеше по-старчески от предишния ден. — Ще наредя да ви разглобят на чаркове, ако не ми дадете малко спокойствие, дяволите да ви вземат.

— Трудно ще успееш в това положение — отбеляза Ив.

Той се раздвижи, очите му се отвориха и се втренчиха в нея.

— Какво искате? Не съм длъжен да отговарям на въпросите ви. Разговарях с адвоката си.

— Добре, разговаряй отново и ще се радвам да се видим в централата. Той ще ти обясни, че се налага да те задържа за двадесет и четири часа като ключов свидетел във връзка с убийство.

— Що за глупост е това! Не съм бил свидетел на нищо друго, освен на тези слабоумни андроиди, които кръжат тук като лешояди от шест месеца насам.

— Ще ми кажеш какво знаеш, Пела, или ще прекараш краткия остатък от живота си при мен. Робърт Лоуъл. Едуина Спринг. Кажи ми. Той се затърчи неспокойно в леглото, сграбчи чаршафа.

— Щом знаете толкова много, за какво съм ви аз?

— Слушай, кучи сине. — Ив се наведе към него. — Двадесет и пет жени са мъртви и още една е подложена на нечовешки мъчения. Може би вече умира.

— Аз умирам! Бих се за този град. Пролях кръвта си за него. Загубих единственото нещо на света, което имаше значение за мен, и оттогава всичко е безсмислено. Защо да ме е грижа за някакви жени?

— Казва се Ариел. Изкарва прехраната си с печене на сладкиши. Срещу малкия й уютен апартамент живее млад мъж. Изглежда свестен. Тя не знае, че е влюбен в нея, не знае, че днес дойде при мен отчаян и изплашен да ме умолява да я намеря. Името ѝ е Ариел и ти ще ми кажеш всичко, което знаеш.

Пела извърна глава и се загледа в спуснатите пердета.

— Нищо не зная.

— Шибан лъжец. — Ив сграбчи кислородната му маска и видя очите му широко да се отварят. Нямаше да я изтръгне, може би не бе способна, но той не го знаеше. — Искаш ли още глътка въздух?

— Андроидите знаят, че си тук. Ако ме сполети нещо...

— Какво? Например... да паднеш мъртъв, докато разговарям с теб? Служител на закона, положил клетва да закриля гражданите и да се грижи за тях? При това със свидетел, който може да потвърди каквото кажа?

— Какъв свидетел?

Ив хвърли поглед към Рурк и му даде знак с глава да се приближи достатъчно, за да го види Пела.

— Ако този нещастник хвърли топа, докато изпълнявам дълга си да го разпитам какво знае за заподозрян в убийство, ще бъде просто нещастен случай, нали?

— Безспорно. — Рурк се усмихна — хладнокръвно и спокойно. — Непредвидено събитие.

— Знаеш кой е — каза Ив, когато Пела завъртя очи. — И коя съм аз. „Ченгето на Рурк“, така ме нарече. Повярвай ми, когато ти казвам, че ако случайно спреш да дишаш и излъжа как е станало, той ще потвърди думите ми под клетва.

— Пред цял куп библии — заяви Рурк.

— Но все още не си готов да умреш, нали, Пела? — Ръката ѝ остана върху маската, когато той заудря по нея. — Личи си по погледа, когато някой не е готов да умре. Затова, ако искаш следваща глътка въздух и следваща, и още една, ще ми кажеш истината, по дяволите. Ти познаваш Робърт Лоуъл. Познавал си Едуина Спринг.

— Пусни я. — Пела вече се задъхваше. — Ще повдигна обвинения срещу теб.

— Ще бъдеш мъртъв, а мъртъвците не ме плашат. Познавал си ги. Кажи „да“, Пела, и ще дишаш.

— Да, да. — Той заудря ръката на Ив и тежкото му дишане се успокои, когато тя я отмести. — Да, познавах ги. Но не съм разговарял с тях. Те бяха от елита, а аз обикновен войник. Разкарай се оттук.

— Няма начин. Кажи ми какво знаеш.

Очите му се извърнаха към Рурк, после отново към нея. За миг просто ги затвори.

— Той беше почти на моята възраст, малко по-малък, но не служеше. Глезльо. — Ръката на Пела леко затрепери, когато я повдигна към кислородната маска, сякаш да се увери, че е на мястото си. — Изглеждаше твърде изнежен и естествено, имаше парите на фамилията зад гърба си. Хора като него никога не цапаха ръцете си, никога не рискуваха собствената си кожа. Тя... имам нужда от глътка вода.

Ив се огледа и видя чаша със сламка върху нощното шкафче. Повдигна я, приближи я към него.

— Не мога да държа проклетото нещо. Днес съм зле. И още по-зле, откакто дойдохте.

Без да каже нищо, тя наклони чашата така, че треперещата му ръка да може да провре сламката през малкия отвор в маската.

— Каква беше тя?

— Красавица. Млада, елегантна, с ангелски глас. Понякога идваше в базата и пееше за нас. Опера, почти винаги италианска опера. Трогваше сърцето с всеки тон.

— Падал си си по нея, а, Пела?

— Кучка — промърмори той. — Какво знаеш ти за истинската любов! Терез беше всичко за мен. Но обичах онова, което ни носеше Едуина. Надеждата и красотата.

— Идвала е в базата на Брум?

— Да, на Брум.

— Живеели са там, нали?

— Не. Мисля, че преди, но не и по време на войните, докато сградата беше военна база. После кой знае, по дяволите, и на кого му пука. Но когато ме изпратиха там, те не живееха на Брум. Имаха друго жилище, в Уест Сайд.

— Къде?

— Беше преди много години. Никога не съм ходил там, обикновените пехотинци като мен не ходеха. Някои от другите — да. Офицерите. И дочувахме разни неща. Говореше се, че е база „Стелт“ с тайно подземие.

Ив усети следващото щракване.

— Катакомби?

— Да. Носеха се слухове. Чувах това-онова. — Той затвори очи. — Мъчително е да се връщам назад. — За първи път гласът му издаде слабост. — А не мога да престана.

— Съжалявам за всичко, което сте загубили, господин Пела. — В този момент наистина съжаляваше. — Но Ариел Грийнфийлд е жива и се нуждае от помощ. Какво сте чували навремето, което би могло да й помогне?

— Откъде да зная, по дяволите?

— Със сигурност има нещо общо с нея, с Едуина Спринг. Умряла е, нали?

— Всички умират. — Ръката му отново се повдигна към кислородната маска и очите му уплашено погледнаха Ив. — Чух я, Едуина, да разговаря с войник, когото познавах. Младши лейтенант, изпратен от някакво поделение в щата. Не помня името му. Уединяваха

се, когато тя идваше да пее. Забелязвах как се гледат. Както ние с Терез.

— Били са любовници?

— Може би. Или са искали да бъдат. Беше млада, много по-млада от Гробаря.

— От кого? Гробаря?

— Така наричаха Лоуъл... Джеймс Лоуъл.

— Защото е прибирал трупове, докарвани с фургон — каза Ив, когато си спомни думите на Добинс.

— Точно така. Беше на половината на неговите години, жизнена, красива. Той беше адски стар за нея и... имаше нещо в очите му. Както и на стареца, баща му. Нещо в очите им караше космите по тила ти да настръхват.

— Узнали са за връзката ѝ с войника.

— Да. Мисля, че са се готвели да избягат заедно. Нямаше да бъде нито първият, нито последният дезертьор. Беше лято. Секторът беше строго охраняван, поне известно време. Излязох да се поразходя, да си припомня за какво се борим. Чух ги да си говорят зад една от палатките с провизии. Беше нейният глас, човек не можеше да го сбърка с друг. Щели да заминат на север, в планините. Много хора бяха напуснали града и се бяха установили в планински или извънградски райони, а той все още имаше роднини там.

— Крояла е планове да напусне съпруга си и да избяга с войника. „Робърт Лоуъл е бил на около двадесет“, пресметна Ив.

— Не се издадох, че съм там. За нищо на света не бих го предал. Знаех какво е да обичаш една жена и да се страхуваш за нея. Безшумно се отдалечих и преминах от другата страна на улицата, за да не разберат, че съм бил толкова близо. Оставих ги насаме. Рядко имахме време да бъдем насаме с любимите си в онези години. Тогава го видях да стои от другата страна на палатката и да ги подслушва.

— Лоуъл — досети се Ив. — Младият.

— Изглеждаше като в транс. Бях чул, че е душевноболен. Шушукаше се, но мислех, че е просто измислица, за да отърве службата. Когато погледнах към другата страна на улицата, забелязах, че нещо не е наред. Наистина имаше нещо.

Ив отново доближи чашата и сламката до устата му.

— Той ги е предал.

— Несъмнено. Не можех да сторя нищо, щом той беше там. Щях да ги предупредя по-късно, да кажа на лейтенанта за хлапака. Но не успях. Изминах няколко крачки, размишлявайки какво е редно да направя и какво не. Искях първо да поговоря с Терез. Когато се върнах, вече ги нямаше. Войникът се върна към задълженията си, а Едуина си тръгна. Повече не видях никого от двамата жив.

— Какво се е случило с тях?

— Беше след повече от седмица. — Гласът му отслабваше от умора, личеше, че не се преструва. Нямаше да ѝ каже много повече. — Войникът беше включен в списъка на дезертиралите, а тя не се била прибрала у дома. Помислих, че са успели да избягат. После една нощ, докато бях на пост... Тя лежеше на тротоара. Никой не беше видял никого да я хвърля там и да минава покрай постове. Беше мъртва. — От окото му потече сълза, която се плъзна по ръба на кислородната маска. — И преди бях виждал мъртъвци, изглеждащи така, знаех на какво са били подложени.

— Мъчения?

— Бяха сторили ужасяващи неща с нея, а после я бяха изхвърлили гола и обезобразена на улицата като боклук. Бяха остригали косите ѝ и бяха нарязали лицето ѝ, но все пак я познах. Медальонът „Дървото на живота“, който винаги бе носила, все още беше на шията ѝ. Сякаш за да се подсигурят, че няма да има грешка.

— Мислите, че са го сторили семейство Лоуъл? Съпругът ѝ, свекърът ѝ, завареният син.

— Твърдяха, че била пленена и измъчвана от врага, но беше лъжа. Бях виждал подобни следи от изтезания, но върху пленниците, дело на стария. Беше мъчител, всички го знаеха и не смееха да говорят за това на висок глас. Ако мислеха, че някой крие ценна информация, водеха го при Робърт Лоуъл-старши. Когато дойдоха да я вдигнат, той заплака като бебе, онзи, когото сега издирвате. — Очите на Пела се отвориха и издадоха ярост въпреки заглъхващия глас. — Когато я видя под чаршафа, с който я покрихме, захленчи като момиче. Два дни по-късно загубих Терез. Вече нищо нямаше значение.

— Защо не казахте това на полицията преди девет години, когато започнаха убийствата?

— Не се сетих за жена, мъртва от цяла вечност. Нищо не ми напомни за случилото се тогава или за нея. Откъде да ми хрумне?

После видях скицата. Беше преди много време, но в него имаше нещо познато. Когато дойдохте вчера, знаех кой е.

— Ако ми бяхте казали това вчера, щяхте да спестите на Ариел двадесет и четири часа мъчения.

Пела само извърна глава и затвори очи.

— Всички се мъчим.

Обзета от отвращение, Ив профуча през къщата на Пела и излезе навън.

— Жалко копеле. Нужен ми е списък на всички имоти, притежавани от семейство Лоуъл или Едуина Спринг по време на войните. Извади онази своя златна лопата и рови.

— Ти карай и ще го имаш — отвърна Рурк, вече започнал да работи на джобния си компютър.

Тя седна зад волана и се свърза с Календър в централата.

— Някаква нова информация?

— Информация да, имот не. Мога да ти кажа, че Спринг се е оттеглила от сцената, за голямо съжаление на почитателите на операта, на двадесет години, когато се омъжила за богатия и влиятелен бизнесмен Джеймс Лоуъл. После се заловила със светски прояви. Галавечери, приеми и постепенно интересът към нея отслабнал. Но открих смъртния акт. Записана е под името Едуина Роберти. Отбелязано е, че е била оперна певица, надживяна от съпруга си, Робърт Лоуъл. Като причина за смъртта е посочено самоубийство. Няма снимка, лейтенант, но трябва да е тя.

— Тя е.

— Лейтенант, и Морис има нещо.

— Свържи ме.

— Далас, манхатънският семеен център на Първа. Има детско психиатрично крило, основано от фамилията Лоуъл в края на двадесети век. Продължава да функционира, ръководено чрез тръст. Разговарях с началника на персонала. В събота са имали ненадейно посещение от представител на семейния тръст „Лоуълс“ — господин Едуард Сингър. По негова молба го развели из сградата. Количеството на медикаментите им не излиза.

Ив изчисли разстоянието.

— Ще изпратя някого да вземе показания.

— Далас, пазят дисковете от охранителните камери по седем дни. Имат образа му, заснет на диск.

— Ще ги конфискуваме. Ще изпратим оперативна група да претърси шкафовете с медикаменти. Може би ще продължи да ни върви. Добре си се справил, Морис.

— Беше удоволствие.

— Зная какво имаш предвид. Край. — Затвори и хвърли поглед към Рурк, докато се свързваше с комуникатора на Пийбоди. — Кафезът е почти изплетен. Остава само да натикаме копелето вътре.

21.

Бе събрала солидни улики за връзките, мотивите, патологията. Нямаше и следа от съмнение, че щом арестуват Робърт Лоуъл, ще предоставят на прокурора железни аргументи срещу него.

Но това нямаше да помогне на Ариел Грийнфийлд.

— Намери ми нещо — каза тя на Рурк, докато влизаха в асансьора от подземния паркинг на централата.

— Знаеш ли какви са сведенията в архивите за онази ера? — сопна се той. — Знаеш ли какво е останало от тях? Опитвам се да сглобя пъзел, половината парчета от който липсват или са разпилени из града. Трябва ми по-добра техника от скапания ми джобен компютър.

— Е, добре. — Тя притисна с пръсти челото си. Действието на проклетата енергийна таблетка отслабваше и вече започваше да усеща опасността да рухне. — Нека помисля.

— Не знаая дали си в състояние на този етап. Ив, всеки момент ще се сгромолясаш, ако не подремнеш.

— Ариел Грийнфийлд няма време за сън. — Излезе от асансьора. — Нужни са ни адресите на всички фирми на семейство Лоуъл и документация за имотите им по цял свят. Ако тръгнем от там, все ще изникне нещо. Поговори с директора, упражни влиянието си, за да накараш онези проклетите британски адвокати и финансови институции, в които е открил банкови сметки, да се размърдат.

— Мога да ти кажа, че в най-добрия случай би отнело седмици да убедя банкерите. Техните адвокати имат други адвокати, които ще те разиграват. И ако е бил съобразителен при откриването им, както предполагам, тези сметки просто ще се преливат в други и така нататък. Мога да стигна до дъното, но от вкъщи, и ще ми бъде нужно доста време.

„Дали би помогнало на Ариел Грийнфийлд...“, запита се Ив.

— Мога да ти спестя това. Първо ще се заемем с имотите и адвокатите. Сигурно има и банков сейф. Или сейфове. Използва пари в брой, какво му пречи да ги държи в сейфове на различни места, където

има жилища или възнамерява да работи? Бих заложила на банките в центъра.

Влезе в щаба и тръгна право към Календър.

— Търси банки в центъра. Искам да изпратиш скицата и описанието на Робърт Лоуъл до всяка от тях заедно с фалшивите му самоличности, за които знаем. Искам и издирване на всички роднини на Лоуъл, живи или мъртви. Имена, последен адрес, нотариални актове на тяхно име. Рурк, ако се нуждаеш от помощ при търсенето на имотите, повикай някого от електронния отдел. Слушайте всички — каза тя, надвиквайки щракането и бърборенето. — Когато капитан Фийни не е в централата и аз не съм в щаба, цивилният експерт ще ръководи компютърните проучвания. Въпроси? Обръщайте се към него.

— Любимецът на шефката — отбеляза Календър с подигравателно присвити устни достатъчно силно, за да я чуе Рурк, което го накара леко да се усмихне.

— Залагам десетачка, че ще постигна пробив с имотите, преди ти да откриеш нещо за банките.

— Дадено, сладур.

Ив ги остави и тръгна към офиса си, за да допълни записките и да ги прегледа отново. Докато работеше, позвъни на Фийни.

— Имаш ли нещо за мен?

— В архива няма нищо в тази връзка. Нашият човек е поел бизнеса след смъртта на баща си. Тук е посочен същият фалшив адрес в Лондон. Директорът казва, че в хранилището имало някакви документи на хартия и дискове, но Лоуъл ги взел преди години. Съжалявам, малката.

— Прибран кучи син. Сред персонала има ли хора, които са работели за Лоуъл, докато все още е живеел там?

— Не, проверих. Ще донеса всички документи, които открих. Ще ги прегледаме. Тръгвам.

— Ще се видим в щаба.

Ив стана, чувствайки нужда да бъде на крак. Силите я напускаха, усещаше го и ако не бе в движение, щеше да припадне.

„В Ню Йорк е“, помисли си тя. Където и да живееше и работеше, където и да държеше Ариел, мястото бе в Ню Йорк, в сграда, оцеляла

поне частично през войните, свързана с него, с Едуина Спринг, с онова време.

Нищо друго не би му пасвало, сигурна бе в това.

Смъртта бе неговият бизнес. Подготовка на трупове за погребение или унищожаване, ехо от Градските войни, печалба и наука. Той живееше чрез смъртта.

Убивайки, пресъздаваше смъртта на една жена отново и отново и задоволяваше потребността си да контролира, да причинява болка. Да изучава болката и смъртта.

Уредите за мъчения според съдебния патолог и лабораторията бяха средства, използвани по време на войните, с няколко съвременни добавки. Същото се отнасяше и за опиатите, открити в кръвта на жертвите. Той трябваше да поддържа връзката.

Операта. Драмата, трагедията и отново връзката с Едуина Спринг. Дегизировките всъщност бяха сценични костюми, а фалшивите самоличности просто роли.

Нима същото не се отнасяше и за жертвите? Просто още един елемент от театъра му.

Колко ли време оставаше до нейния ред да излезе на сцената? И защо да чака, по дяволите?

Програмира кафе, взе още една енергийна таблетка. Според инструкциите не биваше да взема повече от една в период от двадесет и четири часа. Но щом нямаше търпение да се появи на сцената, нямаше да излезе замаяна и да забрави репликите си.

Глътна я и с кафето в ръка се запъти обратно към щаба.

Включи всички устройства за комуникация, в случай че някой от детективите и полицаите извън централата поиска да слуша и да участва.

— Новини. Първо от електронния отдел. Фийни?

— Започваме да преглеждаме съдържанието на дисковете, иззети от погребален дом „Лоуълс“. Ще преровим и книжата в търсене на съществена информация за Робърт Лоуъл и Едуина Спринг. Вторият екип има списък с по-стари неразкрити убийства и изчезнали лица, може би негово дело. Изискваме докладите от разследванията, като започваме от най-големия процент вероятност.

— Нещо интересно?

— Два случая, и двата в Италия. Единият преди петнадесет години, другият преди дванадесет. И двата с изчезнали жени, напълно отговарящи на профила на нашите жертви. Едната от Флоренция, другата от Милано.

— Рурк, „Лоуълс“ има ли клонове в Италия, в някой от двата града?

— В Милано, открит малко преди Лоуъл да наследи компанията.

— Първо искам всяка подробност за случая в Милано. Бакстър, искам да се свържеш с главния разследващ или с началника му. Намери преводач, ако ти трябва. Рурк, изведи на екрана адресите на другите сгради на „Лоуълс“.

— Ще се спрем на тези — каза тя, докато той отсяваше адресите. — Заповед за пълен достъп. Фийни, постарай се да я получим. Тричленни екипи на всеки адрес, с включени комуникатори. Първо проверете в помещенията за живеене и за персонала. Съберете показания, сведения, всичко, мамка му.

— Има две сгради, използвани по-рано за бизнес — обади се Рурк. — Продадени. Едната, която пострадала значително през войните, е била съборена и на нейно място е построена жилищна кооперация. Втората останала непокътната, но била продадена от бащата на нашия Лоуъл преди двадесет и три години. Купил я скоро след войните.

— Ще се заема с тези двете. Включи камерите и подслушвателите, Фийни. Пийбоди и двама полицаи да се движат минимум на две преки. Тръгвам след пет минути.

Рурк стана да я последва, а след като се почеса по главата, и Фийни закри след двамата.

— Всички по трима — отбеляза Рурк — освен теб.

— Знаеш защо.

— Не е нужно да ми харесва. Полицайте може да бъдат с един по-малко. Аз ще вървя с Пийбоди.

Тя поклати глава.

— Нужен си ми тук. Навън само ще пречиш. Тук, в щаба, можеш да изиграеш най-важната роля.

— Ужасна работа.

— Няма друг начин.

Отби се в офиса си за шлифера и забеляза Фийни, когато понечи да го сложи.

— Да направим проверка, малката.

— А, добре. — Натисна и завъртя копчето на сакото си за задействане. — Работи ли системата?

Той погледна монитора в ръката си.

— Потвърждение. — Вдигна поглед към нея. — Ще приключим веднъж завинаги. Вярваш в това, нали?

— Да. Още двадесет и четири часа, може би тридесет и шест и ще го пипнем. Не искам да продължава още толкова време, Фийни. Вероятно е започнал с нея тази сутрин, още призори. Мъчи я от десет-дванадесет часа, бих казала. Може би ще издържи още двадесет и четири или тридесет и шест. Може би не. Не мога да го накарам да се пробва с мен, но в близките няколко часа ще отида при него и ще му дам шанс.

Фийни отмести поглед към Рурк, после отново към нея.

— Не е достатъчно да опита.

— Не. Трябва да проникна вътре, да го накарам да ме заведе там, където е тя. Зная как да се справя. Зная — повтори тя, гледайки Рурк право в очите. — Ако ми даде шанс. Ако не, вие двамата сте ми нужни тук, за да изровите следващото парче от пъзела, което ще ни отведе при него. Ако разполагахме с всичко това преди девет години, ако знаехме, че е набелязал мен, Фийни, как би постъпил ти?

Той изду бузи.

— Бих те изпратил там.

— Тогава най-добре да тръгвам.

Рурк я проследи с поглед и когато се върна на пулта си, раздели монитора на две, с изображението от камерата ѝ в едната половина. Щеше да вижда каквото вижда тя и да чува в слушалката си каквото чува тя.

Това трябваше да му бъде достатъчно.

Първо се отправи към втория адрес, който ѝ бе дал. Частен дом, по-голяма вероятност. Докато чакаше резултати от търсенията, цялото му внимание бе погълнато от сградата, към която вървеше Ив. Красива градска къща, скътана между други красиви сгради.

Когато вратата отвори жена с лаещо куче в краката и малчуган на ръце, той си отдъхна. Вероятността току-що бе намаляла доста.

Екранът му все пак остана разделен, когато тя влезе, прескачайки кучето, смъррено и отпратено от стопанката си.

Докато бе съсредоточен върху работата, дочуваше откъслечни фрази от разговора им. Всичко, което жената каза на Ив, потвърждаваше официалната информация за имота. Семейно жилище, собственост на младши изпълнителен директор и съпругата му домакиня, които живееха там с двете си деца и много злобен териер.

— Тук нищо — каза Ив, докато вървеше обратно към колата си. — Тръгвам към другия имот. Не засякох преследвач.

Усещаше непоносим студ. „Може би съм изпаднала в шок“, помисли си Ариел. Във филмите, когато някой е в шок, го завиваха с одеяло. Нали?

Части от тялото ѝ бяха вцепенени и не знаеше дали това е благословия, или означава, че те вече са мъртви. Знаеше, че е загубила съзнание втория... или беше третия път, когато бе дошъл да я измъчва.

Но тогава бе сторил нещо, което я бе върнало обратно в този кошмар. Нещо я бе разтърсило като горещ син електрически лъч.

Рано или късно, нямаше да може повече да я съживи. Част от нея се молеше този миг да настъпи по-скоро, но тя потисна тази малодушна и хленчеща Ариел у себе си.

Някой щеше да дойде. Трябваше само да остане жива и някой щеше да дойде.

Когато той отново се върна, ѝ се прииска да закрещи. Искаше да крещи с пълен глас, докато силата на звука разбие тези стъклени стени. Докато разбие и него. Представи си как кроткото му невинно лице се пръсва на хиляди парчета, като стените от стъкло.

— Може ли... може ли да пийна малко вода?

— Съжалявам, но не е позволено. Получаваш течности чрез интравенозната система.

— Но гърлото ми е пресъхнало, а се надявах да си поговорим още.

— Така ли?

Той пристъпи към тавичка с инструменти. Не намери сили и смелост да погледне какво взема този път.

— Да. За музика. Какво звучи в момента?

— А, това е Верди. „Травиата“. — Затвори очи за миг и ръцете му започнаха да се движат като на диригент. — Великолепна е, нали? Вълнуваща и страстна.

— Тя... майка ви... пяла ли е тази?

— Да, разбира се. Беше една от любимите й.

— Сигурно ви е било много трудно, когато е починала. Имах приятелка, чиято майка се самоуби. Беше ужасно за нея. Толкова е... трудно човек да разбере как някой може да бъде толкова нещастен и отчаян, та да реши, че смъртта е отговорът.

— Разбира се, тя е точно това. Отговорът, който всички намираме, когато настъпи нашият час. Тя го намери. И ти ще го намериш.

— Не искам да умра.

— Ще умреш — каза той. — Също като нея. Но не се тревожи, ще ти дам този отговор и този дар, също както на нея.

Когато екипите се върнаха, изпълнили задачите си, към глъчката се присъединиха още гласове. Рурк пиеше кафе и старателно разнищваше пласт по пласт старите архиви, измъкваше назъбени парчета от пъзела и се опитваше да ги съшие в едно, за да получи отговори.

Втората сграда имаше сутерен. Макар да знаеше, че шансът е нищожен, Ив влезе да я огледа.

Не бе неговият тип място, реши тя. Твърде модерна, грозна и пренаселена, с твърде надеждна охранителна система. Човек не можеше спокойно да довлече жена в безсъзнание вътре, без да притесни съседите.

Разпита неколцина, показва портрета на Лоуъл.

А ако се бе заблудила и убиецът действаше далеч от центъра? Може би си е купил къща в предградията и използва Манхатън само за преследване и излагане на творенията си. Колко време бе пропиляла да търси точната сграда между хиляди, докато той убива жени някъде в Уайт Плейнс или Нюарк...

Качи се в колата. Отново щеше да отскочи до магазина, до апартамента на Грийнфийлд. Може би е пропуснала нещо. Може би е

убягнало на всички. Щеше да направи нов оглед на жилището и работното място на всяка жертва.

Ив се включи в движението и съобщи в базата за намеренията си.

— Ще остана на улицата още няколко часа, привидно незащитена. Ще изглежда както е — сякаш гоня опашката си.

— Имам друга предполагаема находка — каза ѝ Рурк. — Бивш завод за шевни машини, превърнат в жилищна сграда в Нохо през двадесети век. Натъкнах се на информация, че по време на Градските войни е била използвана като казарма и е понесла сериозни удари. От възстановяването ѝ в началото на тридесетте отново е жилищна.

— Добре, ще проверя и тази. Дай ми адреса. — Ив се намръщи, докато ѝ го диктуваше. Бе прекосила града от запад на изток, а сега трябваше да се върне на запад и да продължи на север. — Пийбоди, записа ли?

— Потвърждавам.

— Поемам на запад. — Взе завоя и отговори на позвъняване на линка в колата си. — Далас.

— Лейтенант Далас? Обаждам се от името на господин Клок. Помолихте да се свърже с вас, когато се върне у дома. Пристигна днес и е готов за разговор, ако все още желаете.

— Да, желая.

— Можете да се срещнете с него, когато кажете. Но ще бъде по-удобно, ако дойдете в дома му, защото е пострадал при падане. Лекарите го посъветваха да не излиза през следващите четиридесет и осем часа.

— Така ли? Какво се е случило?

— Господин Клок се подхлъзнал на лед по тротоара при завръщането си. Има леко мозъчно сътресение и изкълчено коляно. Ако не ви устройва, поиска да ви предам, че ще дойде в офиса ви веднага щом лекарите му позволят.

— Мога да дойда при него. Всъщност се намирам наблизо. Ще бъда там след няколко минути.

— Много добре. Ще уведомя господин Клок.

Ив приключи разговора и промърмори:

— Хм.

— Определено намирисва — отбеляза Фийни в ухото ѝ.

— Да, адски удобно, в най-подходящия момент. Но е глупаво от страна на нашия човек да ме покани в дома си, за да предприеме своя ход. Няма преследвач. Мисли, че съм с партньорката си. — Потупа волана с пръсти, докато размишляваше. — Клок изглеждаше чист... не, не изключвам вероятността и това да е изфабрикувана самоличност. Както и да е, искам да се срещна с него. Ако това наистина се окаже неговият ход спрямо мен, сам ми осигурява свободен достъп.

— Да влезеш право в капана — отбеляза Рурк.

— Ще бъде капан само ако допусна да го заложи. Имам трима души подкрепление, имам очи и уши. Ще вляза, а ти се порови дълбоко за къщата, докато пътувам. Ако видя или усетя нещо гнило, ще узнаеш. Пийбоди, действай, спри микробуса на три преки от адреса.

— Записан — потвърди Пийбоди. — В момента се намираме на десетина преки, задръстванията ни забавиха. Ще стигнем по обиколен път.

— Стартирай нова справка за Клок. Да видим дали е пристигнал в Ню Йорк днес, както твърдят. Провери държавните и частните совалки и транспорт. Ако получиш тези резултати, докато съм вътре, предай ми ги. Иначе край с приказките засега. Само на две преки съм.

„Кълбо от нерви“, помисли си Ив и разкърши рамене. Проклетите химикали от енергийните таблетки подскачаха в нея като гумени топчета.

— Има леки смущения в подслушвателя — отбеляза Фийни и хвърли поглед към Рурк. — Долавяш ли ги?

— Да. Преплитане на честоти. Може би се намесва някаква странична трансмисия. Можеш ли да я изчистиш?

— Работя по въпроса. Пийбоди, имаш ли все още връзка с нея?

— Да. Макнаб казва, че на моменти сигналът се губи.

— Преплитане на честоти — повтори Рурк при поредното заглъхване. — Друга трансмисия, пресичаща нашата. По дяволите. — Стана от пулта. — Друг предавател. Друг предавател на колата й! Смущава нашия, защото е близо до базовата точка. Проследил я е, затова знаеше точно кога да й се обади. Знаел е, че е наблизо.

— Далас, Далас, чуваш ли? — извика Фийни в слушалката. — За бога, Далас! Пийбоди, побързай, мамка му! — Скочи и се втурна след

Рурк, който изхвърча от стаята. — Тя знае какво прави — каза Фийни, когато се качиха в асансьора.

— Той също.

Ив паркира и прекоси тротоара. Желязната порта се отвори за нея. „Какво гостоприемство“, помисли си тя и разкърши рамене само за да почувства тежестта на оръжието.

— Пред входната врата — прошепна Ив в предавателя и натисна звънеца.

Андроидът я отвори.

— Лейтенант, благодарим ви, че дойдохте. Господин Клок е в приемната. Мога ли да взема шлифера ви?

— Не. Заведи ме при него.

Щеше да върви така, че да държи андроида под око, за всеки случай.

Пердетата бяха спуснати, осветлението намалено. Видя силует на мъж, седнал в кресло близо до камината с тлеещ огън, с крак, увит в мека превръзка и повдигнат върху тапицирана табуретка.

Имаше набола кестенява брада, късо подстригана кестенява коса и синина около лявото око. Тактично би могло да се каже, че е закръглен, предположи Ив. А тя би го нарекла „дебелак“.

— Лейтенант Далас? — Имаше леко превзет английски говор. — Моля да ме извините, че не мога да стана. Толкова съм тромав, добре се подредих тази сутрин. Заповядайте, седнете. Да ви предложи ли нещо? Чай? Кафе?

— Не.

Подаде ѝ ръка, докато говореше. Ив пристъпи към него да я хване. Този обикновен жест ѝ даде повод да се приближи достатъчно, за да прецени дали е Робърт Лоуъл.

Когато застана така, че да го погледне в очите, разбра. Дръпна дясната си ръка обратно и посегна към оръжието си.

— Здравей, Боб.

Той се усмихна.

— Никой не ме е наричал Боб. Много си проникателна.

— Ставай. Ти! — Махна с ръка към стърчащия андроид. — Ако не искаш да опържа чарковете ти, стой там, където си.

— Малко съм възпрепятстван — любезно каза Лоуъл. — С тази превръзка и възглавници.

Ив ритна столчето и кракът му тупна на пода.

— Долу, по корем, с ръце на гърба. Веднага.

— Ще направя каквото мога.

Той се изсули от креслото и запъхтя при опита да се обърне по корем.

Когато Ив го сграбчи за китката, за да сложи ръката му зад гърба, той обхвана нейната и я изви с рязко движение.

Ив почувства световъртеж, изруга.

— Упои ме, кучият син.

Насочи оръжието си, стреля. След миг краката ѝ се подкосиха и падна на колене.

— Изпитан стар метод — каза Лоуъл, когато стана без усилие. — Често използван при атентати в миналото. В случая само за упояване, както сама се досети. — Усмихна се, докато Ив се свличаше на пода. — Много бързо действащ опиат, разбира се. — Той остана на мястото си, докато разкопчаваше костюма с подплънки, свали го. Отдолу бе със стандартна бронирана жилетка. — Хрумна ми, че щом си толкова опитно ченге, може да стреляш. Винаги е разумно човек да вземе предпазни мерки. Отнеси я в работилницата ми — нареди той на андроида.

Друг андроид, негов дубликат, вече откарваше колата ѝ.

— Да, сър.

„Предостатъчно време“, помисли си Лоуъл. Щом се увери, че всичко е наред, щеше да повика андроида обратно у дома и да смени хард диска му, както и паметта на домашния. Беше го правил безброй пъти.

Празна страница.

Засега прибра костюма, превръзката, вдигна оръжието, което Ив бе изпуснала на пода. Може би се беше обадила да каже на някого, че ще се отбие тук. В такъв случай неизбежно щяха да я потърсят. Но по нищо нямаше да личи, че е идвала.

Колата ѝ щеше да бъде открита на километри разстояние.

Щеше да вземе устройствата ѝ за комуникация, да изключи всичко.

„Вече е в ръцете ми“, каза си Лоуъл, когато заслиза по стълбите към работното си помещение. За да довърши делото на живота си.

Отвън до къщата Пийбоди потръпваше от отчаяние и ужас. Бе поискала лост за разбиване на непоклатимата врата и лазери, за да прережат железните решетки на всеки прозорец.

Ив бе вътре, а тя не можеше да намери начин да влезе.

— Трябва да проникнем през охранителната система.

— Работя по въпроса — процеди Макнаб през зъби, докато прилагаше всеки трик, който владееше. — Има пластове и пластове защиты. Не съм виждал нищо подобно.

И двамата се завъртяха, когато на улицата изскърцаха спирачки. Пийбоди изпита леко облекчение, когато видя Рурк и Фийни да скачат от нея.

— Не можем да проникнем през системата. Тази къща е непристъпна като крепост.

— Отдръпнете се.

Рурк избута Макнаб и извади свои инструменти.

— Опитах с главното табло, с допълнителните, пробвах кодови комбинации на компютъра. Но когато ги въведеш, се подреждат в друга последователност.

— Било е база „Стелт“ по време на градските войни — каза Фийни на Пийбоди, докато по гърба му се стичаше пот. — От мига, в който е влязла, всички уреди за комуникация са безполезни. Получихме информацията по пътя. Първо Робърт Лоуъл я е записал на моминското име на съпругата си, ръководел е клон на фирмата оттук. После е била пригодена за военна база. Прекъсни проклетата система — нареди той на Рурк.

— Тихо. И ме оставете да работя.

— Ако не проникнем вътре, преди тя да попадне в лапите му, ще ритам задника ти до края на земния си живот.

Очите на Ариел се извърнаха към него, когато влезе след андроида.

— Коя е тя? Коя е?

— Последната от своята изчезваща раса, би могло да се каже. — Лоуъл се наведе над масата, където андроидът сложи Ив, претършува

джобовете ѝ за линка, комуникатора, джобния компютър. Свали часовника ѝ. — Хвърли ги в кошчето за рециклиране. Върви горе, изключи се — нареди той на андроида. — Е... — Нежно погали косите на Ив. — Трябва да те измием и да те подготвим. Най-добре е да свърша това, докато още спиш. Ще прекараме известно време заедно, ти и аз. С нетърпение очаквах този момент.

— Сега ли ще ме убиеете? — попита Ариел.

— Не, не, всъщност твоето време все още тече. Но ще направя нещо много специално. — Обърна се към нея, сякаш доволен, че може да го обсъди. — Никога не съм се възползвал от възможността да работя с две партньорки едновременно. А ти се оказа много повече, отколкото очаквах. Наистина вярвам, че ще издържиш по-дълго от повечето, ако не и от всички преди теб. Но тя? — Хвърли поглед към Ив. — Вдигнах летвата много високо за нея. Последната Ева.

— Тя... Струва ми се позната.

— Мм? — Лоуъл вяло извърна глава към Ариел. — Да, може би си я виждала в телевизионни репортажи. Сега...

— Господин Гейнс!

Бе понечил да се обърне към Ив и се намръщи на Ариел.

— Да, да? Какво толкова има? Чака ме работа.

— Какво... какво е най-дългото време? Искam да кажа, колко най-много е издържала... някоя от жените, които сте водили тук?

Очите му светнаха.

— Ти си толкова приятна изненада за мен! Значи го приемаш като предизвикателство? Успях ли да събудя състезателния ти дух?

— Не мога... ако не зная колко, няма как да се опитвам да издържа повече. Ще ми кажете ли?

— Аз ще ти кажа. — С електрошоковия си пистолет в ръка, Ив се надигна от стоманената маса. — Осемдесет и пет часа, дванадесет минути, тридесет и осем секунди.

— Не. — Отначало изглеждаше озадачен, после лицето му почервения от ярост. — Не, не. Това е недопустимо.

— Не ти харесва, а? Следва нещо, което никак няма да ти допадне. — Ив изстреля зашеметяващ лъч, малко по-високо, отколкото бе позволено, и го повали на пода. — Шибаняк — промърмори тя и мислено се помоли да не припадне или да повърне.

— Знаех, че ще дойдете. — Очите на Ариел се насълзиха. — Знаех, че ще дойде някой, и когато ги видях да ви носят, разбрах, че всичко ще бъде наред.

— Да, дръж се. — Ив се плъзна надолу, за да стъпи на крака, и за миг се олюля. — Справи се добре. Добра работа свърши, като отвлече вниманието му, за да мога да стигна до оръжието си.

— Исках да го убия. Представях си как го убивам. Помагаше.

— Не се и съмнявам. Слушай, малко съм дезориентирана. Не мисля, че е добра идея да се опитвам да срежа тези въжета още сега. Потърпи още малко. Зная, че те боли, но трябва да се държиш.

— Толкова ми е студено.

— Добре. — Ив успя да свали шлифера си и да го метне върху окървавеното и покрито със синини тяло на Ариел. — Ще му сложа белезници, а после ще отида да се обадя за помощ.

— Ще ми донесеш ли вода?

Ив докосна бузата ѝ.

— Разбира се.

— И може би цяла шепа болкоуспокояващи. — Докато сълзите бликаха от очите ѝ, Ариел положи усилие да се усмихне. — Страхотен шлифер.

— Да. И на мен ми харесва.

22.

„Две енергийни таблетки и опиат за десерт“, помисли си Ив. Комбинацията я караше да се чувства оглупяла, да трепери и да ѝ се гади. Но трябваше не само да остане на крака, а и да свърши работата си.

Потърси белезниците отзад на колана си. Или не бяха там, или напълно бе загубила усещане в лявата ръка.

— Мамка му. Трябва да закопчея копелето, а белезниците... сигурно съм ги изпуснала някъде горе, когато ме упои. Само да... добре. — Обърна се и видя въжетата, проврени през отвори от страни на масата. — Това ще свърши работа.

— Не изглеждаш добре — отбеляза Ариел. — Аз съм за оплакване, но и ти не изглеждаш добре.

— Посветих доста часове на издирването ти, Ариел.

Ив се пребори с възлите на въжетата и изруга под носа си, когато усети пръстите си отпуснати като соеви кренвирши.

— Благодаря.

— Няма проблем. Проклятие! Да не би този кучи син да е бил скаут или нещо подобно?

— Винаги съм ги смятала за малки психопати.

С треперещи пръсти, хлъзгави от пот, Ив дърпаше и теглеше.

— Почти успях, мамка му. Само почакай.

— Няма къде да ходя.

Освободи едното въже, а после се преви на две, когато стомахът ѝ се разбунтува.

— Малко ми се гади. Не се тревожи, ако повърна.

Ариел успя да се усмихне със стиснати зъби.

— Повърни върху него. Стар мръсник.

С одобрителен и малко пиянски смях, Ив приклезна да върже ръцете на Лоуъл.

— Куражлийка си, Ариел. Истинска амазонка. Разбирам защо Ерик се е влюбил в теб.

— Какво? Ерик? Ерик е влюбен в мен?

Ив попи потта от челото си и погледна бледото ѝ лице.

— Може би трябваше да го запазя в тайна. Прекрачих границата. Опиатът развърза езика ми. Но слушай — продължи тя, докато омотаваше въжето около китките на Лоуъл малко по-здраво, отколкото бе необходимо. — Ако не си падаш по него, нали разбираш... Ако не е твой тип, не бъди жестока. Защото здравата е хлътнал.

Ив се изправи въпреки световъртежа, за да откачи второто въже — за краката на Лоуъл. Видя сълзите, които се стичаха по лицето на Ариел.

— О, господи, зная, че болките са непоносими, потрай само още няколко минути.

— Влюбена съм в онзи откачалник почти откакто се нанесе в апартамента отсреща. Досега глупакът не е направил нито една крачка.

— О... — „Хората са толкова странни“, помисли си Ив. Тази жена бе издържала на невъобразими мъчения, а плачеше, защото някой изпитвал нежни чувства към нея. — Може би сега ще направи крачката. За бога, музика, стоп! — нареди тя, докато връзваше краката на Лоуъл. Но гласовете продължиха да се носят във въздуха. — Знаеш ли как е спирал това нещо?

— Не. Вързана съм, откакто се озовах тук.

Ив се отпусна на задните си части и избухна в смях.

— Хрумвало ли ти е да се откажеш от печенето на сладкиши и да се заловиш с полицейска работа, Ариел? Кълна се, имаш куража и гаднярската жилка за това.

— Сладкарството ми харесва. Ще ти направя най-невероятната торта. Ще бъде истинско произведение на изкуството. О, господи, мислиш ли, че скоро някой ще донесе болкоуспокояващи?

— Няма да се забавят. Ще се опитам да отворя вратите или да разбия стъклото.

— Но... не ме оставяй.

— Слушай. — Ив запази равновесие и се приближи, за да застане лице в лице с нея. — Няма да мръдна оттук без теб. Имаш думата ми.

— Как се казваш? Съжалявам, каза ли ми името си?

— Далас. Ив Далас.

— Ако се смиля над Ерик и се съглася да се оженим, ще кръстим първото си дете на теб.

— Не го чувам за първи път.

— Измъкни и двете ни оттук, Далас.

Ив пристъпи към вратата, дръпна я, побутна я, ритна я и я удари с юмрук. Изруга. Когато се обърна, покри лицето на Ариел с шлифера.

— Само за минута, в случай че се разхвърчат стъкла.

Вдигна оръжието си и изстреля лъч към вратата.

Стъклото издържа, но тя забеляза, че леко се разклати. Прицели се в същата точка, после трети път. При четвъртия изстрел се появи безброй пукнатини, като паяжина.

— Почти успях, Ариел.

Ив прибра оръжието, взе табуретка и я стовари върху напуканата врата. Удря, докато по земята заблестяха стъкълца и се получи достатъчно голям отвор.

Когато остави табуретката, се върна при Ариел, за да открие лицето ѝ. Забеляза, че е малко по-бледо и уплашено. Трябваше да я измъкне час по-скоро.

— Намерих изход. Сега ще срежа тези въжета.

— Внимавай ножът да не се отплесне. Омръзна ми да ме режат.

Ив взе един от инструментите на Лоуъл, повдигна шлифера от ръката ѝ. Цялата бе в дупки, разрези и изгаряния. Допря острието до въжето, погледна я в очите.

— Ще си плати. Кълна се, че ще си плати за всяка минута, която си прекарала тук.

Трябваше да пререже въжетата, но примките да останат около изранените китки на Ариел. Трудно бе да овладее яростта, която се надигна у нея при вида на раните.

Когато освободи краката ѝ, чу Лоуъл да издава тих стон.

— Събужда се! Събужда се! — С писклив от паника и болка глас, Ариел положи усилие да се надигне. — Нали не може да се освободи?

— Не. Не може да стане сам. Дори да се опита. Виж, имаме това.

Ив отново извади оръжието си.

— Защо не го зашеметиш още веднъж? Искам да видя.

— Харесва ми отношението ти, но мисля, че е крайно време да те измъкнем оттук. Ето, сложи този шлифер. — Докато плъзгаше

ръкавите нагоре, Ариел простена.

— Извинявай.

— Няма нищо. — Не откъсваше поглед от Лоуъл. — Добре съм. Можеш ли да ми помогнеш да слеза, за да го сритам? В лицето. Това си представях, че правя. Искам да го сритам в лицето.

— Отново ми харесваш. Но ето какво ще направим. Искам да обвиеш ръце около врата ми. Навсякъде има стъкла, а нямам резервен чифт обувки. Просто се дръж за мен и ще те изнеса навън. Дръж се за мен, Ариел. Ще те измъкна.

— Като... като шимпанзе — задъхано промълви Ариел, когато Ив застана с гръб към масата.

— Да, точно така. Ще се повозиш на гърба ми и се надявам в замяна да опитам безплатно някои твои произведения.

Ариел колебливо се засмя и се отпусна на гърба и раменете ѝ.

— Готова ли си? Да тръгваме.

Леко залитайки от опиятите, Ив се приведе, за да понесе товара. Съсредоточи се върху вратата. Пет крачки, за да стигне до там, прецени тя, докато бавно пристъпваше. Още две може би, за да избегне натрошените стъкла по пода.

„Навън има техника за комуникация“, напомни си тя, докато по кожата ѝ се стичаше пот, а Ариел сподавено ридаше на гърба ѝ. Щеше да повика подкреплението, медицински екип.

Прозвуча трясък, после бягащи стъпки. Ив стисна оръжието в ръката си. Отдъхна си, когато чу Рурк да вика името ѝ.

— Тук! Повикайте линейка! Спасителите са тук, Ариел.

— Не, не. — Главата на Ариел се отпусна на рамото ѝ. — Ти ме спаси.

Рурк прелетя през лабиринтите в подземие, следвайки ехото на гласа ѝ. Бе достигнало до него, по-силно от музиката, като глътка въздух, за която бе копнял.

Видя я — бледа, с капки пот, проблясващи по лицето, с оръжие в ръка и тихо ридаета жена на гърба.

Той свали своето оръжие и изчака тръпката в корема му да премине.

— Дойдохме да ви измъкнем.

Успя да му се усмихне.

— Крайно време беше.

След миг стигна до нея и въпреки прииждащите полицаи, хвана умореното ѝ лице с длани и я целуна.

— Ето. — Посегна да повдигне Ариел от гърба ѝ. — Нека ви помогна.

— От твоите хора ли е? — попита Ариел.

— Да. От моите.

Ариел впери поглед в лицето му.

— Уау!

Издаде дълга, дълбока въздишка и затвори очи.

— Сега да позвъним на медицинския екип. — Ив се приведе, опря ръце на коленете си. — Пийбоди, тук ли си?

— Налице и на линия.

— Искам това място да бъде отцепено. Искам група оперативни работници да обхождат всеки сантиметър, да документират всичко.

— Далас, изглеждаш малко пребледняла.

— Упои ме, мръсникът. Докоснах го за част от секундата. Енергийни таблетки, опиат — в стомаха ми е химически буламач. — Остана на мястото си, подсмивайки се. — По дяволите. Всичката електроника отказа. Андройдът, който е някъде на горния етаж, я деактивира. Господи, някой да спре тази музика, преди главата ми да експлодира. — Надигна се, олюля се и може би щеше да падне, ако Фийни не бе сграбчил ръката ѝ. — Световъртеж. Добре съм, само малко ми се гади. Лоуъл е там, обезвреден. Трябва да го замъкнеш в централата. На теб се пада честта.

— Не, не на мен. — Фийни леко стисна ръката ѝ. — Но ще го замъкна заради теб. Макнаб, помогни на лейтенанта да се качи горе, а после довлечи задника си обратно тук и се заеми с електрониката.

— Нямам нужда от помощ — възрази Ив.

— Ще се плъоснеш по очи — прошепна Фийни в ухото ѝ. — Ще се изложиш.

— Да. Да.

— Просто се подпирайте на мен, лейтенант.

Макнаб обви ръка около талията ѝ.

— При опит за опипване все пак мога да те нокаутирам.

— Независимо от състоянието ти, Далас, винаги всяваш страх у мен.

— Охо! — Трогната, тя праметна ръка през раменете му. — Много мило.

Поемайки тежестта ѝ, той я поведе през лабиринта от стаи и нагоре по стълбите.

— Не можахме да влезем — заговори Макнаб. — Пристигнахме десетина минути след теб... проклети задръствания... и не можахме да влезем в къщата. Колата ти не беше отвън, но знаехме, че си тук. Не успях да проникна през охранителната система. Рурк се справи. Бяхме повикали хора с тарани и лазерни факли, но той се справи.

— Нищо не може да го спре.

— Нужно му бе време, дори и на него. Тази шибана сграда е като Пентагона или нещо подобно. Трябваше да преминем през още една врата в сутерена.

— Колко време съм била там вътре?

— Двадесет минути... половин час може би.

— Не е зле.

— Аз ще я поема оттук нататък — каза Рурк.

— Не... о, не ме вдигай на ръце.

Но той вече я държеше в прегръдката си.

— Ще те понося поне за минута. — Потърка лице в шията ѝ, докато покрай тях тичаха полицаи и оперативни работници. — Не можах да стигна до теб.

— Все пак стигна. Освен това... казах ти, че мога да се справя сама.

— Успя, както винаги. Пострадала ли си?

— Не. Чувствам се, сякаш съм изпила бутилка вино, и то не особено добро. Но вече отминава. Господи, косата ти ухае толкова хубаво. — Вдъхна аромата и изведнъж се опомни. — Проклети опиати. Трябва да ме оставиш. Това подкопава репутацията и авторитета ми.

Пусна я да стъпи на земята, но остана с ръка около талията ѝ за опора.

— Трябва да полежиш.

— Не, наистина. Ако легна, световъртежът няма да отmine. Трябва да повървя, за да се съвзема.

— Лейтенант! — Нюкърк се приближи с шлифера ѝ. — Госпожица Грийнфийлд помоли да ви върна това.

— Благодаря. Къде е тя?

— В ръцете на медицинския екип, в коридора... мисля, че би трябвало да го нарека фойе.

— Добре. Полицай Нюкърк, свършихте добра работа.

— Благодаря, лейтенант. Чувствам се удовлетворен.

— Искам да я видя, преди да я откарат — каза Ив на Рурк и му позволи да ѝ помогне да стигне до фойето.

Ариел лежеше на количка, завита с одеяло, и двама медици се готвеха да я откарат.

— Дайте ми минута. Хей — каза тя на Ариел, — как си?

— Дадох ми някакво вълшебено болкоуспокояващо. Чувствам се страхоотно. Ти спаси живота ми.

Ариел посегна към ръката ѝ.

— Просто участвах в спасяването. Както и всички полицаи тук и този цивилен. Но знаеш ли какво, Ариел? Най-много трябва да благодариш на себе си. Ще се наложи да поговорим с теб, когато се почувстваш по-добре.

— За да си плати.

— Точно така.

— Когато и където кажеш.

— Добре. Още само секунда — каза тя на медиците и протегна ръка към Рурк. — Дай ми джобния си линк. — Взе го и набра номер. — Здравей, Ерик. Хей — прекъсна го тя, когато я засипа с въпроси, — успокой се. Тук е някой, който иска да поговори с теб. — Сложи линка в ръката на Ариел. — Кажу „здравей“, Ариел.

— Ерик? Ерик! — засмя се тя през сълзи и премрежените ѝ очи засияха. — Той плаче. Не плачи, Ерик. Вече съм добре. Всичко е наред.

— Вървете — каза Ив на медицинския екип. — Кажете на момчето по линка къде ще я откарате. Ще поиска да дойде там.

— Добра работа, лейтенант — промърмори Рурк, докато буташа количката с Ариел към вратата.

— Да. Винаги можеш да си купиш нов линк. Трябва да отида в централата, за да довърша това.

— Заедно трябва да го довършим — поправи я той.

Когато стигна до централата, вече по-бодра, Ив си поръча имитация на яйца от закусвалнята, с надеждата да ѝ дадат сили.

Набождаше от тях в щаба и ги преглъщаше с вода, колкото можеше да поеме.

Искаше да вземе душ, искаше да подремне. Но повече от всичко на света искаше да застане срещу Лоуъл в залата за разпити.

Стана от пулта и закрачи към таблото, загледана в дългия списък с имена.

— За всички тях — тихо заговори тя. — Онова, което направихме и правим сега, е за тях. Ето посланието, което трябва да бъде отправено. В стаята за разпити, в съда, в медиите. Важно е.

— Никой от хората, които работиха в тази стая през последните дни, няма да ги забрави — увери я Рурк.

Ив кимна.

— Ще се забавим доста. Зная, че няма да си тръгнеш, преди да приключим, затова не си правя труда да го предлагам. Можеш да отидеш в залата за наблюдение или за да ти бъде по-удобно, да проследиш разпита на някой от мониторите.

— Предпочитам залата за наблюдение.

— Добре тогава. Ще наредя да го доведат, така че си избери място. Трябва да поговоря с Пийбоди.

Отправи се към общото помещение. Глъчката вътре секна и я посрещнаха с бурни аплодисменти. Ив повдигна ръка.

— Запазете това за по-късно — нареди тя. — Все още не сме свършили. Пийбоди.

Партньорката ѝ стана от бюрото и леко се поклони, преди да тръгне след нея.

— Изгаряме от нетърпение.

— Да, зная. Пийбоди, имам голяма молба към теб.

— Слушам.

— Като партньор на главния разследващ заслужаваш да си побъбриш с копелето в стаята за разпити. Твое право е. Но те моля този път да го отстъпиш на Фийни.

— Мога ли да седя в залата за наблюдение и да показвам среден пръст на Лоуъл?

— Разбира се. Задължена съм ти.

— Не. За този случай никой не дължи на никого нищо.

— Добре. Нали ще го доведеш? Стая А.

— С най-голямо удоволствие. Далас? Просто ми се иска да затанцувам.

Направи го, докато се отдалечаваше с модерна ритмична стъпка. Ив влезе в офиса си и се обади на Фийни.

— Стая за разпити А, той идва.

— Опържи задника му на бавен огън.

— Ти довлечи своя тук долу и ми помогни да го опържим, баровец.

— Пийбоди...

— Ще наблюдава, както и половината полицаи от отдела. Хайде, Фийни, това е нашият случай. Да го приключим.

— Тръгвам.

Когато стана време, тя влезе с Фийни. Лоуъл седеше кротко, сам, с вид на скромен възрастен човечец с приятна и малко загадъчна усмивка.

— Лейтенант Далас, това е много неочаквано.

— Запис, включен, лейтенант Ив Далас и капитан Райън Фийни, разпит на заловения Робърт Лоуъл. — Съобщи всички цифри от документацията и му прочете обновената версия на правата при разпит. — Робърт Лоуъл, разбирате ли правата и задълженията си при тези обстоятелства?

— Напълно. Бяхте много ясна.

— Разбирате, че сте обвинен в отвличания, изтезания, задържане в плен и убийства на шест жени, както и в отвличането и задържането на Ариел Грийнфийлд против волята ѝ и по-нататък ще бъдете разпитван от международната полиция във връзка с други отвличания, изтезания, незаконни задържания и убийства.

— Да, разбирам. — Той продължи да се усмихва приветливо, скръстил закръглените си ръце. — Може ли да спестим време, като се признае за виновен по всички обвинения? Или самопризнанията ми няма да бъдат интересни?

— Много си весел — отбеляза Фийни — за човек, който ще прекара остатъка от жалкия си живот на убиец в циментирана килия.

— Е, това всъщност няма да се случи с мен. Ще сложа край на живота си кротко и спокойно през следващите двадесет и четири часа,

на което имам право по договор, подписан след подадена молба за право на смърт. Валиден е — продължи той с мелодичен глас. — Към молбата са приложени свидетелства от лекарите ми за неизлечимо смъртоносно заболяване. Адвокатите ми ме увериха, че важат дори при криминални обвинения. Нито щатските, нито международните власти могат да оспорят правото на личността да умре. И разбира се, ще бъдат спестени значителни разходи. Така че...

Сви рамене.

— Мислиш, че можеш да се отървеш лесно, като глътнеш няколко хапчета? — попита Фийни.

— Всъщност да. Не е това, на което се надявах, повярвайте ми. Не успях да завърша работата си напълно. Ти трябваше да бъдеш последното ми творение — обърна се той към Ив. — Кулминацията на всичко. Щом приключех с теб, щях да пристъпя към собствената си кончина напълно удовлетворен. Все пак постигнах много.

— Добре. — Ив се облегна назад на стола и кимна. — Погрижил си се за всичко. Не мога да отрека, Боб, че си невероятно предвидлив. Възхищавам ти се за това. Не е толкова сладко да заловя някой глупав и небрежен убиец.

— Редът е една от запазените ми марки.

— Да, забелязах. Благодаря, че ни спестяваш време, като си готов да направиш пълни самопризнания, но след работата, която свършихме, държим да узнаем всички подробности. Можеш да наречеш това нашата кулминация. Така че... разговорът ни ще продължи дълго — каза тя с приятелска усмивка. — Нещо за пиене? Все още съм малко замаяна от онова, с което ме дрогира. Ще си взема доза студен кофеин. Искаш ли?

— Много мило, благодаря. Бих пийнал нещо газирано.

— Веднага. Фийни, можеш да излезеш за малко, докато отскоча до автомата. Запис, пауза.

— Какво, по дяволите... — започна Фийни, когато излязоха от залата за разпити.

Всичко в нея стана сурово — изражение, поглед, глас.

— Имам начин да се справим с това. Не ми задавай въпроси. Никакви. Когато се върнем вътре, ще продължим играта. След като чуем подробностите, ще го приберем на топло. Ще ми дадеш ли линка си? Все още не съм си взела нов. Изчакай ме.

Взе линка на Фийни и тръгна към автомата. Позвъни на Пийбоди в режим „вибрация“.

— Кажи на Рурк, но тихо, да излезе за минута. Не ми говори. Не съм ти се обаждала.

Затвори и втренчи поглед в машината. След няколко мига Рурк застана зад нея.

— Лейтенант?

— Вземи ми пепси, сироп и бяла сода. Искам онова нещо да изчезне — прошепна тя. — Можеш ли да направиш така, че договорът, който му дава право да сложи край на живота си, да изчезне? Без никаква следа, никъде?

— Да — спокойно отвърна той, докато поръчваше напитките.

— Това, за което те моля, е прекрачване на границата. Дадох й дума, че той ще си плати. Дадох дума на всички тях в щаба, преди да изляза. Затова съм готова да я прекрача.

Рурк взе чашите, подаде ѝ ги. Когато очите му срещнаха нейните, погледът ѝ говореше повече от хиляди думи.

— Трябва да изляза — каза той на висок глас. — Жалко, че не мога да остана да те изчакам, но очаквах няколко обаждания и съобщения на линка, който даде на Ариел. Дано успея да се върна, след като се погрижа за това. Иначе ще се видим у дома.

— Да. Добре. Благодаря.

Разделиха се и тя се върна при Фийни.

— Взех ти бяла сода.

— За бога...

— Хей, ако искаш нещо друго, да беше казал. Ще изчезне — прошепна Ив. — Не разпитвай, имаш думата ми. Той няма да умре както желае. Ще го оставим да вярва в това, докато изкопчим всичко, което ни е нужно.

Фийни дълго се взира в очите ѝ, после кимна.

— Добре. Да вървим.

Разпитът продължи часове, но Лоуъл не поиска нито миг почивка. Ив осъзна, че е главозамаян. След толкова време и толкова усилия най-сетне имаше възможност да разкаже за своята страст.

Описа всяко убийство с най-малки подробности.

Ив и Фийни работеха в тандем, в стария спокоен ритъм.

— Имаш добра памет — отбеляза Фийни.

— Да. Ще намерите подробни сведения за всеки проект. Воденето на документация и „разкрасяването“ ѝ, би могло да се каже, беше едно от задълженията ми по време на войната. Сигурен съм, че сте взели всички книжа от лабораторията и офиса ми. Преди да узная, че умирам, се надявах трудовете ми да бъдат публикувани. Вярвам, че това ще се осъществи, макар и посмъртно.

— Какво те накара... — започна Ив — да се заловиш с тази работа? Разбрахме, че жените...

— Партньорките. Гледах на тях като на партньорки.

— Едва ли са виждали нещата така, но добре. Партньорките са били подобия на твоята мащеха.

— Бяха нейни превъплъщения, което е различно. Тя беше първата Ева. — Чаровно се усмихна. — Знаех, че ти трябва да бъдеш последната^[1].

— Жалко, че този път не ти провървя.

— От самото начало знаех, че може да се проваля, но ако бях успял, щях да постигна самото съвършенство. Каквото беше тя. Беше великолепа. Ще намерите и много записи на нейни изпълнения. Отказа се от бляскава кариера заради мен.

— Заради теб?

— Да. Бяхме, може да се каже, духовни партньори. Не можех да се науча да свиря... тя беше виртуозна пианистка, нито пък имах глас. Но чрез нея развих огромна любов и възхищение към музиката. Чрез нея бях спасен.

— От какво?

— Баща ми ме смяташе за недъгав. Трудности при раждането ми, които причинили... недостатък, така да се каже. Имах проблеми с овладяването на импулсите си, изпадах в странни настроения. Като съвсем малък за известно време бях изпратен в дом, въпреки възраженията на дядо ми. Тогава в живота ми се появи Едуина. Беше търпелива и любяща и използваше музиката, за да ме успокоява и развлича. Беше моя майка и партньорка, и голямата ми любов.

— Загинала е по време на войните — подкани го Ив.

— Тогава дойде времето ѝ. Човешкият живот е цикъл от време, воля и индивидуално приемане.

— Но ти си я изпортил — каза Ив. — Чул си я да разговаря с мъж, войник, с когото са били влюбени. Чух, че е възнамерявала да те

изостави. Не си могъл да ѝ го позволиш, а?

На лицето му за миг се изписа гняв.

— Откъде можеш да знаеш нещо за това?

— Голям умник си, Боб. Но и ние сме умници. Какво направи, когато разбра, че се готви да те напусне?

— Не можеше да ме изостави. Нямаше право. Ние си принадлежахме. Беше ужасно предателство, непростимо. Нямаше друг избор, никакъв, освен онова, което трябваше да се направи.

— И какво беше то? — попита Фийни.

— Да отида при баща си и при дядо и да им кажа за измяната ѝ. За плановете ѝ да избяга от нас с един от войниците. За предателството ѝ.

— Накарал си ги да мислят, че е шпионка. Предателка спрямо каузата.

Той разпери ръце с въздишка на мъдрец.

— Беше все едно, голяма трагедия за всички ни. Отведоха ги, нея и войника, в лабораторията на дядо ми.

— В къщата в Ню Йорк, където си подмамвал жените. В подземие, където си работил и където дядо ти е измъчвал пленници по време на Градските войни.

— Научих много от дядо си. Наблюдавах го, докато работеше с Едуина... той настояваше. Проумях толкова много неща, докато гледах. Станах силен и уверен. Бяха нужни няколко дни. По-дълго, отколкото за войника. — Лоуъл овлажни устни, отпи малка глътка. — Мъжете са по-слаби, както казваше дядо ми. Много често са по-слаби от жените. Накрая тя умоляваше за смърт. Погледнах я в очите и видях всички отговори, цялата любов и красота, която извира, когато тялото, умът и духът са разголени до най-дълбоката си същност. Самият аз сложих край на времето ѝ, това беше моят дар за нея. Беше първата и всички следващи бяха нейни отражения.

— Защо чака толкова дълго, преди да се заловиш с тези отражения?

— Заради лечението. Баща ми упорито настояваше да бъда подложен на лечение и ме държеше под строг надзор. Умствените способности отслабват от медикаментите, губи се яснотата на ума, която е необходима за работата.

— Но Корин Дагби, която умъртви тук, в Ню Йорк, не е била първата ти жертва. — Ив поклати глава. — Далеч не е била първата. Трябвало е да се упражняваш, да се усъвършенстваш. Колко други е имало преди Корин?

— Учех се от дядо си, продължих обучението и участвах в семейния бизнес. Упражнявах се върху мъртъвци под напътствията му. И пътувах. Започнах сериозна практика преди двадесет години, след смъртта на баща ми. Отначало трябваше да се уча и да експериментирам. Нужно ми бе десетилетие, докато се почувствам готов за проектите си. Документирах всички предишни опити, неуспешните и почти успешните. Ще намерите всичко в записките ми.

— Удобно.

Ив се обърна при почукване на вратата. Пийбоди надникна в залата.

— Извинете, лейтенант. Може ли за минута?

— Да. Продължавай — каза тя на Фийни и излезе.

— Рурк ми се обади преди малко. Помоли да ти предам, че е успял да свърши онова, за което излезе, и вече е свободен, така че ще дойде насам. Каза, че се надява да види края на разпита.

— Добре. Искam с Макнаб да проверите договора на това копеле. Не мога да приема на доверие твърденията му, че не му остава много живот. Въведете всички лични данни от местопрестъплението, събудете адвокатите му в Лондон. Лекарите също, ако намерите информация за тях. Искam потвърждение, че не ни будалка.

— Защо да...

— Просто ми намери потвърждение, Пийбоди.

— Да, лейтенант.

Ив се върна вътре и се отпусна на един стол, докато Фийни измъкваше още подробности от Лоуъл.

— Искah да те попитам — намеси се тя — колко издържа Едуина Спринг. Нейното време.

— Дядо ми прилагаше различни методи, с по-дълги почивки, отколкото аз смятам за необходимо. Все пак беше много силна и издръжлива. Деветдесет и седем часа, четиридесет и една минута и осем секунди. Никоя не достигна нейното ниво. Вярвах, че ти може да успееш, и затова възнамерявах да завърша с теб онова, което започнах с нея.

— Питам се колко ли би издържал ти — отбеляза Ив и стана, когато Пийбоди отново застана на прага.

Ив излезе и остави вратата да се затвори зад тях.

— Е?

— Не разбирам. Няма никаква документация в подкрепа на твърденията му. Нито в медицинския му картон, нито в официалните бази данни, а Макнаб ги прерови два пъти. Свързах се с адвоката в Лондон... шефа на кантората, и не му беше никак приятно да го безпокоят у дома.

— Ах.

— Да. Опита да се измъкне с правото си на лично време. Обясних, че клиентът му е арестуван за множество убийства и за да избегне съдебно преследване, изважда този договор за право на преждевременна смърт. Поисках съдействие от командира. Юристът заяви, че Лоуъл има валидни медицински свидетелства, но и той не можа да предостави документация. Направо обезумя. Разкрещя се за отлагане на разпити и прочие, но няма никакво влияние в Съединените щати.

— Това ми е достатъчно.

— Но...

— Приключваме случая, Пийбоди. Добра работа.

Ив отново влезе и затвори вратата под носа ѝ.

— Само да обобщим — заговори тя. — Признаваш, при пълно разбиране на правата и задълженията си, след отказ от присъствие на адвокат или друг представител, че си извършил изброените престъпления:

— Вие ги наричате „престъпления“, но да, признавам.

— Колко време ти остава да живееш според лекарите?

— Не повече от две години, с мъчителни болки, неприятно и унижително съществуване през последните седем месеца дори при лечение. Предпочитам спокоен и контролиран край на живота си.

— Не се и съмнявам. Но знаеш ли, няма да го получиш. Нямах документ за право на преждевременна смърт, Боб.

— Разбира се, че имам.

— Не... Прехвалените ти лондонски адвокати не можаха да предоставят такъв. — Сложи длани на масата, наведе се към него. — Липсата на писмено сведение означава, че не сме длъжни да приемем

твърденията ти за истина и да ти съдействаме за лесна кончина. Две години са далеч по-малко време, отколкото ми се иска да страдаш, но ще ги прекараш в килия. Част от тях в нечовешки мъки и отчаяние.

— Не. — Лоуъл бавно поклати глава. — Имам свидетелства.

— Нямах нищо. Вече нямаш и право да подадеш молба за прекратяване на живота си. Обвинен си и си направил самопризнания за множество убийства. Лесният изход току-що се затвори за теб.

— Лъжеш. — Устните му затрепериха. — Опитваш се да ме извадиш от равновесие, да ме изнервиш.

— Продължавай да си мислиш така. Мисли го през следващите две години. Ще живееш още и през всяка секунда, която ти остава, ще се мъчиш.

— Искам... искам адвокатите си.

— Разбира се. Можеш да повикаш цяла армия адвокати. Няма да ти помогнат. — Очите ѝ издаваха ярост. Не бяха равнодушните, проникателни очи на ченге, а в тях гореше яростта на възмездието. — Ще узнаеш какво е болка. Ще издъхнеш в агония.

— Не. Не. Моето време дойде, всичко е планирано. Нужна ми е само музиката, таблетките.

— Боб, смъртта ти ще бъде бавна и мъчителна. — Ив се изправи. — Завлечи го долу, Фийни. Нека поциври на адвокатите си, преди да започне да разбира какво е да живееш в килия.

— Девет години чаках този миг. — Фийни издърпа Лоуъл от стола. — Вярвам в напредъка на медицината — каза той, докато го влачеше към вратата. — Две години? Може би ще намерят лек, за моя радост. — Хвърли поглед назад към Ив и широко ѝ се усмихна. — Ще бъде много забавно.

[1] Ив (Eve, англ.) — Ева. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Когато Ив излезе, полицаите се втурнаха от залата за наблюдения и от конферентната зала, където бяха инсталирани монитори. Видя Рурк сред тях, преди Бакстър да си проправи път с лакти и за неин ужас да я грабне на ръце и шумно да я целуне по устата.

— Да не си загубил и малкото ум в главата си, за бога?

— Някой трябваше да го направи, а винаги се пада на него. — Посочи с палец към Рурк. — Достатъчно смазан съм, така че не ме удряй. Ти също — каза той на Ив, когато я остави да стъпи на земята. — Наречи ме мекушав, но ставам сантиментален при щастливи развръзки.

— Ще ти идвам на свиждане в най-близката болница, ако отново си позволиш нещо подобно. Всички, които не са на редовна смяна, да си вървят у дома. Свободни сте, разкарайте се оттук, по дяв... Командир Уитни.

— Отлична работа, на всички. Предлагам да изпълните нареждането на лейтенанта. Приберете се по домовете си, поспете. Отделът се гордее с всеки от вас. Лейтенант.

— Сър. Документацията ще бъде оформена и предадена най-късно след час.

— Не, ще си тръгнеш. Ще си отидеш у дома. Аз ще се погрижа някой да оформи документацията.

— Сър...

— Това е заповед. — Уитни хвана ръката ѝ, стисна я. — И ще сменя огромен товар от плещите ти, като те отменя пред медиите.

— Благодаря, сър.

Ив не се съпротиви, когато Рурк обви ръка около раменете ѝ.

— Какво ще кажете да ви откарам у дома, лейтенант?

— Да, нямам нищо против. Пийбоди, не искам да те виждам тук преди десет часа утре.

— Това страшно ми харесва. Далас...

— Не си и помисляй да ме прегръщаш. Нима не бях подложена на достатъчно унижения от мъжката част?

— Ох — промърмори Пийбоди, но се усмихна, докато Ив се отдалечаваше.

Отпусна се като чувал веднага щом се качи в колата. Рурк потегли с една ръка на волана, а другата върху нейната. На половината път към дома превключи на автоматик, за да даде почивка и на своя уморен ум.

Светлините на дома им грееха като звезди. Отмести ръка от нейната и потърка очи, преди да слезе и да заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Но когато посегна да я повдигне, тя отблъсна ръката му.

— Не. Мога да вървя.

— Слава богу, защото мисля, че ако се опитам да те нося сега, и двамата ще се проснем на пътеката. Ето.

Хвана ръката ѝ, леко я дръпна. Двамата постояха за миг на студа, замаяни и изтощени.

— Трябва само да влезем вътре, да се качим горе и да се пъхнем в леглото — реши тя. — Можем да се справим.

— Добре тогава. Да вървим.

Прегърнати през кръста, запристъпваха към входната врата и влязоха.

— Вижте се само, и двамата. — Съмърсет стоеше като черен облак във фоайето. — Залитате като пияници и бих казал, че се нуждаете от хубава баня и солидна вечеря.

— Прав си, шибаняк такъв.

— Както винаги, забележителен език.

— Ще застана до съпругата си в този случай — каза Рурк, — иначе има опасност да падна. Въпреки че беше малко грубо да те нарече „шибаняк“. Да ползваме асансьора, скъпа. Твърде скапан съм, за да се катеря по стълбите.

Съмърсет размахва пръст срещу Галахад, който стана да ги последва, когато тръгнаха.

— Не мисля, че е добра идея — тихо каза той на котарака. — Да ги оставим насаме, а? Сега, когато децата са си у дома, живи и здрави, можем да хапнем малко преди лягане.

— Леглото — каза Ив, докато, тътрейки крака, излязоха от асансьора. — Мисля, че усещам мириса му... и е така примамлив.

Започна да сваля нещата едно по едно — първо шлифера, после сакото, оръжието. Докато вървеше към леглото, Рурк правеше същото.

— Държа да кажа нещо.

— Побързай — предупреди го тя, — защото вече спя.

— Работил съм с теб и преди, гледал съм те, разбирал съм до известна степен какво вършиш. Но досега не бях участвал като този път — от самото начало до края, почти при всяка стъпка. — Отпусна се до нея. — Ти си изумителна жена, лейтенант Далас, скъпа моя Ив.

— И ти не си за изхвърляне. — Обърна се към него и докато лампите все още светеха, го погледна в очите. — Няма да любопитствам как успя да ми направиш услугата, за която те помолих.

— Твърде сложно е за обяснение, поне в момента.

— Хванахме го, спряхме го и Ариел Грийнфийлд е в безопасност. Но нямаше да има истинска справедливост и дори сянка на справедливост, ако ти не бе сторил това. — Сложи ръка на бузата му. — Добра работа свършихме.

— Да. — Устните им се сляха за миг. — Сега можем да си позволим осем часа пълна почивка.

— Както се изрази Пийбоди преди малко, това страшно ми харесва.

Той угаси осветлението с гласова команда. В тъмнината, докато ръката ѝ докосваше лицето му, двамата се предадоха на съня.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.